. OTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M.S..... Acc. No. 13413

Author ഇന്നസെന്റ്

Title ബിനാക്കി ബിനവാങ്ങി
ചിരിപ്പാൻ

13413

1596

ജീവിതചരിതം.

ബീരാംജി മിറവാൺജി

മലബാറി

13413.

സ്വതന്ത്രാനുകരണം

[പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാംപതിപ്പ്]

KAMALALAYA BOOK DEPOT
POST BOX 82,
TRIVANDRUM-1.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ

NATIONAL BOOK STALL
SPCS
BR. KOTTAYAM

Kamalalaya Printing Works & Book Depot, D.
TRIVANDRUM.

1114.

[വില അണ 1½.

അവതാരിക

ഇൻഡ്യയിൽ രാഷ്ട്രീയമായും സാമുദായികമായും വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്താനായി വിഖ്യാതന്മാരായ പലരും തങ്ങളുടെ ജീവകാലം മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യന്മാരുമായി എടപെടേണ്ട അവസരം നേരിട്ടപ്പോൾ ഇൻഡ്യയിലെ പൂർവ്സ്ഥിതി പല വിഷയത്തിലും മാറേറണ്ടതായി വന്നു. മതത്തിൻെറ പ്രത്യേക നിലയും അതിനു് സാമുദായികാചാരങ്ങളിൽ ഉള്ള അധികാരവും സ്വാധീനവും ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിൻെറ ഉൽഗതിക്കു പ്രതിബന്ധമായി തോന്നി. രാജാരാമമോഹൻറായി, കേശവചന്ദ്രസേനൻ മുതലായ മഹാന്മാർ മത പരിഷ്കാരത്തിനുദ്യമിച്ചു. അവരുടെ അതിമാനുഷശ്രമ ഫലമായി ബ്രഹ്മമതം ഉളവായി. സകല മതങ്ങളിൽ നിന്നും യുക്തിക്കു് അനുസരണമായവയും മനുഷ്യനു് ഐഹികവിഷയങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നവയുമാണു് ആ പുതിയ മതത്തിലെ സാരങ്ങൾ. എന്നാൽ മതങ്ങൾകൊണ്ടു നടത്തുകളെ ഭരിക്കേണ്ട അത്യാവശ്യം നേരിട്ടതു് പാമരന്മാരായ അധികപക്ഷക്കാക്കാണല്ലോ. വിദ്വാന്മാർ അവരവരുടെ മതത്തിൻെറ സ്രഷ്ടാക്കളത്രേ. ബ്രഹ്മമതം യുക്തിക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിയതോടുകൂടി അധികപക്ഷക്കാക്കു ദുർഗ്രാഹ്യമായി. അതിൻെറ പ്രചാരം കുറഞ്ഞു. ഇൻഡ്യയിൽ അധികഭാഗവും പൂർവാചാരശൃംഖലകൊണ്ടുതന്നെ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു.

വിദേശീയഭരണവും വിദ്വാന്മാക്കു രുചിക്കാതായിത്തുടങ്ങി. ഭരണകർത്താക്കന്മാക്കു് ഇൻഡ്യയെപ്പററി ശാസ്ത്ര

മായ രാജ്യസ്നേഹമില്ലെന്നും ഇൻഡ്യയിലെ സംഗതികൾ പൂർണ്ണമായി അറിയാൻ അവർ ഉത്സാഹിക്കുന്നതു പോരാ എന്നും ഇൻഡ്യ തങ്ങൾ ജയിച്ചു കീഴടക്കിയ രാജ്യമാണെന്ന് ഒരഹങ്കാരം ഉണ്ടെന്നും ഇൻഡ്യയിലെ ധനം കച്ചവടംവഴി വിദേശത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകയാൽ ഇൻഡ്യ ദിനംപ്രതി ദാരിദ്ര്യതരമാകുന്നു എന്നും മറവും ഇൻഡ്യയിലെ വിദ്വാന്മാർ വ്യസനിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിനു് എന്താണു നിവൃത്തി? ഇൻഡ്യയിലെ വിദ്വാന്മാക്കു് ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുമോ?

ഇവിടെയായിരുന്നു വലിയ ദുർഘടം. മഹമ്മദന്മാർ തങ്ങൾ ജേതാക്കളാണെന്നും തങ്ങളുടെ മതത്തെ ഏവരും വിശ്വസിക്കണമെന്നും ശഠിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾ രാജ്യം തങ്ങളുടേതാണെന്നും തങ്ങളുടെ മതം അന്യമതങ്ങളോടു് എണങ്ങുകയില്ലെന്നും ശഠിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതം പ്രേരണമൂലം അതിലേക്കു് ഹിന്ദുക്കളിലെ അധഃകൃതവർഗ്ഗങ്ങളെ ചേർത്തു സംഖ്യാബലം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു മതങ്ങളുടേയും ഇവ കൂടാതെ അനവധി ചില്ലറ മതങ്ങളുടേയും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ശാഠ്യങ്ങളും വിദ്വാന്മാരെക്കൂടി യോജിപ്പിക്കാനയയ്ക്കാതായി.

ഈ അവസരത്തിലത്രേ പാർസിമതക്കാരനായി മലബാറി രാജ്യസ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായി രാഷ്ട്രീയമായും സാമുദായികമായും ഉള്ള പരിഷ്കാരത്തിനു പുറപ്പെട്ടതു്. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജനിച്ചു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വളർന്നു്, വിചാരിക്കാൻകൂടി അസാദ്ധ്യമായ വിധത്തിൽ പലരും സഹായിച്ചു. ബുദ്ധിക്കു വിനയവും വിശാലതയും വന്നു. വിദേശീയരോടു് തന്റെ നാട്ടുകാരുടെ മനോഗതിയെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു് അവരുമായി സൌഹാർദ്ദ

മുണ്ടാക്കണം. തന്മൂലം ഭരണവിഷയത്തിൽ ഭരണകർത്താക്കന്മാരുമായി ഒരു സ്വരച്ചേർച്ചയുണ്ടാക്കണം. നിഷ്കളങ്കഹൃദയനും വിശാലമനസ്സുമായ അദ്ദേഹത്തിനു് ഇതു കുറെ ഏറെ സാധിച്ചു. നാട്ടുകാരേ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നാട്ടിലെ ഭീമമായ ദുരാചാരപരമ്പരകളെ മതങ്ങളുടെ രക്ഷയിൽനിന്നും അകറ്റി ഫനിക്കണം. ശിശുവിവാഹം നിറുത്തൽ, പുനർവിവാഹയേപ്പാട്ടു് ഇത്യാദി ഫാസ്യയോഗ്യമായ പല ദുരാചാരങ്ങളോടും അദ്ദേഹം മല്ലിട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമശത്രുക്കൾക്കു കൂടി (അങ്ങിനെ ചിലരുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശശുദ്ധി സമ്മതിക്കാതേ നിവൃത്തിയില്ല. സാധാരണന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അന്യമതത്തിലുള്ള ഒരാൾ ഈ വക പ്രവൃത്തിക്കു തുനിയുകയില്ലെന്നല്ലേ കാണുക. പിന്നെ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഒരു മഹാൻ ഇതിനായി ഉദ്യമിക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഇൻഡ്യയെപ്പറ്റി പൊതുവെ ഒരു സ്നേഹമുണ്ടായിരിക്കണം. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കതന്നെ. ഈവിധമായിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിചാരഗതി ഇദ്ദേഹം ജനിപ്പിച്ചതു്.

ബോംബെ ഹൈക്കോർട്ടജഡ്ജിയായിരുന്ന തിലാംഗൻ എന്ന മഹാൻ തന്റെ പുത്രിയെ ശൈശവകാലത്തിൽ വിവാഹംചെയ്തുകൊടുത്തു. ദുരാചാരബഹിഷ്കരണത്തിൽ ഉദ്യുക്തനായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം തന്റെ പ്രവൃത്തി വാക്കിനനുരൂപമാക്കിയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സമുദായപരിഷ്കാരികളുടെ ഇടയിൽ വലുതായ ബഹളമുണ്ടായി. അന്നു് ആ മഹാനെ നിഷ്കരുണമായി ഫസിച്ചു തുണദോഷിക്കാൻ ഈ മഹാനാണു ധൈര്യസമേതം പുറപ്പെട്ടതു്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽനിന്നും നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായ ചില തത്വങ്ങളെ ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

൧. ഉത്സാഹവും ശക്തിയും ലോകത്തിൽ സകല കാര്യങ്ങൾക്കും ആവശ്യമാണു്. എന്നാൽ അവയെ വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ കാര്യസാദ്ധ്യമാർഗ്ഗങ്ങളായ ഇവ കാര്യവിഘാതങ്ങളായി പരിണമിക്കും. ഭരണകർത്താക്കന്മാരെ മുഷിപ്പിക്കാതെ ഭരണത്തിന്റെ ന്യൂനതകളെ അവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പ്രസിദ്ധനായ ഗോഖലയുടേയും നയം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. തനിക്കു തോന്നിയ രാജ്യസ്നേഹവും രാജ്യത്തിനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന നഷ്ടവുംകൊണ്ടു് ലഹള കൂട്ടുകയാണു തിലകൻ ചെയ്തതു്. രണ്ടു തരക്കാരുടേയും പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. മുൻപറഞ്ഞവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾ കേട്ടു് അവയെ പരിഹരിക്കാൻ ഭരണകർത്താക്കന്മാർ ശ്രമിച്ചു. രണ്ടാമത്തവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾകൊണ്ടു് അവരെ ഹിംസിക്കുവാനും ശ്രമിച്ചു. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ മഹത്തായ ശക്തികൾ പാഴായി ചെലവാക്കാതെ തരംനോക്കി ചെലവിടുകയായിരിക്കും ഉത്തമം. അത്യുച്ചസ്വരത്തിൽ രാഗം ആലാപിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന ഭാഗവതരുടെ കഥയെന്തു്? തന്റെ കയ്യിലുള്ള മരുന്നും ഉണ്ടയും ശത്രുവിനെക്കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ ഒന്നായി ചെലവാക്കുന്ന സേനാനിയുടെ നിലയെന്തു്? ഏതു കാര്യവും ഒരു നിലയോട്ടം കരുതലോട്ടം പ്രവർത്തിക്കയാണു് ജയത്തിനുത്തമം.

൨. ദേശജാതിമതാചാരങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം ചുരുക്കാൻ അനുവദിക്കരുതു്. ഒരു

മനുഷ്യൻ മറെറാരാളെ സ്നേഹിക്കുന്നതു് ഈ കൃത്രിമ നിബന്ധനകൾകൊണ്ടല്ല. ഇവയ്ക്കിടയിൽ സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രം ഒരുമ്പെട്ടവക്കു വളരെ കുറച്ചാളുകളെ സ്നേഹിക്കാനേ തരമാകൂ. മലബാറിയെ സ്നേഹിച്ച സഹായിച്ച വരായി ഏതെല്ലാം ഇനക്കാരുണ്ടായിരുന്നു? അദ്ദേഹം ആരെയെല്ലാം സ്നേഹിച്ചു? സാവ്ത്രികമായ ഒരു സ്നേഹ ബുദ്ധി മേൽപറഞ്ഞ കൃത്രിമശക്തികളെ ലംഘിക്കുന്നതാണു്.

ന. ഇന്നു് ലോകമൊക്കെ ഒന്നാണെന്നും ഒരു രാജ്യക്കാർക്കും പ്രത്യേകനില അവലംബിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കേ മലബാറി ഗ്രണദോഷിച്ചുപോലെ ഹിന്ദുസമുദായം മതാചാരാദികളുടെ കെട്ടുപാടിൽനിന്നും മോചിക്കാൻ ഉത്സാഹത്തോടെ തുടരേണ്ടതാണു്. ഹിന്ദുമുസ്ലിംഐക്യമോ, നമ്മുടെ പ്രത്യേകനില വിട്ടു്, മതം ഓരോരുത്തരുടേയും പ്രത്യേക മനോഗതിയെ ആശ്രയിക്കയല്ലാതെ തരമില്ലെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം വന്നാലേ സാദ്ധ്യമാകൂ. ഖിലാഫത്തിനു് ഹിന്ദുക്കളും ഗോഹിംസാനിരോധനത്തിനു് മുസൽമാന്മാരും അനുകൂലിച്ചു എന്നു വച്ചു മാത്രം ഐക്യം പൂർത്തിയാകയില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലും രാജ്യസ്നേഹം സ്ഥിരമായ ഒരു ബന്ധമാകാതെയിരിക്കുന്നതു് മതാചാരാദികളുടെ ദുസ്സ്വാധീനംകൊണ്ടല്ലേ? മലബാറി ഹിന്ദുക്കളുടേയും മഹമ്മദരുടേയും മനസ്സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി സമുദായപരിഷ്കാരം വേണമെന്നുപദേശിച്ചതു് എത്ര സാരമായിട്ടുള്ളതാണു്.

ഇങ്ങനെ നമുക്കു് ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായ ഉപദേശങ്ങൾ തന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പുണ്യശ്ലോകന്റെ കഥ നാം ഏവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഇക്കഥയത്രെ ശ്രീമാൻ കന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനവ നവർകൾ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവപരിഷ്കരണത്തിനു് ഉത്തമന്മാരുടെ ജീവചരിത്രജ്ഞാനം ഏറ്റവും പ്രയോജനമാണല്ലോ. ഈ പുസ്തകവും ഇതുപോലെ മറ്റനേകകൃതികളും നമ്മുടെ നാട്ടുകാക്കു് നിധിയായിരിക്കും.

എന്റെ ഈ ചെറിയ അവതാരികകൊണ്ടു് ഈ സുത്യർഹമായ കൃതി വായിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു് സ്വല്പമെങ്കിലും ഒരഭിരുചി മുൻകൂട്ടി തോന്നുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

എം. രാമവർമ്മതമ്പാൻ
ബി. ഏ., എൽ. ററി.

മലബാറി

പ്രാരംഭം

ഭാരതീയനേതാക്കന്മാരിൽ പ്രഖ്യാതനായി ശോഭിച്ച ബീറാംജി മലബാറി ഫ്രവ്വർ-ൽ ബറോഡാപട്ടണത്തിലെ ഒരു എളിയ കുടുംബത്തിലാണു ജനിച്ചതു്. ബീറാംജിയുടെ അച്ഛന്നു് ധഞ്ജിഭായിമേത്താ എന്നും അമ്മയ്ക്കു് ബിക്കിബായിയെന്നുമാണു പേർ. ചുരുങ്ങിയ സമ്പാദ്യംകൊണ്ടു് ഒതുങ്ങിയ മട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നതിൽ പരിതൃപ്തിയും, ഭർതൃശുശ്രൂഷയിൽ ഭക്തി ശ്രദ്ധായുതമായ ദൃഢനിഷ്ഠയും തികഞ്ഞവരുതന്നെയായിരുന്നു ബിക്കിബായി എങ്കിലും, ഭർതൃസഹോദരികളിൽനിന്നു നിരന്തരമായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ദുസ്സഹദ്രോഹങ്ങളാൽ, ആ സാധുസ്ത്രീക്കു് അവിടെ ഒരിക്കലും മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകാതെയായി. ധഞ്ജിഭായിയാവട്ടെ, സഹോദരീസ്നേഹത്തിൽ പൂർണ്ണമായി ലയിച്ചുകിടന്നിരുന്നതിനാൽ, തന്റെ ഭാര്യയുള്ള സങ്കടങ്ങളിലൊന്നും മനസ്സിളകാതെ, ആ പാവത്തിനുള്ള ദീനതയിൽ അനാഥതയും കലർത്തിവിടുകയാണു ചെയ്തതു്. ബീറാംജിക്കു് വയസ്സു രണ്ടു തികഞ്ഞു. തന്റെ ജീവിതമോ, ദുഃഖാഹുതിയായിപ്പോയെങ്കിലും, തന്റെ ഏകസന്താനത്തെ സുഖോന്മുഖമായ ജീവിതപഥത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിടുവാൻ തനിക്കുള്ള ധർമ്മം യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ബോധത്തോടു

ക്രൂടി, അതിനു ചേന്ന സ്ഥാനം ഭർത്തൃകുടുംബമല്ലായ്കയാൽ, ബിക്കിബായി ഒരുനാൾ മറവാരും തുണയില്ലാതെ തന്നെ സ്വമാതൃഗൃഹത്തിലേക്കു യാത്രയായി. ബറോഡയിൽ നിന്നു് സൂരത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം, അക്കാലത്തു്, സബലന്മാക്കു ക്രൂടിയും സഞ്ചാരയോഗ്യമായിരുന്നില്ല. ഘോരാപത്സമുദ്രത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തനാകുവാനുള്ള ഗതി മറെറാരു പുതിയ വിപത്തിലേക്കായാലും മനുഷ്യൻ അതിൽ അധീരനാകാറില്ലല്ലോ. ആ പരിത്യക്തയായ അബലാമണി തൻെറ മാരണിപ്പൈതലോടുക്രൂടി ക്രൂര മൃഗവക്ത്രത്തിലോ, ചോരജനഖഡംഗത്തിലോ, അഥവാ, മാതൃഗൃഹരക്ഷയിൽ തന്നെയോ എവിടെയാണു കലാശമെന്നറിയാതെ ഏകയായി നടന്നുചെന്നു. മാർഗ്ഗമധ്യേ ഒരു ക്രൂട്ടം കള്ളന്മാർ ബിക്കിബായിയെ തടഞ്ഞു നിർത്തുകതന്നെയുണ്ടായി. ഈശ്വരാർപ്പിതദീനജീവിതം ഏതൊരു ക്രൂരമനുഷ്യനും അടുത്തണഞ്ഞുക്രൂടാത്ത അഗ്നിഗോളമല്ലയോ! ബിക്കിബായി നവംനവമായി മാറിമാറിയണിഞ്ഞിരുന്ന ബാഷ്പമുക്താഹാരം വിഷശരവ്രാതംപോലെ പാഞ്ഞുചെന്നു് ആ കള്ളന്മാക്കുള്ള ഔഷ്ണ്യത്തെ നിർജ്ജീവമാക്കയും, ആ കൊച്ചുകിടാവു് അനർഗ്ഗളം തൂകുന്ന മുഗ്ദ്ധസ്മിതപൂരം അവരുടെ ഹൃദയത്തെ ദ്രവിപ്പിക്കയും ചെയ്തതുകൊണ്ടു് ആ സാധ്വിയിൽ തികവായുള്ള ചാരിത്ര്യധനം അതിൻെറ പരിശുദ്ധിപൂത്തിയോടുക്രൂടിത്തന്നെ സംരക്ഷിതമാകുവാൻ കഴിഞ്ഞു. സഹോദരീനിർവ്വിശേഷമായ സ്നേഹമാണു്, ആ ചോരന്മാക്കു് ബിക്കിബായിയിലുണ്ടായതു്. ഉർമ്മഘട്ടങ്ങളെല്ലാം കഴിയുന്നതുവരേക്കും അവർ അവർക്കു തുണയായിച്ചെല്ലുകയും, സ്വദേശത്തു് സസുഖം ചെന്നെത്തുന്നതിനു് അവർക്കു വേണ്ടുന്ന വഴിച്ചെലവു കൊടുത്തയയ്ക്കുകക്രൂടിയും ചെയ്തു. അജ്ഞാതവും, അചി

ന്യവുമായ ഈശ്വരമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ ഒരു ചെറു കിരണം, തനിക്ക് ഈവിധം അനുഭവവിഷയമായ അത്ഭുത സംഭവം, ബിക്കിബായി അന്ത്യശ്വാസംവരെയും അനുസ്മരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ബീറാംജിക്ക് മനസ്സിനോ ദേഹത്തിനോ അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടാകുമ്പോഴൊക്കെയും ഈ ഈശ്വരകാരുണ്യത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ബിക്കിബായി സമാശ്വസിപ്പിക്കുക. ശൈശവത്തിലുണ്ടായ ഈ അനുഭവം തന്നെയാണ് ബീറാംജിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദൃഢമൂലവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഈശ്വരവിശ്വാസം വിശ്രുതമായി ശോഭിക്കുന്നതിനു ഹേതുവായത്. ഇത്തരം ഈശ്വരാപ്പിതജീവിതത്തിൽ സുസ്ഥിരം സ്ഥിതിചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ്, മലബാറിയുടെ ഏതൊരു കർമ്മവും സൽകീർത്തിഫലഗർഭ്യമായ സുരഭിലകുസുമമായി ആകർഷകമായ കാന്തിപൂരം സർവ്വത്ര ചൊരിഞ്ഞു വിളങ്ങിയത്.

ബിക്കിബായിയുടെ ജീവിതത്തെ തുടച്ചുവയായി ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം അവളുടെ മനോഗുണത്തിനു സംസ്കാരനൈർമ്മല്യം വളർത്തുവാനാണുതകിയത്. അമ്മയിൽ വർദ്ധമാനമായുണ്ടായ ഈ മനശ്ശോഭ ബീറാംജിയുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ എന്നും കെടാത്ത വഴികാട്ടിവിളക്കായി ഭവിക്കയും ചെയ്തു. ചെളിക്കുളത്തിൽ താമരയെന്നപോലെയല്ലാ, വാഴയിൽ കുലയെന്നപോലെയാണ് ബിക്കിബായിൽ ബീറാംജി സംജാതനായി വളർന്നത്. ആ മഹതിയുടെ അപ്രസിദ്ധ ജീവിതത്തിനു കീർത്തനീയവ്യാഖ്യാനം മാത്രമാണ് ബീറാംജിയുടെ ജീവിതം. മാതൃഭക്തിയാലുണ്ടായ ഈ ബോധം മലബാറിയിൽ ഏതു നേരത്തും ഉയർന്നു നിന്നിരുന്നു.

ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കിടന്ന് ചാകാതെ ചാകുന്ന പിതൃജനത്തേയും തന്റെ ഏക സന്താനത്തേയും സംരക്ഷിക്കുവാനായി മിറവാൺജി മലബാറി എന്ന പേരായ ഒരു കച്ചവടക്കാരനെ ബിക്കിബായിക്കു പുനർവിവാഹം ചെയ്യേണ്ടി വന്നു. മലബാർകരയുമായി കച്ചവടം നടത്തിവന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് മിറവാൺജിക്ക് തന്റെ നാമത്തോടുകൂടി മലബാറി എന്ന പേർകൂടി സംഘടിതമാകുവാൻ ഇടയായി. ഉത്തപിതാവായിത്തീർന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ കൂടി തനിക്കു ധരിക്കേണ്ടിവരികയാലാണ് നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ നാമം ബീറാംജി മിറവാൺജി മലബാറി എന്നായത്. ഉത്തപിതാവിൽ നിന്ന് ഈ നീണ്ട പേരു മാത്രമല്ലാതെ സുഖജീവിതാധാരത്തിനാവശ്യമായ വക യാതൊന്നുംതന്നെ മലബാറിക്കു കിട്ടിയില്ല. മിറവാൺജി തന്റെ വക ഒരു കപ്പൽ നശിച്ചുപോയതോടുകൂടി ദാരിദ്ര്യത്തിൽ അകപ്പെട്ടു; മരിക്കുംവരേക്കും അതിൽനിന്നു കരകയറുവാൻ ശക്തനാവാതെതന്നെ കഴിഞ്ഞു. അമ്മ മരിച്ചുപോയതിൽപിന്നെയും ഈ ഉത്തപിതാവു് പലകാലം ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നിരിക്കിലും ആ ജീവിതം മലബാറിക്ക് ഇടയ്ക്കാന്നു വിശ്രമിപ്പാൻ ചെറിയൊരു തണലേകുന്നതിനുപോലും ഉതകിയില്ല.

ബിക്കിബായിക്ക് തന്റെ മകനെ വിദ്യാസമ്പന്നനാക്കേണമെന്ന ആഗ്രഹം കലശലായുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ട് അതു വേണ്ടപോലെ നിവർത്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മുൻകാലത്ത് ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ സുന്ദരഫലമായി വിളഞ്ഞു വിളങ്ങിയ വിദ്യപോലും ഇക്കാലത്ത് വിത്തത്തിനധീനപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ. പല

പല പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലും മാറി മാറിച്ചെന്നുകൊണ്ട് ഒന്നിലും സ്ഥിരമായി നില്ക്കാതെയും, പാഠം വഴിക്കുവഴിയായി തുടരാതെയും, അങ്ങനെയാണ് മലബാറിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസാരംഭം. അന്ന് ആ ബാലനെ ആ നിലയിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളവരാരും, അവനെ സ്വയം വരിക്കുവാനായി ഭാവിജീവിതം അനർഘകൃത്യരത്നാലംകൃതയായി, യശോധവളാംബരധാരിണിയായി സാനുരാഗം അവന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തീച്ചയായും കരുതിയിരിക്കയില്ല. അക്കാലത്തു് തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉപാദ്ധ്യായന്മാരേയും സഹചാരികളേയുംകുറിച്ചോർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് മലബാറി എഴുതീട്ടുള്ളതിൽ, അത്രയും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ചുറുമുള്ളവരെപ്പറ്റി ഇണദോഷവിവേചനം ചെയ്യാൻ കഴയുന്ന സാമർത്ഥ്യം ശരിയായി അങ്കുരിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. ബാഹ്യകമ്മങ്ങളെ വിട്ട് ആ കുട്ടിയുടെ അന്തർവികാരങ്ങളെ നിരീക്ഷണം ചെയ്യാൻ അക്കാലത്തു് ആർക്കാനും കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, പിന്നീട് മലബാറിയിൽനിന്നുണ്ടായ മഹാകമ്മങ്ങളുടെയെല്ലാം സൂക്ഷ്മബീജങ്ങൾ ആ ബാലകഹൃദയത്തിൽ നിരനിരയായി കിടക്കുന്നതു സകൗതുകം കാണായേനെ.

ദരിദ്രകുടുംബജാതനായി അനിയന്ത്രിതജീവിതം കൈക്കൊള്ളുന്ന ഒരനാഥബാലൻ പല പല ദുഷ്ക്രിയകൾക്കു വിളനിലമായി ചമഞ്ഞുകാണുക സാധാരണമാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ മലബാറിബാലനിൽ അസാധാരണതപമൊട്ടുംതന്നെ കൂടികൊണ്ടിരുന്നില്ല. വീഥിതോറും പാട്ടപാടി നടന്നു് യാചിച്ചുകിട്ടുന്ന വകകൊണ്ടു് കഷ്ടിപിഷ്ടിയായി ഉപജീവിക്കുന്ന ഭിക്ഷുവർഗ്ഗമായിരുന്ന

മലബാറിയുടെ ചങ്ങാതികൾ. ഇവരോടൊന്നിച്ച് ഉഴന്നു നടക്കുന്നതിനെക്കാൾ സന്തോഷകരമായി ആ കുട്ടിക്ക് മറെറാരു കൃത്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാവിയിൽ തൻെറ കവനകുസുമങ്ങളിൽ സുരഭിലത ചേർക്കുമാറ് മലബാറിക്കു സംഗീതത്തിൽ അഭിരുചിയുണ്ടായതു് ഈ ഘട്ടത്തിലാണു്. മകൻെറ ദുർജ്ജനസഹവാസവും താന്തോന്നിത്തങ്ങളും കണ്ടു് ആ പാവപ്പെട്ട മാതാവു് ഏറെറവും ദുഃഖിച്ചു. തൻെറ മകനിൽ നിന്ദ്യങ്ങളായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി വളർന്നുവരുന്നതു കണ്ടു്, ഒടുക്കം, ഒരു ദുസ്സന്താനത്തിൻെറ മാതാവായിരിക്കേണ്ട ദുർഭാഗ്യംക്രൂടിയും തനിക്കനുഭവപ്പെടുമോ എന്നു് ആ മനസ്വിനി ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആ യാചകവർഗ്ഗവുമായുള്ള സഹവാസത്തിൽ നിന്നു വിരമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ, മകനിൽ വളർന്നുവരുന്ന ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ, വിറകില്ലാത്ത അഗ്നിപോലെ, ക്രമത്താൽ കെട്ടുപോകുമെന്നറിഞ്ഞു് ബിക്കിബായി അതിലേക്കായി ശ്രമം തുടങ്ങി. പ്രിയവാക്കുകളും, സദുപദേശങ്ങളും വാത്സല്യപൂർവ്വം വർഷിച്ചുകൊണ്ടു് മലബാറിയുടെ ഹൃദയത്തെ കുളുപ്പിക്കയാൽ, മാലിന്യം നീങ്ങിയ ആ ബാലമനസ്സു് ആ മാതാവിനു് അധീനമാകതന്നെ ചെയ്തു. യാചകവർഗ്ഗവുമായി ഇനിമേൽ ഒരിക്കലും സഹവസിക്കയില്ലെന്നും പരഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു് പാട്ടു പാടുകയില്ലെന്നും മലബാറിയെക്കൊണ്ടു ബിക്കിബായി സത്യംചെയ്യിക്കുകയുമുണ്ടായി. പിന്നീടൊരുനാളും സത്യസന്ധനായ തൻെറ മകനോടു് ഇക്കാര്യത്തിൽ ആ അമ്മയ്ക്കു് ഉപദേശിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടേയില്ല. സംസർഗ്ഗദോഷംകൊണ്ടു് മലബാറിയിൽ കണ്ട മറെറാരു ദുർഗ്ഗുണം

മദ്യപാനാസക്തിയാണു്. മാതൃവശഗാന്തരംഗനായിത്തീ
ന്ന ആ കുട്ടിയുടെ ആ ദുശ്ശീലത്തെ അയാസമൊട്ടമി
ല്ലാതെതന്നെ മാറ്റിക്കളയുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അമിതമായി
മദ്യം സേവിച്ചു ബോധം വിട്ടുകയാൽ റോഡിൽ വികൃ
തമായി വീണുകിടക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെച്ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു
കൊണ്ടു്, അവളെക്കുറിച്ചു് ആ വഴി നടക്കുന്നവരെല്ലാം
എന്തു വിചാരിക്കുന്നുവെന്നു് ഒരുനാൾ ബിക്കിബായി
അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തപ്പോൾ, ബുദ്ധിമാനായ മല
ബാറി ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ മദ്യസേവയിൽനിന്നു്
എന്നെന്നേക്കുമായി വിരമിച്ചുപോയി. ഇങ്ങിനെ, മല
ബാറിയുടെ ഉത്തമഫലോല്പാദ്യമായ ജീവിതതരുവിൽ
ഇടക്കാലത്തു വളർന്നുപിടിച്ച ഇത്തിക്കണ്ണിയെല്ലാം നി
ശ്ശേഷം അകറ്റിക്കളഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ആ ഭാഗ്യഹീന
യായ—അല്ലാ, പരമഭാഗ്യവതിയായ ബിക്കിബായി
ഇഹലോകവാസം വെടിയുകയും ചെയ്തു.

മാതൃവിയോഗത്താൽ കേവലം അനാഥനായി
ത്തീർന്ന ആ ദരിദ്രബാലൻ ജീവിതയുദ്ധത്തിലേക്കായി
കോപ്പണിയേണ്ടതിലേക്കു് വിദ്യാമാർഗ്ഗത്തിൽ സധീര
നായി പ്രവേശിച്ചു. അമ്മയിൽനിന്നു തനിക്കു കിട്ടിയ
സമ്പാദ്യം വിദ്യാവിഷയകമായ ചില പ്രാരംഭപാഠങ്ങൾ
മാത്രമാണു്. അത്രയും അറിവു്, ചുറ്റുമുള്ള വീടുകളിൽ
കടന്നു് അവിടങ്ങളിലെ കൊച്ചുകുട്ടികളിൽ പകർന്നുകൊ
ടുത്തു് അതിൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലംകൊണ്ടു് വിദ്യാദേ
വിയെ സേവിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനാണു് മലബാറി
ഉദ്യമിച്ചതു്. ഈ ശ്രമം അക്കാലത്തെന്നല്ലാ, ഇക്കാ
ലത്തും ഒരു ബാലനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്ഭുത
കരമെന്നല്ലാതെ മറിച്ചു കരുതുവാൻ വയ്യ. രാവിലെയും
വൈകുന്നേരത്തും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുക, അതിനിടയ്ക്കു

പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചെന്നു് താൻ പഠിക്കുക എന്നിതു രണ്ടും മലബാറി മുടക്കംക്രൂടാതെ നടത്തിവന്നു. ക്രൈസ്തവമിഷ്യൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലൊന്നിലായിരുന്നു മലബാറി പഠിച്ചിരുന്നതു്. അതിലെ പ്രധാനാധ്യാപകനായിരുന്ന റെവറന്റ് ഡിക്സൺ എം. ഏ. അവർകൾക്കു് സമർത്ഥനും ബുദ്ധിമാനുമായ ഈ അനാഥബാലനിൽ ഒട്ടല്പാത്ത ദയയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം മലബാറിയെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി തന്റെ പത്നിയുമായി പരിചയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്നേഹാർദ്രരായ ദമ്പതികൾക്കു തന്നിലുണ്ടായ ദയ തന്റെ ക്ലിഷ്ടജീവിതത്തിനു കുളിരോലുന്ന തണലായിത്തന്നെ മലബാറിക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടു. അക്കാലത്തു് ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിലെ ബാലനു് ഈ സംഭവം ദൈവാനുഗ്രഹമെന്നപോലെ അത്ര മഹത്തരമായിട്ടാണിരുന്നതു്. സാന്മാർഗ്ഗികബോധം മലബാറിയിൽ സവിശേഷം വളർന്നുതുടങ്ങിയതു് ഈ ഉത്തമകുടുംബവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗംമുതൽക്കാണു്. ഡിക്സൺകുടുംബത്തിലെ വിശുദ്ധമായ ദാമ്പത്യജീവിതം മലബാറിക്കു സർവോപരി സ്പൃഹണീയമായിത്തോന്നുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ, പഠിപ്പിച്ചും പഠിച്ചുംകൊണ്ടു് ഡിക്സൺകുടുംബച്ഛായയിൽ സുരക്ഷിതനായിത്തന്നെ മലബാറി മട്രിക്കുലേഷൻക്ലാസ്സിലെത്തി. അക്കാലത്തു് ആ പരീക്ഷ ബോംബയിൽ വെച്ചായിരുന്നതിനാൽ, അവിടേക്കു പോകുന്നതിനും പരീക്ഷയിൽ ചേരുന്നതിനും വേണ്ടുന്ന ധനം സ്വന്തം ശ്രമംകൊണ്ടു നേടുന്നതിനു മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ദരിദ്രനെങ്കിലും കുലീനനായ മലബാറി, തന്റെ സങ്കടങ്ങൾ അന്യന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നതിൽ തികച്ചും സലജ്ജ

നായിരുന്നു. തന്നെ എല്ലാ വിധത്തിലും സ്നേഹപൂർവ്വം സഹായിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമായ ഡിക്സൻകുടുംബത്തെപ്പോലും മലബാറി ഇക്കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിച്ചില്ല. പരീക്ഷയിൽ ചേരുവാനാവാതെ, തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസഗതി ഈവിധം പ്രതിബദ്ധമാകുമല്ലോ എന്നോർത്തു് ആ യുവാവു് വിഷാദമഗ്നനായിരിക്കവേ, അപ്പോഴും അവിചാരിതമായ സഹായം തന്റെ മുമ്പിൽ വന്നുവീണു. ഉണ്ടിയൽ കച്ചവടക്കാരനായ ഒരു പാർസി, ലോഭികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നിട്ടും മലബാറിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന വിഷമാവസ്ഥ മറ്റു കുട്ടികളിൽനിന്നു കേട്ടപ്പോൾ നിഷ്കാമകർമ്മം ഒന്നെങ്കിലും ചെയ്യാൻ തക്ക കാരുണ്യോദ്ഭാരഭാവം എങ്ങിനേയോ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. ആ പാർസി പ്രഭുവിന്റെ സഹായത്തോടു കൂടിയാണു് മലബാറി ബോംബയിൽ ചെന്നു് മട്രിക്കുലേഷൻപരീക്ഷയിൽ ചേർന്നതു്. തന്റെ സ്ഥിതിക്കു് ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഈ സഹായം നിഷ്കാമബുദ്ധ്യാ ചെയ്തുകൊണ്ടു് ആ പാർസിക്കു് ഭാവിജീവിതത്തിൽ അനുഭവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ കൃതാർത്ഥത എത്ര മഹത്തരമായിരുന്നിരിക്കാം!

മട്രിക്കുലേഷൻപരീക്ഷയിൽ മലബാറി പരാജിതനാകയാണുണ്ടായതു്. ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യത്തിൽ പ്രശസ്തവിജയം നേടിയെങ്കിലും, ഗണിതവിജ്ഞാനീയത്തിലുണ്ടായ അപജയം, പരീക്ഷാക്രമത്തിന്റെ വൈകൃതത്താൽ മറ്റെല്ലാ വിജയത്തേയും ഇടിച്ചുമറ്റിക്കളഞ്ഞു. സൂരത്തിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചു ചെന്നു് വീണ്ടും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കയും ആ വഴിക്കു് താൻ പഠിക്കയും ചെയ്യാമെന്നാണു് സർവ്വകലാശാലാദ്വാരം തുറന്നുകിട്ടാതെ നിരാശനായിത്തീർന്ന മലബാറി നിശ്ചയിച്ചതെങ്കിലും,

ബോംബയിൽ പരീക്ഷാകാലത്തു് തനിക്കു സിദ്ധിച്ച ഒരു സ്നേഹിതൻ, സൂരത്തിലെപ്പോലെ അവിടേയും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഉപജീവനത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും വേണ്ടുന്ന വക നേടുവാൻ കഴിയുമെന്നു പറകയാൽ ആ സുഹൃത്തിന്റെ അഭീഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചു് അവിടെത്തന്നെ പാർപ്പുറപ്പിച്ചു. ആ സ്നേഹിതൻതന്നെ ഒരു പാർസിവിദ്യാശാലയിലെ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനുമായി മലബാറിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുകകൂടിയും ചെയ്കയാൽ ആ അനാഥനു് വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ബുദ്ധിമാനായ ഒരുപദേഷ്ടാവിനേയും ദയാർദ്രനായ ഒരു സഹായിയേയും ഒരേ സമയത്തു് ഒരേ രൂപത്തിൽ സിദ്ധിക്കയുമുണ്ടായി. മൌനപരനും ലജ്ജാവാനുമായ മലബാറി കാഴ്ചയിലെന്നപോലെ ഉദാസീനനല്ല, ആന്തരികമായി ഊർജ്ജസ്വലനും കൃത്യശ്രദ്ധാപരനുമാണെന്നു് ആ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപാശ്കൊണ്ടും, തന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും മലബാറിക്കു് സൂരത്തിലെക്കാളധികം ശിഷ്യന്മാർ ബോംബയിലുണ്ടായി. അന്നുമുതൽ മലബാറിയുടെ ജീവിതം ക്ലേശഗ്രഹണത്തിൽനിന്നു് ഒട്ടൊട്ടായി വിമുക്തമായിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

പരീക്ഷയിൽ ആദ്യമുണ്ടായ അപജയത്താൽ മനസ്സിടിയാതെ, ഗണിതവിജ്ഞാനീയം നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചുകൊണ്ടു് മലബാറി അടുത്ത വർഷത്തിലും പരീക്ഷയിൽ ചേർന്നു. അപ്പോഴും തോറ്റുപോകയാൽ, രണ്ടാമതും മൂന്നാമതും ചേർന്നു ശ്രമിച്ചു്, ഒടുവിൽ വിജയിയാകതന്നെ ചെയ്തു. പിന്നീടു് സർവകലാശാലയിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ, അതുകൊണ്ടു് മലബാറി

പാഠശാലാജീവിതത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. അഥവാ, തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ സർവ്വകലാശാലയുടെ കക്ഷമായ മർദ്ദനക്രിയയ്ക്കു വിഷയമാക്കുകയാണു ചെയ്തതെങ്കിൽ, കലാകുമാരന്മാരായി ചമഞ്ഞിറങ്ങുന്ന മറവുള്ളവരെപ്പോലെ മലബാറിയും ഒരു സക്കാർസേവനായി തന്റെ ജീവിതത്തെ നിഷ്പ്രഭം കലാശിപ്പിച്ചുവെന്നു വരാം. അദ്ദേഹം വിദ്യാവിഷയകമായിത്തന്നെ വഴിമാറിച്ചെല്ലുകയാലല്ലയോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം, നേർവഴി കാണാതെ വിഷമിക്കുന്ന ഈയുള്ളവക്കെല്ലാം ഇന്നും ഉജ്ജ്വലത്തായ മഹാദീപമായി ഉയർന്നു ശോഭിക്കുന്നതു്!

രണ്ടാമദ്ധ്യായം.

കവി.

പരാധീനത ക്രൂരാതെ സ്വപരിശ്രമത്താൽത്തന്നെ ക്ലേശഹീനം ജീവിതധാരണത്തിനു ശക്തനായപ്പോൾ— പഠിപ്പിച്ചു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മലബാറിക്ക് കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമായുള്ള സഹവാസം ഒഴിച്ചുവെയ്ക്കുവാൻ വയ്യാത്തവണ്ണം അതിൽ അത്രവളരെ അഭിരുചിയുണ്ടായി. ജന്മാന്തരവാസനകൊണ്ടെന്നു തോന്നുംവിധം ആ കുട്ടിക്ക് സ്വഭാഷയെന്നപോലെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ വശപ്പെട്ടിരുന്നത്. കവിതയാവട്ടെ, മലബാറിയുടെ ക്രൂടെപ്പിറപ്പുതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. സമയം ഒഴിഞ്ഞു കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിലും സ്വഭാഷയിലുമുള്ള കാവ്യങ്ങൾ സശ്രദ്ധം വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിലായിരുന്നു ആ കുട്ടിക്കുള്ള അഭിനിവേശം. അക്കാലത്ത് ഇടവിടാതെയുള്ള ഈ കാവ്യഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ തനിക്ക് ഉദ്ദേശ്യമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഊണും ഉറക്കവുമെന്നപോലെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ദിനകൃത്യമായിട്ടാണ് താൻ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി സഹവസിച്ചുവന്നതെന്നും മലബാറി മറെറാരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെറും നേരംപോക്കിനു വേണ്ടി കുറേ സരസപദ്യങ്ങൾ വായിച്ചുതള്ളുകയല്ലാ മലബാറി ആ കുട്ടിക്കാലത്തും ചെയ്തിരുന്നത്. ഓരോ കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോഴും അതോരോന്നും തന്റെ മനസ്സിനെ എങ്ങിനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്നു നിരീക്ഷണം ചെയ്ത് അതെല്ലാം അങ്ങിനെതന്നെ ആ കുട്ടി സാമർത്ഥ്യ

പൂർവം രേഖപ്പെടുത്തി വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഷേക്സ്പീയർ കൃതിയാണ് തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരംശംപോലെ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോഴും അതിനു ശേഷവും മലബാറിക്കു പ്രിയതമമായിരുന്നതു്. ലോകാനുഭവങ്ങളിൽ പരിചിതമാകുവാൻ തക്കവണ്ണം സഹൃദയത്തെ പരിപക്വമാക്കിയതു് ഷേക്സ്പീയരാണെന്നു് മലബാറി കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. മിൽട്ടൻ ഒരു ഭയങ്കര കവിയാണെന്നതേ മലബാറിക്കു തോന്നിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'പറുദീസാനഷ്ടം' വായിക്കുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത അസ്വാസ്ഥ്യമാണതേ സംഭവിച്ചതു്. ടെനിസൻ പ്രിയസുഹൃത്തെന്നപോലെ രസിപ്പിക്കയും, കൌപ്പർ, ഗോൾഡ്സ്മിത്ത് എന്നിവർ വൃദ്ധരായ അദ്ധ്യാപകന്മാരെപ്പോലെ വാത്സല്യപൂർവം ശാസിക്കയും, ഷെല്ലി, കീറ്റ്സ് എന്നിവർ സ്വപ്നലോകത്തിലെ ആഹ്ലാദകരമായ പദാർത്ഥങ്ങളെ സകൌതുകം തേടിച്ചെല്ലുന്നവനെന്നപോലെ സമ്മോഹിതനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നാണു് മലബാറിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം.

നിരന്തരമായുണ്ടായ കവിതാപരിചയത്താൽ, കവിയെന്ന പേർ നേടുന്നതിനു് മലബാറിക്കു് ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യകൃതികളും പലതും വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോഴാണു് രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നാട്ടുകാക്കു് ഈ കുട്ടിയെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതു തന്നെയും ഈ കൃതികളാണു്. അപ്പോഴപ്പോൾ കുറിച്ചിട്ടിരുന്ന പദ്യശകലങ്ങളെല്ലാം ചേർത്തു് "ജീവിതാനുഭവം" എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതാണു് മലബാറിയുടെ ആദ്യത്തെ കൃതി. കോമളശിശുവിൽനിന്നു് അഹേതുകം പുറപ്പെടുന്ന പുഞ്ചിരി

ക്കൊഞ്ചലെന്നപോലെയാണു് ഈ കൃതി പണ്ഡിതവര്ഗ്ഗത്തെ രസിപ്പിച്ചതു്. പ്രകൃതിയുടെ നൈസര്ഗ്ഗികമായ മോഹനവിലാസങ്ങളേയും മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ വിവിധങ്ങളായ ഭാവചൈതന്യങ്ങളേയും ഒട്ടൊട്ടറിയുവാൻ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മലബാറിക്കു കഴിവുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നതന്നെയല്ലാ, മലബാറിശിശു മുറ്റത്തു് മണ്ണാറാടിക്കളിക്കുമ്പോൾ നിരര്ത്ഥകമായ അവ്യക്തമധുരാക്ഷരങ്ങൾ ചൊരിയുന്നതിൽക്കൂടിയും കവിതാദേവി നൃത്തംചെയ്തിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതു് അതിശയോക്തിയാകയില്ല. ബാല്യത്തിലുണ്ടായവയാണു് മലബാറിയുടെ കവിതകളിലധികവും. പിന്നീടു് ഓര്മ്മയിൽ പെടാതെ, അതിൽ പലതും നശിച്ചുപോയിട്ടുമുണ്ടു്. സ്വദേശത്തു് ജീവിതക്ലേശങ്ങൾക്കിടയിൽ ഞെരുങ്ങിക്കൊണ്ടു് അനാഥനായി പാടുന്നു്, പഠിപ്പിക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അതിനുമുമ്പു് ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വയമേവാഗതമായ പദ്യങ്ങളിൽ പലതും ശേഖരിക്കയും, ചിലതു് പുതിയതായി ചേര്ക്കുകയും ചെയ്തു് ചെറിയൊരു ഗ്രന്ഥം ആ ബാലൻ തയാറാക്കിവെച്ചിരുന്നു. ആംഗ്ലേയസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ പ്രഖ്യാതനായ ജാൺസൺ തന്റെ ബാല്യത്തിൽ സ്വദേശമായ ലിച്ചു് ഫീൽഡിൽനിന്നു് ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലേക്കു്, അന്നു് താൻ രചിച്ചിട്ടുള്ള "സാവെജ്" എന്ന ജീവിതചരിതവും "ഐറിൻ" എന്ന നാടകവും കീശയിലിട്ടുകൊണ്ടു് ഏകനായി യാത്രചെയ്ത സംഭവത്തെ, മലബാറി തന്റെ പതിനഞ്ചാംവയസ്സിൽ ആ പുസ്തകവുമേന്തിക്കൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസാര്ത്ഥം സൂരത്തിൽനിന്നു ബോംബെയിലേക്കു ചെല്ലുകയുണ്ടായതു് ഏതൊരു സാഹിത്യാഗമജ്ഞനേയും ഓര്മ്മിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഈ കൈയെഴുത്തുപുസ്തകമാണു് മലബാറിയുടെ ലൌകികജീവിതഗതിയെ അത്യത്ഭുതകരമാംവണ്ണം മാറ്റിവിട്ടതു്. പരസഹായമേതൊന്നും തന്റെ മുമ്പിൽ വരട്ടേ എന്ന അന്യാദൃശമായ ധീരനിർബന്ധമല്ലാതെ, സഹായത്തിനായി പരസമക്ഷം ചെല്ലുകയെന്ന സാധാരണസ്വഭാവം മലബാറിക്കില്ല. എന്നിട്ടും, ബോംബെയിൽ ചെന്നപ്പോൾ തന്റെ ഈ കൃതി മറ്റൊരാൾക്കു കാണിക്കേണമെന്നു് മലബാറിക്കു തോന്നിയതു് ഭാഗ്യത്തിന്റെ എത്ര ശക്തിമത്തായ പ്രേരണകൊണ്ടാണെന്നതു് ഗണനാതീതമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ഗുജറാത്തി ഭാഷാപണ്ഡിതനായ റെവറൻറു് ജെ. വാൻ സോമറൻ ടെയിലർ എന്ന പാതിരിയെ ചെന്നുകണ്ടു്, മലബാറി ആ കൃതി അദ്ദേഹത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഗുണജ്ഞനായ ആ പാതിരി പുസ്തകം മുഴുവൻ വായിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന ബാലന്റെ അസാധാരണബുദ്ധിഗുണമോർത്തു് അത്ഭുതപരതന്ത്രനാകതന്നെ ചെയ്തു. വെള്ളവും വളവും ശരിക്കു കൊടുക്കുന്നതായാൽ, തളിർത്തുവളർന്നു് സൽഫലസമൃദ്ധമാകാവുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടബീജമാണു് തന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നു് ആ ബുദ്ധിമാൻ ഗ്രഹിച്ചു്, ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് തന്നെക്കാൾ സൌകര്യവും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ള ഒരു യോഗ്യനെത്തന്നെ ഏല്പിക്കേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതിനുപുറമെ, റെവറൻറു് ടെയിലർ മലബാറിയെ ഡാക്ടർ ജാൺ വിൽസൺ എന്ന പാതിരിക്കു് പരിചിതനാക്കിക്കൊടുക്കയും ചെയ്തു.

മാന്യവയോവൃദ്ധനായ ഡാക്ടർ വിൽസൺ മലബാറിയുടെ ജീവിതത്തെ ഐശ്വര്യനിധിയെന്നപോലെ

യാണു് സൂക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ആ പുസ്തകം തന്റെ ചില സ്നേഹിതന്മാരെ കാണിക്കയും, അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അതു് അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു് മലബാറിയെ അറിയിക്കയും ചെയ്തുവെങ്കിലും, അകന്നു നിൽക്കുന്ന ആ സഹായത്തെ അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുവാൻ ആ കുട്ടി ആഗ്രഹിച്ചില്ല. വിത്സന്റെ പരിവ്യാപ്തമായ ബുദ്ധിച്ഛായയിൽ സസുഖം വിശ്രമിക്കുവാനെന്നുള്ള മാന്യന്മാരെല്ലാം, ക്രമേണ, മലബാറിയുടെ പരിചിതന്മാരായിത്തീർന്നു. സമ്പന്നനും, സനാഥനുമായിത്തന്നെയിരുന്നാലും ഒരു സാധാരണന്നു് സഹായിക്കുന്നതിനേക്കാളും വിഷയമാവാൻ വയ്യാത്ത അത്ര വലുതായ മിത്രസമ്പത്താണു് മലബാറിക്കു് ആ യൌവനാരംഭത്തിൽത്തന്നെ സിദ്ധിച്ചതു്. ആ മിത്രങ്ങളാവട്ടെ വിദ്യകൊണ്ടും വിത്തംകൊണ്ടും ബഹുജനസമ്മതി നേടിയവരുമാണു്. മഹത്തരമായ ശ്രേയോഗുണം ആ മിത്രങ്ങളുടെ സൌഹാർദ്ദത്തിൽ നിന്നു് അനായാസേന നേടുവാൻ തനിക്കു കഴിയുമെന്നിരുന്നിട്ടും, ചുറ്റും വന്നു നിരന്തരനിന്ന ആ ഭാഗ്യത്തെത്തന്നെയും മലബാറിയുടെ ആത്മാഭിമാനം ക്രൂസലെന്നിയെ പരിത്യജിക്കയാണുണ്ടായതു്. തന്റെ ഭാവിക്ഷേമാധാരം പരദാക്ഷിണ്യത്തിലായാൽ, ആ ക്ഷേമം പരസ്വം തന്നെയാണെന്നും സ്വവിചാരകമ്മങ്ങളിൽ നിന്നു് അനന്യാധീനം മുളച്ചുവരുന്നതുമാത്രമേ സ്വകീയമായിരിക്കയുള്ളുവെന്നും മലബാറിക്കു് ആ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ദൃഢബോധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരാൾക്കു് എത്രതന്നെ ബുദ്ധിത്തികവുണ്ടായിരുന്നാലും, ഇത്രയും മനസ്ഥൈര്യമുണ്ടാകുക മനുഷ്യസാധാരണമല്ല.

അക്കാലത്ത് ഇന്ത്യയിലെന്നപോലെ ഇംഗ്ലണ്ടിലും പ്രശസ്ത ധർമ്മിഷ്ഠനെന്ന വിശ്രുതനായിരുന്ന കവാസ് ജി ജിഹാംഗർ എന്നീ മാന്യന്ന് ഡാക്ടർ വിത്സൺ മലബാറിയെ പരിചയപ്പെത്തിക്കൊടുത്തു. അദ്ദേഹമാവട്ടേ, ആ യുവാവിൽ വിളഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാഹിതീവൈഭവം കണ്ട്, അതിനെ പരിപോഷിപ്പിച്ച്, രാജ്യത്തിനു സുലഭോപഭോഗയോഗ്യമാക്കുവാൻ സമർത്ഥൻ, തന്നെക്കാൾ ജനസമ്മതനായ ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനാണെന്നറിഞ്ഞ്, മലബാറിയെ, അന്ന് "ടൈംസ് ഓഫ് ഇൻഡ്യാ" പത്രത്തിന്റെ അധിപരായിരുന്ന മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻവുഡ്ഡിന്റെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിലേക്ക് ആനയിക്കയാണു ചെയ്തത്. മിസ്റ്റർ വുഡ്ഡ് മലബാറിയുടെ മനോഗതിയെ പരീക്ഷിച്ചതിൽ, പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ അസാമാന്യം ശോഭിക്കത്തക്കവൈഭവം കോപ്പുമുണ്ടെന്നു കണ്ട്, ആ ജോലിയിൽ നമ്മുടെ കഥാനായകനെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം മലബാറിയുടെ കൃതിയെ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഗവർമ്മെൻറിന്റേയും ചില ധനികന്മാരുടേയും സഹായമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടും, മലബാറി ആ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിയുവാൻ മടിക്കുകയാൽ, ഒടുക്കം ആ കൃതി പുറത്തു വിടുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് ഫ്രഞ്ചു-ലാണ്. "നീതിവിനോദ"മെന്നാണ് ആ പുസ്തകത്തിനു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. യാചകന്മാരുടെ ക്രൂരമായ പാട്ടു പാടി ഉഴന്നു നടന്നിരുന്ന കാലത്തു് അവരിൽ നിന്നു പഠിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ പാട്ടുകളുടെ മട്ടിലാണ് ഈ കൃതിയിലെ വൃത്തനിബന്ധനയെങ്കിലും, അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള നീതിപരമായ ആശയങ്ങളെല്ലാം സ്വാനുഭവപരമ്പരയിൽ നിന്നു സിദ്ധിച്ചവതന്നെ. വൃത്തബന്ധം ചിലേടത്തെല്ലാം

വികലമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കാവ്യനിർമ്മാണവ്യവസ്ഥ പലേടത്തും അതിലംഘിതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ കൃതിയിൽ അനർഗ്ഗളം ആകലിതമായ മധുരപദാവലി സമാകർഷകമാകയാലും, അതിൽ സുന്ദരതരം ശൈശവക്രീഡ ചെയ്തിരുന്ന ആശയകിരണങ്ങൾ സമ്മോഹനീയമാകയാലും പണ്ഡിതവർഗ്ഗം അതിനെ സവിശേഷം ആദരിക്കതന്നെ ചെയ്തു. അതിൽ നിന്നു് തന്റെ കീർത്തി ആ നാട്ടിലെങ്ങും വിളങ്ങുകയാൽ പല കുടുംബങ്ങളുടേയും തൃപ്തിക്കും വിശ്വാസത്തിനും പാത്രമായിട്ടു് അദ്ധ്യാപന കൃത്യംകൊണ്ടു് സുഖജീവിതം ധരിക്കുവാൻ മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞു. ആ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ അടുക്കൽ അദ്ധ്യയനത്തിനായി വളരെ വളരെ കുട്ടികൾ വന്നു തിരക്കുകയും, അതിൽനിന്നു സമ്പാദ്യം വർദ്ധിക്കയുമുണ്ടായി.

ദുർജ്ജനസംസർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ധാരാളമായി നേടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ദുരാചാരങ്ങളാൽ സ്വജീവിതത്തെ മലിനമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു്, മലബാറിയെ ആ ദുഷ്കൃത്യത്തിൽ നിന്നു പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ മാതൃസദൃപദേശങ്ങളെക്കാൾ അധികം ഫലോന്മുഖമായി പ്രവർത്തിച്ചതു് മറെറാരു ശക്തിയായിരുന്നു. അയൽവീട്ടിലെ ഒരു കോമളബാലികയുടെ സ്നേഹാർദ്രമായ മനോജ്ഞഭാവമാണതു്. മലബാറിയുടെ ഏതൊരു ദുരാചാരവും അടിയോടറുപോകുവാൻ ആ ബാലികയുടെ ഓമനമുഖചന്ദ്രനിൽ ഒട്ടൊന്നു കാറിളകിയാൽ മതി. അവർക്കു് തന്നിൽ സുസ്ഥിരമുണ്ടാകുന്ന സുപ്രസാദംതന്നെയാണു് തന്റെ ജീവിതത്തിലെ സർവ്വസൗഭാഗ്യസന്ദായകമെന്നു മലബാറി വിശ്വസിച്ചു. ജീവിതക്ലേശമൊന്നിലും മലബാറിക്കു സമാശ്വാസം നൽകിയതും, അഭിവൃദ്ധിപഥത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു് സത്വരഗമനം ചെയ്വാൻ പ്രേരക

മായി നിന്നതും ആ സുകുമാരിയുടെ രാഗോല്ലസിതമായ ഹൃൽഭാവം മാത്രമാണു്, ആ ഹൃദയം താൻ ഏതു സ്ഥലത്തു ചെല്ലുമ്പോഴും കളിരെക്കളിരെ തണലേകിക്കൊണ്ടു് തന്നോടൊപ്പം ചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് മലബാറി കരുതി. യൌവനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും പരാശ്രയം ക്ലേശമാതെ ജീവിക്കുവാൻ പ്രാപ്തനാകയും ചെയ്തപ്പോൾ തന്റെ ഹൃദയസ്ഥിതയായ കാമിനിയെത്തന്നെ കുടുംബനായികയാക്കി മലബാറി ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. മിതവ്യയശീലം, കൃത്യശ്രദ്ധ എന്നീ ഗുണങ്ങൾ സപത്നിയിൽ തികവായുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ തനിക്കു കിട്ടിയ ഈ പിന്തുണയെ മഹത്തായ ഈശ്വരാനുഗ്രഹം പോലെയാണു് മലബാറി മാനിച്ചതു്. ബഹുജനകായ്ത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കു് അതിൽ ഉത്സാഹം വളർത്തുന്നതിനും, ക്ലേശങ്ങളിൽ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും സമർത്ഥകളായ സഹധർമ്മചാരിണികൾ തീരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇന്നു് അനശ്വരയശശ്ശരീരികളായി പ്രശോഭിക്കുന്ന വീരദേശാഭിമാനികളുടെ വിവിധ സംഭവാകരമായ ജീവിതചരിതത്തിലെ നിഗൂഢമായ അന്തർഭാഗത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവേശിക്കുവാൻ നാം ശക്തരാണെങ്കിൽ, അവരിൽനിന്നു ലോകത്തിനു സിദ്ധിക്കേണ്ടതായിരുന്ന വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളിൽ വളരെ വലിയ ഭാഗം അവർക്കുള്ള ഗൃഹിണികളുടെ കഠിനദുശ്ശീലം നിശ്ശേഷം ഗ്രസിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. കാന്താവിഷയത്തിൽ മലബാറി അനുഗൃഹീതപുരുഷൻതന്നേയായിരുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. തനിക്കു സിദ്ധിച്ച ഈ മഹാഭാഗ്യത്തിൽ കൃതജ്ഞതാവിവശനായി അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഈശ്വരനെ പ്രത്യേകം നമസ്കരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

"നീതിവിനോദം" പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു് ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടു്, ആംഗ്ലേയഭാഷയിൽ മറെറാരു കാവ്യഗ്രന്ഥം ചമച്ചു് ലോകസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചു. ഇതിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും മലബാറി ബോംബയിലേക്കു വരുംമുമ്പുതന്നെ തയാറാക്കീട്ടുള്ളതാണു്. അതെല്ലാം ഡാക്ടർ വിത്സനെ കാണിച്ചപ്പോഴും, മലബാറിയിൽ സമൃദ്ധമായുള്ള പ്രതിഭാവിലാസത്തേയും അസാമാന്യമായുള്ള ആംഗ്ലേയഭാഷാപരിജ്ഞാനത്തേയും ഉള്ളുഴിഞ്ഞു് അഭിനന്ദിക്കയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടുതന്നെ മലബാറി ആ കാവ്യത്തെ പൂർത്തീകരിച്ചു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഭാരതീയവിചാരകർത്താക്കളുടെ സൌന്ദര്യത്തെ ആംഗ്ലേയഭാഷയിൽ പകർന്നുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണു് ആ കൃതി. ഇന്ത്യയിലെ അനാഥസ്ത്രീകളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി അക്ഷീണം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യശസ്വിനിയായ മിസ്സ് മേരി കാപ്പൻറർ എന്ന ദയാവതിക്കാണു് ആ പുസ്തകം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അന്നു മലബാറിക്കു് ഇരുപത്തിമൂന്നു വയസ്സു മാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മനസ്സിലാക്കുവാനും കർമ്മകുശലന്മാരുമായ വയോവൃദ്ധന്മാർക്കുപോലും ദുഷ്പ്രാപമായിരിക്കുന്ന ഭാരതമാതൃവക്ഷസ്സിൽ സാഹിത്യസൌന്ദര്യം നുകർന്നുകൊണ്ടു് ആഹ്ലാദപരവശനായി ക്രീഡിക്കുന്നതിനു് മലബാറിക്കു് ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഭാഗ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അപരിചിതയായ ഒരു വിദേശീയമഹിളയ്ക്കു് തൻറെ പുസ്തകം സമർപ്പിക്കുവാൻ ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് രാജ്യക്ഷേമപരമായ പരോപകൃതിപ്രാഭവത്തെ യഥോചിതം മാനിക്കുവാൻതക്ക ദേശാഭിമാനമുൾക്കൊണ്ട മനോവികാസം തന്നെയല്ലയോ? മലബാറിയുടെ ഈ ആദ്യത്തെ ആംഗ്ലേയകൃതി,

ലോകരംഗത്തിൽ തനിക്കുള്ള സ്ഥാനമേതെന്നറിഞ്ഞു് അതു വെടിപ്പായുറപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാക്കി വിട്ട സന്ദേശവാഹിതനെന്നായിരുന്നു. മലബാറിയുടെ കാലത്തിനു മുമ്പു് ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്ന ഭാരതീയർ ഒർല്ലമേത്രേ. അങ്ങുമിങ്ങുമായി ചില പദ്യകൃതികൾ പുറപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും, ആംഗ്ലേയരുടേയും ഭാരതീയരുടേയും സവിശേഷമായ ആദരത്തിനു വിഷയമായ ആദ്യത്തെ കൃതി മലബാറിയുടേതാണു്.

പ്രസ്തുത കാവ്യത്തെ ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ മുക്തഹൃദയം ശ്ലാഘിക്കയുണ്ടായതിനെക്കാൾ ഏറ്റവുമധികം ശ്രദ്ധാഹ്വവും സന്തോഷകരവുമായതു് ആംഗ്ലേയകവികളിൽനിന്നു് മലബാറിക്കു കിട്ടിയ അഭിനന്ദനപത്രങ്ങളാണു്. ഇതുപയും സുലളിതമായ ഭാഷയിൽ പദ്യനിർമ്മാണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് മഹാകവിയായ ടെനിസൻ സന്തോഷിക്കമാത്രമല്ലാ, ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലബാറി മാതൃഭാഷയിലെഴുതീട്ടുള്ള കൃതികൾ വായിക്കുന്നതിനു് ഈ ഇംഗ്ലീഷ്കാവ്യം നിമിത്തം ടെനിസൻ സന്തോഷിക്കമാത്രമല്ലാ, ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലബാറി മാതൃഭാഷയിലെഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികൾ വായിക്കുന്നതിനു് ഈ ഇംഗ്ലീഷ്കാവ്യം നിമിത്തം ടെനിസൻ ഉൽകണ്ഠിതനായി. മലബാറിക്കെഴുതിയ കത്തിൽ "വിദൂരവാസിയായ താങ്കളുടെ ആപ്തമിത്രം" എന്നു വിശേഷണം ചാർത്തിയാണു് ടെനിസൻ കയ്യൊപ്പിട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഷാഫ്റ്റ്സ്ബറിപ്രഭു, ജാൻബ്രൈറ്റ് എന്നീ പ്രഖ്യാത മഹാശയന്മാരും മലബാറിയുടെ ഈ കൃതി രചനാഭംഗികൊണ്ടും ആശയമാധുര്യംകൊണ്ടും സ്തുത്യർഹമാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണു്. ജർമ്മ

നിയിലെ പണ്ഡിതാഗ്രേസരനായിരുന്ന പ്രഫസ്സർ മാക്സ് മുള്ളർ നമ്മുടെ കവിയെ അഭിനന്ദിച്ചതു് പ്രത്യേകമൊരു രീതിയിലാണു്. തനിക്കു് അന്നു് ഇന്ത്യയിലുള്ള അഞ്ചോ ആറോ സ്നേഹിതന്മാരിൽ ഒരാളായിട്ടു് അദ്ദേഹം മലബാറിയെ ഗണിച്ചു. പിന്നീടു് മലബാറി മാക്സ്മുള്ളരുടെ ഉറ്റ ചങ്ങാതിതന്നെ ആയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം ജർമ്മൻകാരനാകയാൽ, ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ സാമാന്യപരിജ്ഞാനം മാത്രമേ നേടിയിരുന്നുള്ളു. അതിനുതന്നെയും തനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രയത്നം ഒട്ടും നിസ്സാരമല്ലായ്കയാൽ ഒരു ഭാരതീയന്നു് അതിലേക്കായി സ്വമസ്തിഷ്കത്തെ എത്ര വളരെ മർദ്ദിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് അദ്ദേഹം സ്വാനുഭവംകൊണ്ടുതന്നെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാക്സ്മുള്ളർ മലബാറിക്കെഴുതിയ കത്തു് ഇങ്ങനെയാണു്:—"എന്റെ മാതൃഭാഷയല്ലാ ഇംഗ്ലീഷ്. ഞാൻ അദ്ധ്വാനിച്ചു നേടിയ ഫലമാണു് എനിക്കുള്ള ആംഗ്ലേയഭാഷാജ്ഞാനം. അതിലെ ഗദ്യവിഭാഗത്തിലല്ലാതെ, പദ്യവിഭാഗത്തിൽ കർതൃത്വം നേടുവാൻ ഞാൻ ഇതുവരെയും ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല. ഗദ്യരൂപത്തിലാവട്ടെ, പദ്യരൂപത്തിലാവട്ടെ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ നമുക്കുള്ള കർത്തവ്യകർമ്മം, നമ്മുടെ ഭാഷകളിൽ പൂർവികമായി തിളങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കയച്ചുകൊടുത്തു് നമ്മുടെ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും ആ രാജ്യവുമായുള്ള ബന്ധത്തേയും, പരസ്പരബോധത്തേയും പ്രബലപ്പെടുത്തുകയെന്നതാകുന്നു. ഒന്നു് പ്രത്യേകം ഓർത്തുകൊള്ളണം; ഇംഗ്ലീഷുകാർ, മൂഢവനമല്ലാ, ഉർല്ലഭം ചില വിശിഷ്ടാശയന്മാർ അന്യസൽകൃതിയെ യഥോചിതം മാനിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയ്ക്കു് ഇത്രയേറെ പ്രചാരവും പ്രശസ്തിയുമുണ്ടായതിനുള്ള സൂക്ഷ്മഹേതു, ആ ഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കുള്ള അനിബദ്ധമായ സ്വാതന്ത്ര്യം, അുക

ഷ്കമായ രചനാചാതുരി, സത്യപരമായ ആശയശുദ്ധി എന്നിവയിലാണ് അന്തർല്ലീനമായിരിക്കുന്നത്.” മാക്സ് മുള്ളരുടെ ഈ ഉപദേശം മലബാറി ശിരസാ വഹിച്ചു കൊണ്ടതന്നെയായിരുന്നു ആംഗ്ലേയരോഷാസംബന്ധമായ ഭാവികൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചത്. അനന്തരം പൂർവ്വകമായ പരോപകൃതിയിൽ അദ്വിതീയപ്രഖ്യാതയായ മിസ്സ് ഫ്ളാറെൻസ് നൈറ്റിംഗെയിൽ എന്ന മഹതിയും മലബാറിയെ ഈ കാവ്യനിർമ്മിതിയിൽ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. “സർവേശ്വരൻ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ താങ്കളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ആ ആദ്യന്തരഹിതൻ ഭാരതഭൂമിയെ സംരക്ഷിക്കട്ടെ; ഇംഗ്ലണ്ടിനേയും അങ്ങിനെതന്നെ. ആംഗ്ലേയരും ഭാരതീയരും ഒരേ കുടുംബക്കാരെപ്പോലെ പരസ്പരസ്നേഹഗുണത്താൽ ബദ്ധരാവട്ടെ. ആ മഹാശക്തിയുടെ വാത്സല്യവർഷംകൊണ്ട് നാമെല്ലാം അനുഗൃഹീതരും ഉത്സാഹഭരിതരുമാവട്ടെ” എന്നിങ്ങനെയാണ് ആ മഹാമനസ്വനി മലബാറിക്കെഴുതിയ ലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മലബാറിയുടെ ഈ കൃതി ബഹുജനമധ്യത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായിത്തന്നെ, തന്റെ ഗുരുഭൂതനും പണ്ഡിതവര്യനുമായ ഡാക്ടർ വിത്സൻ ഐഹികവാസം വെടിഞ്ഞുപോയി. ഈ വിയോഗത്തിൽ പരിതപിക്കാത്തവർ അന്ന് അവിടങ്ങളിൽ ദുർല്ലഭമായിരുന്നു. മലബാറിക്കാവട്ടെ, തന്റെ ഇളംജീവിതത്തിൽ അതൃഗ്രപ്രഹരമേറ്റതുപോലെ തോന്നി. ഡാക്ടർ വിത്സനുമായി പരിചയിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ നാൾമുതൽക്കാണ് ബഹുജനങ്ങളെ ദൂരെദൂരെ നിന്നും ആകർഷിച്ചടുപ്പിക്കുമാറ് രമണീയമായ ലോകാനുഭവസൌരഭ്യം പ്രവഹിപ്പിച്ചു

കൊണ്ടു് മലബാറിയുടെ കവിതാസമ്മിളിതവും അനു ഭാവസുന്ദരവുമായ ഫുൽകുസുമം വികസിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. പരോപകൃതിയിൽ ദുഃഖസകുതനായതും വിത്സന്റെ ശുഭജീവിതസമ്പക്കംകൊണ്ടു തന്നെ. ഡാക്ടർ വിത്സ ന്നു് മലബാറിയെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരേ കായ്ത്തിൽ മാത്രമേ നൈരാശ്യപ്പെടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടാകയുള്ളൂ. തന്റെ ശിഷ്യനെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേക്കേണമെന്നു് അദ്ദേഹം കലശലായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ബാഹ്യമായി ഇതു് സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും, മതപരിവർത്തനംകൊണ്ടു മനോ ഗുണത്തികവിനാണു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെ ങ്കിൽ, ആന്തരികമായി, ക്രൈസ്തവപുരോഹിതന്മാർക്കു പോലും അസൂയാജനകമാകത്തക്ക സ്വാർത്ഥത്യാഗശീലം മലബാറിയിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നതു കണ്ടു് അദ്ദേഹം കൃതാർത്ഥനായിരിക്കണം. ക്രിസ്തുമതാചാരപ്രകാരം വേഷം മാറിയില്ലെങ്കിലും, ആ മതതത്ത്വങ്ങൾ തന്റെ ജീവി തത്തോടു് നല്ലവണ്ണം ഇണക്കിച്ചേർക്കുവാൻ മലബാറി ശ്രമിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഡാക്ടർ വിത്സൻ ചിലനാൾ കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നിരിക്കിൽ, ഈ ശിഷ്യൻ മത സംബന്ധമായി അപ്പോഴും തന്റെ അനുയായിയാക യില്ലെങ്കിലും, വൈദികലൌകികകായ്ങ്ങളിൽ തന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു കൂടിയും അപ്രാപ്യമാകത്തക്ക അത്ര ഉന്നത സ്ഥാനത്തേക്കു് അതിവേഗം കയറിച്ചെല്ലുന്നതു കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് ആ ഹർഷാശ്രുപ്രവാഹത്തിൽ നീന്തി നീന്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ പരലോകയാത്ര ചെയ്യാമായി രുന്നു. മലബാറി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കാതിരുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു് എന്ന ചോദ്യത്തിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനുതന്നെയും മറുപടി പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

വിത്സന്റെ ദേഹവിയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു് മലബാറി ഒരു വിലാപകൃതി രചിച്ചു. "വിത്സൻ വീരൻ" എന്നാണിതിനു പേർ. "ജീവിതാനുഭവ"ത്തിലെ രീതിയിലുള്ള വൃത്തങ്ങളാണു് ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രചനാഗുണം പൂർവ്വകൃതികളിലെക്കാൾ മികച്ചുനില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും രസസമ്മിളിതമായ ലോകതത്വവിഭവംകൊണ്ടു് പണ്ഡിതന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഇതു ശക്തമായിട്ടില്ല. അഥവാ, മുക്തകണ്ഠമായ ആക്രന്ദനത്തിൽ തത്വാന്വേഷണം ചെയ്തു രസിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നതു് മൂർഖഭാവമാണല്ലോ. മിൽട്ടന്റെ "ലിസിഡസ്" എന്നും, മാത്യു ആർനോൾഡിന്റെ "തൈറസിസ്" എന്നുമുള്ള കൃതികളുടെ ഛായയിൽ ക്ലൃപ്തിയാണു് "വിത്സൻവീര"ന്റെ ഗതി. ഇതു് ടെനിസന്റെ "ഇൻ മെമ്മോറിയം" എന്ന കൃതിയോടാണു് അധികം സദൃശമായിരിക്കുന്നതു്. വിത്സൻ മരിച്ചു് മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടു മാത്രമേ ഈ കാവ്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അക്കാലത്തേക്കു്, അതായതു് ഫ്രഞ്ചു-ൽ മലബാറിയുടെ ജീവിതസ്ഥിതി ഒട്ടുല്ലാതെ ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

13413

മൂന്നാമദ്ധ്യായം

പത്രപ്രവർത്തകൻ.

ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാജ്ഞാനം ഒട്ടൊട്ടു പരക്കുകയും, ഇന്ത്യക്കാർ ഇംഗ്ലീഷുകാരോട് അടുത്തിടപെടുന്നതിൽ സന്തുഷ്ടരാകയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട അംഗമെന്ന് പാശ്ചാത്യരാൽ അംഗീകൃതമായിരിക്കുന്ന വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം ഇന്ത്യയിലേക്കും സംക്രമിച്ചു. ഇവിടെ ആദ്യമായി ഒരു വൃത്താന്തപത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയത് കൽക്കട്ടായിലാണ്. ഈ കഥ നടക്കുന്നതിന് ഒരു ശതവർഷം മുമ്പാണ് അതിന്റെ ആരംഭം. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ്‌ലേഖകന്മാരുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലാണ് ആ പത്രം നടന്നിരുന്നത്. തൽപ്രവർത്തകന്മാരാവട്ടെ, അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികളുമായി ബന്ധമൊന്നുമില്ലാത്തവരായിരുന്നതിനാൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ കൃത്യങ്ങളെ നിർഭയം അതിൽ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നിരുന്നു. അന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ ഇത്രയും സുസ്ഥിരമോ പരിവ്യാപ്തമോ ആയിരുന്നില്ല. ആ ഘട്ടത്തിൽ ഗവൺമെന്റിനെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് ദുർബോധമുണ്ടാകുന്നത് സുഖതരമായ ഭരണഗതിക്കു പ്രതിബന്ധമാകാവുന്നതിനാൽ സർക്കാർകാര്യങ്ങളിൽ ആക്ഷേപപരമായ സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളെ തൽക്കാലം നിരോധിക്കതന്നെ വേണമെന്ന് അന്നത്തെ അധികാരികൾ തീരുമാനിച്ചു. ആ പത്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാരെ

സ്വദേശമായ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു തന്നെ ശാസിച്ചയച്ചു കളഞ്ഞു.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ സുസ്ഥിരമായിത്തീർന്നപ്പോൾ, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമികളിൽ അഗ്രഗണ്യനും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ച ഏതൊരിന്ത്യക്കാരന്റെയും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വമായ സ്മരണയ്ക്ക് ഏതുകാലത്തും പാത്രവുമായ മെക്കോളേ പ്രഭുവിന്റെ ശ്രമത്താൽ, പൊതുക്കാര്യങ്ങളിലേതിലും സ്വതന്ത്രമായി അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾക്കു തിരിച്ചുകൊടുത്തു. ഈ അവകാശസിദ്ധിക്കു മുമ്പായിത്തന്നെ ദേശഭാഷകളിൽക്കൂടിയും വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ സ്ഥലം പിടിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയെല്ലാം ഗവർമ്മെൻറിനെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഭരണവിഷയത്തിൽ ഒട്ടും ഊക്കും ഉണർച്ചയുമില്ലാതെയാണു ജീവിച്ചിരുന്നതു്. ദേശഭാഷയിൽ ആദ്യമായി പത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതു് ബോംബേയിലാണ്. ഒരു പാർസിപ്രമാണി സ്വഭാഷയിൽ തുടങ്ങിയ ആ വൃത്താന്തപത്രത്തിന് ഏട്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെയായിരുന്നു അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം ഇന്ത്യയിലെ പത്രങ്ങൾക്കു തിരിച്ചുകിട്ടിയതു്. പിന്നെയും, പല കാലത്തേക്ക് ദേശഭാഷാപത്രങ്ങൾക്കു പുഷ്ടിയും ശക്തിയുമില്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചുതന്നെയാണു കഴിയേണ്ടിവന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാജ്ഞാനം വഴിയായി ലോകകാര്യങ്ങളിൽ തികഞ്ഞു തെളിഞ്ഞ പാടവം നേടിയ ജനസമ്മതന്മാർ ദേശഭാഷാപത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുവരേക്കും അവയ്ക്ക് അഭിവൃദ്ധിയൊട്ടുമുണ്ടായില്ല. ദേശാഭിമാനം പരിഷ്കൃതരൂപത്തിൽ വർദ്ധിക്കയും ബഹുജനങ്ങളെ ഭരണവിഷയത്തിൽ ഇടപെടുത്തേണ്ട ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു

ബോധമുണ്ടാകയും ചെയ്തപ്പോൾ, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപരിചയത്താൽ ഭരണതന്ത്രം പരിശീലിച്ച ജനപ്രമാണികൾ ദേശഭാഷാപത്രങ്ങളിൽ സ്വകീയജ്ഞാനം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ നിർബദ്ധരായി. ഇങ്ങനെ, പത്രങ്ങളുടെ നിലയും വിലയുമുയർന്നപ്പോൾ, ജനസാമാന്യത്തെ അവ അധികമധികമായി ആകർഷിച്ചുതുടങ്ങിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. ഉത്സാഹശീലന്മാരും ദേശാഭിമാനികളുമായ യുവജനങ്ങളാണു്. ഏതു രാജ്യത്തും വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ മുട്ടുതലായി പ്രവർത്തിച്ചുകാണാറുള്ളതു്. ബഹുജനകായ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടു് ജീവകാലമത്രയും പരാർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് വഴിനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു യുവാവിനെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിനു സ്വാധീനപ്പെടുത്തുവാൻ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രയാസമില്ല. നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതും പ്രവർത്തിച്ചതും എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നു നോക്കുക.

ബോംബെയിൽ, ഉൽക്കർഷേച്ഛുക്കളായ ചില ചെറുപ്പക്കാർ പാഠശാലാജീവിതം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഒരു പ്രതിവാരപത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിൽ അവർക്കു വേണ്ടുന്ന മൂലധനത്തെക്കുറിച്ചു് അവർ ഒന്നുംതന്നെ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. നല്ല നല്ല കായ്യങ്ങളെപ്പറ്റി രസകരമായി എഴുതുവാൻ തക്ക അറിവും കഴിവുമുണ്ടെന്ന അഭിമാനത്താൽ, വരിക്കാരെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു്, പത്രത്തിന്റെ ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു മറെറാരുപകരണവും ആവശ്യമില്ലെന്നായിരിക്കാം അവർ കരുതിയതു്. മുൻസിപ്പൽകൌൺസിലിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനും ഈ പ്രവർത്തകസംഘത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ആയാൾ

കൌൺസിൽവക പരസ്യങ്ങളും ഈ പത്രത്തിലേക്കു കൊടുക്കാമെന്നു് ആശപ്പെട്ടതിയപ്പോൾ, പ്രാരംഭച്ചെലവുകളും നിവ്വഹിക്കുവാൻ അതു ധാരാളം മതിയാകുമെന്നാണു് അവർ സംഭ്രമിച്ചുപോയതു്. ലണ്ടൻസ്പെക്ടേററർ എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും, പ്രകൃതിയിലും ആ പേരിനെത്തന്നെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടും ഞായറാഴ്ചതോറും ഇവർ പത്രമൊന്നു അച്ചടിച്ചുവിടുകതന്നെ ചെയ്യുതുടങ്ങി. പിൽക്കാലത്തിൽ പ്രഖ്യാതമായി ശോഭിച്ച "ഇൻഡ്യൻസ്പെക്ടേററർ" പത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഇങ്ങനെയാണു്. ഈ പത്രം ലണ്ടൻസഹജീവിയെ അനുസരിച്ചു് നാനാദേശവൃത്താന്തങ്ങളും, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗുണദോഷനിരൂപണങ്ങളും ജനങ്ങളെ രസിപ്പിക്കയും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യാനുതകുന്ന വിവിധവിഷയങ്ങളും ഉള്ളടക്കിക്കൊണ്ടു മുറയ്ക്കു നടന്നുവന്നു. അന്നു് അതിൽ പത്രാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്നതു് മിസ്റ്റർ ഫിറോസിഷാ പെസ്റ്റാൺജിതലിയാക്കൺ ആണു്. അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം മലബാറി ആ പത്രത്തിന്റെ ലേഖകവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരാളായി നിന്നു് ഉത്സാഹപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ചു.

ആളും തരവുമൊന്നും നോക്കാതെ, ഏതു കാര്യത്തിലും സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിൽ ഈ പത്രത്തിനു് ഒട്ടുംതന്നെ ക്രുസലുണ്ടായില്ല. പ്രവർത്തകന്മാർ ധീരന്മാർ തന്നെയെങ്കിലും അപകടാശയന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ബാലകന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയ കത്തിപോലെ, ഈ പത്രം പല അപകടങ്ങളുമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. വയോവൃദ്ധന്മാരെങ്കിലും ജനപ്രമാണികളായ പരിപക്വാശയന്മാർ ഈ അക്ഷമന്മാരായ ചെറുപ്പക്കാരുടെ

വകതിരിവില്ലാതെയുള്ള ധീരതയിൽ പങ്കു കൊള്ളുകയുണ്ടായില്ല. രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ നിർഭയം പ്രവർത്തിച്ചു് ജനസമ്മതന്മാരായി ശോഭിക്കുന്ന ആ നേതാക്കന്മാരെത്തന്നെ ഇവർ കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചുതുടങ്ങി. യുവാഭിപ്രായം വൃദ്ധമതത്തെക്കാൾ തീക്ഷ്ണം തന്നെയായിരിക്കുമെങ്കിലും ശ്രമസാദ്ധ്യമായ പൊതുക്കാര്യത്തിൽ സമ്മാന്യവൃദ്ധജനത്തെ പിണക്കിയകറ്റിക്കൊണ്ടു യുവജനങ്ങൾ സേച്ഛാധീനം സതന്ത്രസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതു്, അസ്ഥിവാരമുറപ്പിക്കാതെ ഗൃഹനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആപൽകരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് സ്പെക്ടേററർ പ്രവർത്തകന്മാർ ഓർത്തില്ല. സ്ഥിതിബോധം കൂടാത്ത ധീരതയും സ്വാതന്ത്ര്യോൽസുകതയും ഫലോന്മുഖമാകുന്നതല്ലല്ലോ. സ്പെക്ടേററർപത്രം വൃദ്ധജനത്താൽ അനാദൃതമായപ്പോൾ, വരിക്കാർ മുമ്പുതന്നെ അധികമില്ലാതിരുന്ന അതിനു് ജീവിതം ദുർഭരമായിത്തീർന്നു. നഗരപ്രമാണികളുടെ വിരോധത്താൽ, മുൻസിപ്പാൽകൌൺസിലിൽനിന്നു് ആശിച്ചപോലെ പരസ്യമൊന്നും കിട്ടിയതുമില്ല. ഇങ്ങിനെ വിഷമിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കുതന്നെ, പ്രവർത്തകന്മാരിൽ ഒരാൾ തൽബന്ധത്തിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു് തന്റെ ഭാഗം തിരിച്ചുകിട്ടേണമെന്നു് അവകാശപ്പെട്ടതു് പുണ്ണിലൊരമ്പു തറച്ചതുപോലെ ആ പത്രത്തിനു ദുസ്സഹമായി. എന്നുതന്നെയല്ലാ, ഇതുനിമിത്തം പ്രവർത്തകന്മാർ തമ്മിൽ പിണങ്ങുകയും, പത്രത്തെ മറ്റൊരാൾക്കു് ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ തുകയ്ക്കു വിറ്റുകളയുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധരാകയും ചെയ്തു. സ്പെക്ടേററർ പത്രം അന്നവിലയ്ക്കു മേടിച്ചതു് ബോറാ എന്നൊരാളാണു്. ഈയാൾക്കു പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ ഒട്ടും താല്പര്യമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ഒട്ടുകാലം പ്രക്ഷോഭജനകമായ രീതിയിൽ നടന്നു് ജന

ങ്ങൾക്കു പരിചിതമായിത്തീർന്ന ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേററർ പത്രം ഇനിയെന്നേക്കുമില്ലാതെ തീരെ നശിച്ചുപോകുന്നതിൽ സങ്കടം തോന്നിയിരുന്നു. സമ്മതനും വിദഗ്ധനുമായ ഒരു ഉത്സാഹശീലനെ ഏല്പിച്ചു് മുറയ്ക്കു നടത്തിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു നോക്കാമെന്നു കരുതി മാത്രമാണു് മിസ്റ്റർ ബോറാ ആ പത്രം വിലയ്ക്കു മേടിച്ചതു്. തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ശരിയായി നിവർത്തിക്കുവാൻ സമർത്ഥൻ മലബാറിയാണെന്നറിഞ്ഞു് അയാൾ ആ പത്രത്തിന്റെ സർവ്വാധികാരവും ഇരുപത്തഞ്ചുറുപ്പിക പ്രതിഫലം കിട്ടിയാൽ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കാമെന്നു മലബാറിയെ കണ്ടു പറഞ്ഞു. പത്രസ്വാമിയോ, പത്രാധിപരോ ആകേണമെന്ന ആഗ്രഹം അതുവരെയും മലബാറിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, തന്നെ അന്വേഷിച്ചുതന്നെ വന്നിരിക്കുന്ന തന്റെ പൂർവ്വമിത്രത്തെ അദ്ദേഹം എങ്ങിനെ നിരാകരിക്കുവാൻ ശക്തനാകും. ബഹുജനകായ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് ഇതുതന്നെ നല്ല മാർഗ്ഗമെന്നു് മലബാറി അപ്പോൾ കരുതീട്ടുമുണ്ടാകാം. ഏതായാലും മലബാറി ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേററർ പത്രം തന്റേതായി ഏറ്റെടുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ബോറയുടെ വഴിക്കു് ഒരു ധനികൻ മലബാറിയുടെ കൂട്ടുകാരനായി ചേരുകയുമുണ്ടായി. തനിക്കു പേരും പണവുമുണ്ടാകേണമെന്ന സ്വാർത്ഥപരമായ ഒരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു് ഈ വിത്തവാൻ കൂട്ടുചേർന്നു നിൽക്കുന്നതെന്നു് മലബാറി അറിഞ്ഞില്ല. ഏതാനും വാരത്തേക്കു് ആ ധനികന്റെ ചെലവിൽത്തന്നെയാണു പത്രം നടന്നുവന്നതു്. അപ്പോഴെക്കും അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യം മലബാറി മനസ്സിലാക്കുകയാൽ ആ ദുർമ്മോഹിയുമായുള്ള ഇടപാടിൽനിന്നു് അകലുവാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും, സ്വപത്നിയുടെ സഹാ

യത്താൽ കടം തീർത്തു് ആയാളെ പിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്തു.

സർ കവാഡ്ജി ജിഹാംഗർ ചെയ്ത ശുപാർശ പ്രകാരം മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻവുഡ്സ് മലബാറിയെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച വസ്തുത ഇതിനുമുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം "ടൈംസ് ആഫ് ഇൻഡ്യ" യുടെ പത്രാധിപരായിരിക്കവേതന്നെ, നാട്ടുകാരുടേയും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടേയും ഗുണത്തിനു വേണ്ടി "ബോംബേ റവ്യൂ" എന്നൊരു പുതിയ പത്രം സ്വന്തമായി നടത്തിത്തുടങ്ങി. ഇതിലാണു് നമ്മുടെ കഥാനായകൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം ഏറ്റവും യോഗ്യമായ രീതിയിൽ പ്രകാശിച്ചുവന്ന ആ പത്രം, പണമില്ലായ്മയാൽ അകാലത്തിൽ അസ്തമിക്കയാണു ചെയ്തതു്. മലബാറിക്കു് ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തെ പരിചയംകൊണ്ടുതന്നെ, പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രശസ്തമായ വൈദഗ്ധ്യം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പ്രത്യേകിച്ചു് ഈ പത്രത്തിൽ ഗുജറാത്തിനെ സംബന്ധിച്ചെഴുതിയിരുന്ന പ്രൌഢസരസോപന്യാസങ്ങളാണു്, പിന്നീടു് പുസ്തകാകൃതിയിൽ പുറപ്പെട്ടു് ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽത്തന്നെ മലബാറിക്കു് ഒരു മാന്യസ്ഥാനം നൽകിയതു്.

"ബോംബേ റവ്യൂ" ദീർഘനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, "ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേററർ" പത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽത്തന്നെ തന്റെ ബുദ്ധിയും ശക്തിയും മുഴുവൻ ഏകാഗ്രമായി ചെലുത്തുന്നതിനു മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞു. ലോകത്തിനു സുഖാസ്വാദ്യമായ മധുരഫലങ്ങൾ നിറച്ചു വഹിച്ചുകൊണ്ടു് സകൌതുകം വിളഞ്ഞുനിൽക്കാവുന്ന

താണ് മലബാറിയുടെ ഉൽക്കൎഷോന്മുഖമായ ജീവിത മെന്ന് മിസ്റ്റർ വുഡ്ഡ്. ശരിയായി മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം മലബാറിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങിനെയാണ്:—"ഇന്ത്യയിൽ പൂവ്വികമായി നിവസിക്കുന്നവരും, ഇടയ്ക്കു വന്നുചേൎന്നവരുമായ പല പല ഉപവർഗ്ഗങ്ങളടങ്ങിയ ആയ്മഹാസമുദായത്തിൽ ഗവൎമ്മെൻറിനേറയും ഭരണീയരുടേയും മധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് വിശ്വാസയോഗ്യമായി പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ ഈ പത്രാധിപർ അസാമാന്യസാമൎത്ഥ്യം തികഞ്ഞ യോഗ്യനാകുന്നു. ഭാരതീയരുടെ ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ ആചാരോപചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഇദ്ദേഹത്തിനു നല്ലവണ്ണമറിയാമെന്നു് ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നു് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ഈ പത്രാധിപരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തിലും സത്യസന്ധതയിലും ഞങ്ങൾക്കു നല്ല വിശ്വാസമുണ്ടു്." കീൎത്തിമാനായ മിസ്റ്റർ വുഡ്ഡിൻെറ ഈ അഭിനന്ദനത്താൽ മലബാറിയുടെ സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രം ബഹുജനശ്രദ്ധയ്ക്കു് അവിളംബം വിഷയമായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻവുഡ്ഡ് പത്രാധിപത്യമൊഴിഞ്ഞു് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയപ്പോൾ ബുദ്ധിമാനായ ഒരുപദേഷ്ടാവു മാത്രമല്ല, ജീവിതക്ലേശങ്ങളിൽ സമാധാനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സുഹൃന്മണി കൂടിയും മലബാറിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. ധനസമ്പാദനത്തിൽ പ്രകൃത്യാ സാമൎത്ഥ്യമില്ലാത്ത ഒരാളാണു് മലബാറി. പൊതുക്കാൎയ്യങ്ങളിൽ പൂൎണ്ണമായുള്ള അഭിനിവേശത്താൽ, പണം നേടുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു സമയമുണ്ടാകാറേയില്ല. പത്രമിടപെട്ട ചെലവുകൾ നടത്തുന്നതിനും, ഭാൎയ്യയേയും കുട്ടികളേയും സംര

ക്ഷിക്കുന്നതിനുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു അത്യധികം ക്ലേശിക്കേണ്ടി വന്നു. ഇങ്ങിനെ അത്യാവശ്യത്തിലേക്കുള്ള സമ്പാദ്യംതന്നെയും ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഉദ്മോഹത്തിനു പലപ്പോഴും ആഹാരമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പണസംരക്ഷണത്തിൽ, മലബാറിക്കുള്ള അശ്രദ്ധ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില സ്നേഹിതന്മാക്ക് അനായാസം പണം നേടുവാൻ നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമായി. ചിലരുടെ വിധിക്കടങ്ങൾക്കു ജാമ്യം നിന്ന് ആ സംഖ്യകൾ അദ്ദേഹംതന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള കൃത്യദോഷങ്ങളാൽ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം എത്ര വളരെയാണു കഷ്ടപ്പെട്ടതെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്. ദാരിദ്ര്യത്താൽ, പത്രത്തൊഴിൽ മുഴുവൻ അദ്ദേഹം ഏകനായിത്തന്നെ നടത്തിയിരുന്നു. പത്രത്തിലെഴുതിക്കൊടുക്കുക, ആപ്പീസ്സ് ജോലികൾ നിർവ്വഹിക്കുക, പ്രൂഫ് നോക്കുക, പത്രം മടക്കിക്കെട്ടുക, മേൽവിലാസമെഴുതുക, തപാലാപ്പീസ്സിലേക്കെടുത്തുകൊണ്ടുപോകുക, ചിലപ്പോൾ പട്ടണത്തിലെ വരിക്കാക്കെല്ലാം എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക ഇതെല്ലാം മലബാറി ഒരേ ഒരാൾതന്നെ അക്ഷീണം ചെയ്തുണ്ടായി.

ക്ലേശം ഭാവിഭാഗത്തിനാധാരമാണെന്ന ദൃഢബോധം മലബാറിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ക്ലേശങ്ങളെയെല്ലാം ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് ഉൽകൃഷ്ടപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവനേറെതാണല്ലോ പ്രശസ്തജീവിതം. ധൈര്യവും സ്ഥൈര്യവും തികഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം ഏതുനേരത്തും ഉത്സാഹോല്ലസിതമായിട്ടേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. പല പല ദുർഭരകർമ്മങ്ങൾ നിർഭയം വഹിച്ചുകൊണ്ട്, തുടർന്നു തുടർന്നു വരുന്ന ഘോരതരങ്ങളായ ക്ലേശങ്ങളെ എതിർത്തെതിർത്തു വെല്ലുന്നതിനിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം കവിതയു

മായി പ്രേമസല്ലാപം ചെയ്യുന്നത് എങ്ങിനെയെന്നോക്കുമ്പോൾ ആരും അത്ഭുതപ്പെടാതെ കഴികയില്ല. ബഹുജനവിഷയങ്ങളാൽ സർവ്വാ പര്യാകുലമായിരിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽ കവിതയ്ക്കിടം കിട്ടുക സാധാരണമല്ല. തന്നെ ഏകാഗ്രമനസ്സോടേ പലകാലം ഭജിക്കുന്നവനെ മാത്രമേ കവിതാദേവി അനുഗ്രഹിക്കാറുള്ളൂ. എന്നാൽ മലബാറിയെയാവട്ടെ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പ്രേമപൂർവ്വം സ്വയംവരിച്ച കവിതാകാമിനി ഏതവസ്ഥയിലും പിന്തുടർന്നു ചെല്ലുകയാണു ചെയ്തത്. ജീവിതക്ലേശങ്ങളിൽ സമാശ്വാസകാരിണിയായി സഹചരിക്കുന്നതിനു കവിതാദേവി സന്നദ്ധയാണെങ്കിൽ, അതിന്മീതെ എന്തനുഗ്രഹമാണു് ഒരു മനുഷ്യനു വേണ്ടതു്! കർത്തവ്യകർമ്മബോധമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു് സൌന്ദര്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതോ, കർത്തവ്യകർമ്മോപദേശമല്ലാതെ മറെറാന്നല്ല. അദ്ദേഹം ഇതിനിടയ്ക്കു രചിച്ച ഒരു കാവ്യത്തിൽ ഇങ്ങിനെ കുറിച്ചിരിക്കുന്നു:—"ഭക്തിശ്രദ്ധാവിശ്വാസപൂർവ്വം നാം സദാ ഭജിക്കേണ്ടതു് കർത്തവ്യകർമ്മത്തെയാണു്. കർത്തവ്യകർമ്മമാണു് മോക്ഷം, കർത്തവ്യകർമ്മമാണു് പ്രാപ്യസ്ഥാനമായ സ്വർഗ്ഗം."

കർത്തവ്യകർമ്മബോധത്താൽ തന്നെ മലബാറി പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളെല്ലാം കടന്നു്, ഒടുവിൽ, പ്രകാശമയമായ സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചു. തന്റെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പലേടത്തു നിന്നും പല സഹായങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ തേടിത്തേടിത്തന്നെ വന്നെത്തിത്തുടങ്ങി. അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം പത്രങ്ങൾക്കു് പൂർവ്വാധികം സിദ്ധിക്കയാൽ, മലബാറിക്കു് വിജയലാഭത്തിനു് അത്യും

ഉപകരിച്ചു. ലിറ്ററൻപ്രഭു വൈസ്രായിയായിരുന്ന കാലത്തു് ഇന്ത്യയിലെങ്ങും ഭരണസംബന്ധമായി വർദ്ധിപ്പിച്ചുവിട്ട തിന്മകളെയെല്ലാം പരിഹരിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു് ൧൯൨൬-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രിയായി വന്ന ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൻ സൽഗുണനിധിയായ റിപ്പൺപ്രഭുവിനെ വൈസ്രായിയായി നിയമിച്ചു് ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചതു്. ഗവൺമെന്റിന്റെ നടപടികളെ ആക്ഷേപിക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ലിറ്ററൻപ്രഭു ഇവിടത്തെ പത്രങ്ങളെ നിയമപാശത്താൽ ക്രൂരമായി ബന്ധിച്ചിരുന്നു. റിപ്പൺപ്രഭു വന്ന ഉടനെ ആ പാശത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞു് പത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം മോചനം കൊടുത്തു. ഭരണകൃത്യങ്ങളെപ്പറ്റി യുക്തിയും ന്യായവും വിടാതെ നിർമ്മത്സരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായത്തെയെല്ലാം സ്വീകരിക്കയും, അത്തരം വിമർശനങ്ങൾക്കായി ആവശ്യപ്പെടുകതന്നെയും, അവയെ സസന്തോഷം ആദരിക്കയും അദ്ദേഹം ചെയ്കയാൽ പത്രങ്ങൾക്കുണ്ടായ ശക്തിയും പുഷ്ടിയും ആക്കം ആഹ്ലാദജനകംതന്നെയായിരുന്നു. രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ പൊതുയോഗങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ഇടവിടാതെയുണ്ടാകുവാൻ വഴി തുറന്നുകൊടുത്തു്, അത്തരം കൃത്യങ്ങളെ സ്നേഹപൂർവ്വം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും റിപ്പൺപ്രഭു ചെയ്തപ്പോൾ പൊതുജനാഭിപ്രായം ഉണർന്നായെന്നു്, അതും പത്രപ്രതാപത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഹേതുകമായി. അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും വിമർശനങ്ങൾക്കും വിലയുണ്ടായതോടുകൂടി പണ്ഡിതന്മാർ ആ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞു് അവിടെ പ്രാമാണ്യം നേടുവാൻ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങിയതും പത്രങ്ങൾക്കു തന്നെയാണു് വലിയ നന്മയായിത്തീർന്നതു്.

ഇങ്ങിനെയൊരു സൽക്കാലത്താണു് ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണം. അക്കാലത്തെ

വിദ്വാന്മാരും വിത്തവാന്മാരും ഓരോരോ വഴിക്കു് രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു പുകഴും പൊരുളും നേടുവാൻ ഉൽസുകരായി പുറപ്പെട്ടു. പിന്നീടു് ഇന്ത്യയിൽ കീർത്തനീയന്മാരായ ജനതേക്കന്മാരായി ശോഭിച്ചു—ഇന്നും അങ്ങിനെ ശോഭിച്ചുവരുന്ന—പലരും ആ സൽക്കാലത്തിന്റെ സന്തതികളാണു്. മലബാറിയും ഇക്കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെട്ടതന്നെയാണു നിന്നിരുന്നതെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗതി മറ്റുള്ളവരുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണിരുന്നതു്. തന്റെ ജോലിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അന്യാദൃശമായ ദൃഢാഭിമാനം പ്രത്യേകം ശ്ലാഘ്യമായിരുന്നു. രാജ്യകാര്യത്തിൽ വർഗ്ഗീയപക്ഷപാതം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിട്ടേയില്ല. ഭരണസംബന്ധമായി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുന്ന ഏതൊരഭിപ്രായവും എപ്പോഴും പൊതുജനത്തേയാണു് ലാക്കാക്കിയിരുന്നതു്. ഏതു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു വാദിക്കുമ്പോഴും അതിൽ തികവായ പരിജ്ഞാനം അദ്ദേഹം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. സത്യം ഏതിലും നിശ്ചിതമായിട്ടാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നറിഞ്ഞു്, കഴിയുന്നിടത്തോളം അതു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് വിഷയത്തിന്റെ ബാഹ്യചേഷ്ടകളിൽ അദ്ദേഹം സംഭ്രമിച്ചുപോകാറില്ല. ഈ രീതിയിലുള്ള പത്രപ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു് പൊതുജനങ്ങൾക്കു ഒട്ടല്ലാത്ത നന്മകൾ പലതും സംഭൃപ്തരായി അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജനസാമാന്യത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അനുകമ്പ എത്ര വിശിഷ്ടമായിരുന്നു എന്നു വർണ്ണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെക്കാൾ, ആ ജനസാമാന്യത്തിൽ സുഖജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു ജന്മസിദ്ധമായി ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന അവശ്യാവകാശങ്ങളുടെ നിവൃത്തിലാഭയുക്തമായ മൂർത്തീ

കരണംതന്നെയായിരുന്ന മലബാറിയുടെ പത്രപ്രവർത്തന ജീവിതമെന്ന മുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞൊഴിയുകയാണ ചിതം.

തന്റെയോ, അഥവാ പ്രത്യേകം ചിലരുടെയോ ഉണത്തിനു വേണ്ടി പത്രാധിപത്യത്തെ അദ്ദേഹം ഒരി ക്കലും വിലകെടുത്തിട്ടില്ല. ബഹുജനസേവനത്തെ വിശു ദ്ധവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഭാവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുക യാണു് പത്രപ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്ക ുന്നതു്. തിന്മയെ നോക്കി ഘോരഘോരം ആക്ഷേപിച്ച ബഹളം കൂട്ടുകയല്ല, തിന്മയെ അകറ്റി നന്മ നേടുവാ നായി ക്ഷമാപൂർവ്വം തീവ്രമായി ശ്രമിക്കയായിരുന്ന അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്രസംബന്ധമായ നയം. സർക്കാരുദ്യോ ഗസ്ഥന്മാരെയും പ്രത്യേകിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷ്കാരെയും വൃഥാ ശകാരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്ന മറ്റു പല പത്രങ്ങളും പേർ പരത്തിവന്നതു്. സാധാരണന്മാർ ആ ശകാരത്തിൽ രസിച്ചു് പത്രപ്രചാരം കൂടിയേക്കാമെങ്കിലും, ഉണർത്തി ക്കുവഴിയില്ലാത്ത ഇത്തരം അധിക്ഷേപങ്ങളിൽനിന്നു് മലബാറി അകന്നുനിൽക്കയേ ചെയ്തുള്ളു. പൊതുഉണ ത്തിനോ പൊതുസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനോ വിരുദ്ധമായുള്ള ഏതൊരു കൃത്യത്തേയും അദ്ദേഹം നിർഭയം എതിർത്തി ട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം നിർമ്മ ത്സരഭാവമാണു് അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രകടമായി വിളങ്ങിക്ക ണ്ടിട്ടുള്ളതു്. നീതിബോധവും സത്യനിഷ്ഠയുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം വഹിച്ച പത്രാധിപത്യത്തിന്റെ ഉടലും ഉയിരും. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് സ്പെക്ടേററർ പത്രം സർവ്വസമ്മതമായി പ്രശോഭിച്ചതു്. ഗവർമ്മെൻറിന്റെ ഓരോ കൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് വിമർശനം ചെയ്യേണ്ടിവരു

മ്പോൾ, അധികൃതന്മാരുമായി അതിനെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ച്, അവരുടെ പക്ഷം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചിട്ട മാത്രമേ അദ്ദേഹം സ്വമതത്തെ സ്ഥാപിക്കയുള്ളൂ. അകന്നുനിന്നു നോക്കി ആ നിലയിൽ തോന്നുന്ന അഭിപ്രായത്തെ അങ്ങിനെതന്നെ ജനഹൃദയത്തിൽ പകർന്നുകൊടുക്കത്തക്ക സാഹസം മലബാറിക്ക് ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. നിയമനിർമ്മാണത്തിലോ, നീതിനിർമ്മാണത്തിലോ ഗവർമ്മെൻറും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഭിന്നിക്കുമ്പോൾ മലബാറിയുടെ മാധ്യസ്ഥ്യം നിമിത്തം ഇരുകക്ഷികളും ഗുണം നേടീട്ടുള്ളതു് ഒന്നോ രണ്ടോ കായ്ക്കളിലല്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ തങ്ങളുടെ വാദം മുഴുവൻ മലബാറിയെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ അധികൃതന്മാർ സന്തുഷ്ടരായിട്ടാണിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. അന്നുള്ള മറ്റൊല്ലാ പത്രങ്ങളേയുംപോലെയല്ലാതെ, മദ്ധ്യസ്ഥഭാവത്തിൽ അപത്രസാധാരണമായ ഈ ഗതി കണ്ടു് സ്പെക്ടേറ്റർപത്രം ഇന്ത്യയിലേയും ഇംഗ്ലണ്ടിലേയും പരിപക്വദേശാഭിമാനികളുടെയെല്ലാം കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീർന്നു. അന്നു് ഇന്ത്യയിൽ ഭണ്ഡാരകാര്യദർശിയായിരുന്ന ക്രോമർപ്രഭു മലബാറിക്കെഴുതിയിരിക്കുന്നതു കാണുക:—"ഞാൻ താങ്കളുടെ പത്രം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കാറുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനു് രണ്ടു കാരണങ്ങളാണുള്ളതു്. ആദ്യത്തേതു്, താങ്കളുടെ പത്രം പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ ഉത്തമബന്ധുവായിനിന്നു കാണുന്നതാണു്; രണ്ടാമത്തേതു്, വർഗ്ഗീയപക്ഷപാതം കൂടാതെ, എപ്പോഴും പൊതുക്കാര്യത്തിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി വാദിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ കാര്യം ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണു്." ക്രോമർപ്രഭുവിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം ഏറ്റവും

ശരിയായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ജാതിസ്പർദ്ധ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയിൽ നിഷ്പക്ഷം പ്രവത്തിക്കുന്ന പത്രങ്ങൾക്കെന്നപോലെ അത്ര മഹത്തായ ഗുണം മറെറാന്നിനും ചെയ്യാൻ വയ്യ. നേരേമറിച്ച് വർഗ്ഗീയവാദങ്ങൾക്കായി കാപ്പുകെട്ടിയിറങ്ങുന്ന പത്രങ്ങളെപ്പോലെ അത്ര ഭയങ്കരങ്ങളായ പിശാചങ്ങൾ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽപ്പോലുമില്ലതന്നെ.

പാവങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്ക് എപ്പൊഴെങ്കിലും വർഗ്ഗീയവാദത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധനായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു കൃത്യംതന്നെയും, ബഹുജനങ്ങളുടെ സമാധാനസ്ഥയ്ത്തെ ലക്ഷീകരിച്ചുകൊണ്ടേ കാണുകയുള്ളൂ. നീതിന്യായങ്ങൾക്കുംപ്പെട്ട്, വിവേകത്തെ ആധാരപ്പെട്ടത്തി, വിനയമണിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്ന സ്പെക്ടേററർപത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതി. ഇത്രതന്നെയാണ് അതിനുണ്ടായ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം. അനീതി ഏതു സ്ഥാനത്തു കണ്ടാലും, അതിനെ പുറത്തു വലിച്ചിട്ട് ആക്ഷേപാസ്ത്രംകൊണ്ടു നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആ പത്രത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ശക്തിയും സാമത്ഥ്യവും ഒന്നുവേറെതന്നെയായിരുന്നു. ഭരണാധികാരികളെ ശകാരിക്കുക പതിവില്ലെങ്കിലും, അവരിലാരാനും ന്യായംവിട്ടു വല്ലതും പ്രവത്തിച്ചുവെന്നു കണ്ടാൽ, അവക്ക് മേലിൽ അങ്ങിനെ പ്രവത്തിക്കുവാൻ ഭയം തോന്നുന്ന വിധം അത്ര ദുസ്സഹമായിരിക്കും സ്പെക്ടേറ്ററിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആക്ഷേപം. ലോകത്തിലെ ഏതൊരു ഗവമ്മെൻറിനുമുള്ളതുപോലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെൻറിനും ചില കുറവുകളും കുറവുകളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. അതിൽ ചിലതു രാജ്യഭരണനയത്താൽ അംഗീകൃതവും, മറെറ ചിലതു ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കുനയഫലവുമായിരിക്കാം.

ഈ കാര്യങ്ങൾ ഗവൺമെൻറിൻെറ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയങ്ങളാകുമ്പോൾ ഉടനടി പരിഹൃതമാകുമെന്നു ദൃഢവിശ്വാസമുള്ള മലബാറി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ആ ദോഷം ഗവൺമെൻറിൻെറ തലയിൽ വെച്ചുകെട്ടി ജനങ്ങളിൽ ഉർബോധം വളർത്തുവാൻ ഒരിക്കലും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങുമിങ്ങുമായുള്ള ഉദ്ദണ്ഡാന്ധന്മാരായ ഏതാനും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മലബാറിയുടെ ആക്ഷേപമേറ്റു ക്രുദ്ധരായ് ചമഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ, മലബാറിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് സബഹുമാനം ആദരിച്ചുവന്നതിനാൽ, ഈ ക്രുദ്ധന്മാർ സ്വന്തം ദോഷത്തിനല്ലാതെ, ആ പത്രാധിപരുടെ ആക്ഷേപത്തിനല്ല പ്രതിവിധി ചെയ്യാൻ പ്രേരിതരായത്. ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷധികാരികൾ വിദേശിയരാകയാൽ ഈ നാട്ടിലെ ആചാരോപചാരങ്ങളൊന്നും അവക്കു വശമില്ല. നാട്ടുകാരുമായി ഇടപെട്ട് അവരുടെ മനോഭാവം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഭാഷാഭേദംനിമിത്തം സാധിക്കുന്നതുമില്ല. ഈ അകൽച്ചകൊണ്ട് പല കാര്യങ്ങളിലും പരസ്പരം ദുർധാരണയുണ്ടാകാറുണ്ട്. ബഹുജനഗുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു നിർമ്മിതമാകുന്ന നിയമങ്ങൾ, ബ്രിട്ടീഷധികാരികൾക്കു വിസ്മയജനകമാംവണ്ണം, നാട്ടുകാരുടെ അവിശ്വാസത്തിനും ആക്ഷേപത്തിനും വിഷയമാകാറുള്ളതു് അസാധാരണമല്ല. ജനങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും എങ്ങിനെയെല്ലാമെന്നറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അധികൃതന്മാർ ഗുണമെന്നു കരുതി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ദോഷമായി അനുഭവപ്പെടുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനെന്താണു്? ഈ സ്ഥിതിക്കു ഭരണാധികാരികളുടെയും ഭരണീയരുടെയും മധ്യത്തിൽനിന്നു് പരസ്പരവിശ്വാസത്തെ ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് ചില നിർമ്മത്സരഹൃദയ

ന്മാർ അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ മധ്യസ്ഥത തന്നെയാണ് മലബാറി ദേശാഭിമാനപൂർവം കൈയേറ്റു പ്രശസ്തമായി നിർവഹിച്ചത്. സ്വരാജ്യത്തേയും സ്വരാജ്യവാസികളേയും കുറിച്ച് താൻ വിവേകപൂർവം സമ്പാദിച്ച ജ്ഞാനസമ്പത്ത് അധികാരിവർഗ്ഗത്തിനു നൽകി, ഗുണകാംക്ഷാബോധത്തിൽ അവരെ ബാധിച്ചിരുന്ന ക്ഷാമത്തെ പരിഹരിക്കുകയാണ് മലബാറി ചെയ്ത മഹാകൃത്യം.

ഒരു പത്രാധിപരുടെ നിലയിൽ സ്വരാജ്യത്തിനു വേണ്ടി മലബാറി ചെയ്തിട്ടുള്ള അനശ്വരമായ ഗുണം മറ്റൊന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഇന്ത്യയിലുമുള്ള ഭരണാധികാരികൾക്ക് ഇന്ത്യാഭരണത്തിൽ നേരിടാവുള്ള വീഴ്ചകൾ ഇന്നയിന്നവയെന്ന് സസ്നേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയും അവരെ ഇന്ത്യാക്കാരുടെ സ്വഭാവാചാരങ്ങളും ആവശ്യാവകാശങ്ങളും എങ്ങിനെയെന്ന പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് തുടർച്ചയായി നടത്തിയ കത്തെടപാടുകളാകുന്നു ആ ഗുണം. ആ കത്തുകളിൽനിന്ന് ബ്രിട്ടീഷധികാരികൾക്ക് ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മനോഭാവത്തിനും, അവരുടെ ഇന്ത്യാഭരണനയത്തിനും ഗണനീയമായ മാറ്റമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഭരണീയരെ അടക്കിയൊതുക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്ന ആദ്യത്തെ ഭരണക്രമം ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിൽ ജനസാമാന്യത്തിനു പ്രാമുഖ്യമായത് മലബാറിയുടെ ശ്രമത്തിൽനിന്നുണ്ടായ അമൂല്യമായ ഫലമാണ്.

മലബാറി സ്പെക്ടേറ്റർപത്രാധിപരായിരിക്കുമ്പോഴാണ് മഹാശയപ്രവരനായ ഡി. ഇ. വാച്ചയുമായി പരിചയപ്പെട്ടത്. ഈ ഉദാരശീലനിൽ നിന്ന് തനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായങ്ങളെക്കുറിച്ച് മലബാറി

പലേടത്തും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നു് ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യപത്രത്തിലേക്കു് മിസ്റ്റർ വാച്ചാ ക്രമമായി എഴുതാറുണ്ടായിരുന്നു. പണമിടപെട്ട കാര്യങ്ങളിലാണു് വാച്ചയുടെ സഹായം മഹത്തായിരുന്നതു്. സ്വാതന്ത്ര്യപത്രത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രവും പ്രത്യേകവുമായ സ്ഥിതിവിശേഷംകൊണ്ടു് ഭരണാധികാരികളും, ഭരണീയരുമെന്ന രണ്ടറ്റങ്ങളേയും ഒരേ സമയത്തു യോജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ പല പ്പോഴും കഴിയാതെയായിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ സൌഭാഗ്യത്തോടൊപ്പം നിർഭാഗ്യവും ജീവാവസാനംവരെ ഇടകലർന്നു നിന്നിരുന്നു. രാജ്യക്ഷേമത്തിനു് ഏറ്റവും ഉപകരിക്കുന്ന ഈ ഉത്തമപത്രം നശിക്കയോ ക്ഷീണിക്കയോ ചെയ്യുപോകരുതെന്നു കരുതി മിസ്റ്റർ ഡി. ഇ. വാച്ചാ അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽത്തന്നെ എപ്പോഴും കണ്ണും കരളും ചെലുത്തിവന്നു. തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായ ജെ. ആർ. മോഡി, ജെ. എൻ. വാച്ചാ എന്നീ പ്രമുഖന്മാരെക്കൊണ്ടു് ആ പത്രത്തിലേക്കു വേണ്ടുന്ന ഓരോ കൊല്ലത്തെ ചെലവു് നിർവ്വഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അതു മാത്രമല്ല, മിസ്റ്റർ മോഡി പത്രപ്രവർത്തനം നിമിത്തം മലബാറിക്കു് അതുവരെയുമുണ്ടായിരുന്ന കടമെല്ലാം തീർത്തുകൊടുക്കയുമുണ്ടായി. ബുദ്ധികൊണ്ടും വിത്തംകൊണ്ടും മലബാറിനെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാരാശയന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ ഹ്യൂം, ഓഡോഡായിനവറോജി അർഡാസി ഫ്രാംജി, വെഡ്ഡർ ബേൺ എന്നീ പേരുകളും കൂടിയും കാണാം. പല കാര്യത്തിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളവരായിരുന്നിട്ടും, തന്നെ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്നേഹിച്ചു് തന്റെ ഉദ്യമത്തിൽ അവ്യാജം സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോ മാന്യനേയും കുറിച്ചു് ഒരോ വലിയ

പുസ്തകംതന്നെ എഴുതാമെന്നാണു് കൃതജ്ഞതാപൂർണ്ണനായ മലബാറി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. "എന്നെ സഹായിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷ്കാരിൽ പലരും സന്നദ്ധരായിരുന്നുവെങ്കിലും, വെസ്റ്റർബേണിൽനിന്നു മാത്രമേ പുത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്ത ദ്രവ്യസഹായം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതുതന്നെയും ഞാൻ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ചെയ്തുപോയതാണു്. താൻ ചെയ്യുന്ന സഹായത്തെ കൈയ്ക്കൊള്ളുവാൻ വെസ്റ്റർബേൺ ആദ്യം പല യുക്തികളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. അതിലൊന്നിലും ഞാൻ വഴിപ്പെട്ടുനില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, തന്റെ ഈ സഹായം നിരാകരിക്കുന്നതായാൽ, സഹോദരനിർവ്വിശേഷം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു എന്റെ ഭാവം വെറും കൃത്രിമമാണെന്നു് തനിക്കു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് അദ്ദേഹം ഭാവം പകർന്നു പറകയും ചെയ്തു. അതു കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായപോലെയുള്ള മനോവ്യാകുലത മറെറാരവസരത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല"— എന്നിങ്ങനെ മലബാറി ഒരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം പരസഹായത്തെ കൈയ്ക്കൊണ്ടതു് എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഊഹ്യമാണല്ലോ. പുത്തിനു നല്ലൊരു നില കിട്ടിയ കാലത്തു്, അതിലേക്കു് അന്യന്മാർ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള പണമെല്ലാം മലബാറി തിരിച്ചുകൊടുത്തു. ചിലർ സഹായത്തെ മടക്കിയെടുക്കുവാൻ മടിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ വക സംഖ്യ അവരുടെ പേരിൽത്തന്നെ പൊതുക്കായ്ത്തിലേക്കു കൊടുക്കുകയാണു് ആ സത്യസന്ധനായ മഹാശയൻ ചെയ്തതു്.

നാലാമദ്ധ്യായം

ഗ്രന്ഥകാരൻ

നാനാദേശങ്ങളിലും സോത്സാഹം സഞ്ചരിച്ചും നാനാസമുദായങ്ങളിലും സസ്നേഹം ഇടപെട്ടും രാജ്യത്തെയും രാജ്യനിവാസികളെയുംകുറിച്ച് മലബാറിക്ക് അനുഭവികമായിത്തന്നെ സിദ്ധിച്ച അറിവ് അന്യാദൃശമായിരുന്നു. മറ്റു പല പത്രാധിപന്മാരെയുംപോലെ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നോ പത്രങ്ങളിൽനിന്നോ കിട്ടുന്ന അറിവുകൊണ്ടു മാത്രം മലബാറി തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കുബേരൻമുതൽ കുചേലൻവരെയും, രാജാവുമുതൽ അടിമവരെയും എല്ലാത്തരക്കാരുടെയും ഇടയിൽ അതാതിനൊത്ത നിലയിൽ പെരുമാറി അവരുടെ സ്ഥിതികഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം സശ്രദ്ധം ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭരണാധികാരികളെ ചെന്നു കണ്ട് അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്ത്, അവരുടെ കൃത്യങ്ങളിൽ ദുർബ്ബോധമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ തക്കവണ്ണം അവരുടെ മനോഭാവം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ഉത്സുകൻതന്നെ. ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങളുടേയും ഉൽകൃഷ്ടകർമ്മങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ ജനപ്രമാണികഥം, ഭരണാധികാരികഥം എന്നിവരുമായി ഇടപെട്ടുകൊണ്ടാണ് തന്റെ ജീവിതമെങ്കിലും, സാധാരണന്മാരായ നാട്ടുകാരേയാണ് അദ്ദേഹം അധികമായി സ്നേഹിക്കയും സഹായിക്കയും ചെയ്തുവന്നത്. ഇവരുടെ ഗുണത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ഉയർന്ന നിലകളിൽ കടന്നു പെരുമാറിയത്. ആംഗ്ലേയവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് ജീവിതത്തിൽ ഒട്ടേ

ങ്കിലുമുയർച്ച കിട്ടിപ്പോയാൽ, അങ്ങിനെയുള്ളവർ സ്വന്തം നാട്ടുകാരിൽ സാധാരണന്മാരുമായി ഇടപെടുന്നതിൽ തീരെ വിമുഖരായിരിക്കുന്നതു് ഇന്നും നാം കണ്ടുവരുന്നതുതന്നെ. ഈ ദുസ്സ്വഭാവം മലബാറിയെ ഒരിക്കലും തീണ്ടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു് ലോകപരിചയം നേടിയവർ ആ അറിവും അനുഭവവും സ്വദേശീയരായ സാധാരണന്മാക്കിടയിൽ പകർത്തുവാൻ മുമ്പതലപ്പെട്ടവരാണെന്നും, നാട്ടുകാർ വിഡ്ഢികളാണെന്നു പുച്ഛിച്ചു തള്ളി അവരിൽനിന്നു് ഈ വിദ്യാസമ്പന്നന്മാർ അകന്നുനിൽക്കയാലാണു് ഭാരതീയരുടെ അഭിവൃദ്ധി ഇത്രയേറെ ശിഥിലമായിരിക്കുന്നതെന്നും മലബാറി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ സ്വദേശീയരുടെ ആവശ്യങ്ങളേയും ആഗ്രഹങ്ങളേയും അത്ര സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ച ഒരു പത്രാധിപർ അക്കാലത്തു വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റാക്കാനും അത്രയും ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെ, അധികൃതന്മാരെ അറിയിച്ചു് നിവൃത്തി നേടുവാൻ അവർ ശക്തരല്ലായിരുന്നു. മലബാറി ദേശംപ്രതി സഞ്ചരിച്ചു് ദേശീയാചാരവിചാരക്രമത്തെക്കുറിച്ചു് അപ്പൊഴപ്പോൾ കിട്ടുന്ന വൈജ്ഞാനികസമ്പത്തെല്ലാം പത്രപംക്തികളിൽ മറയ്ക്കു പ്രകാശിപ്പിച്ചുവന്നു. ബോംബേ റവ്യൂ, ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേററർ എന്നീ പത്രങ്ങളിലാണു് അത്തരം വിശിഷ്ട ലേഖനങ്ങളധികമായി ഉള്ളതു്. കാലദേശാചാരങ്ങളാൽ പലതു പലതായി പിരിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നനാജനവർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഭിന്നഭിന്നമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനോഭാവവൈചിത്ര്യത്തെ ശരിയായിത്തന്നെ ഗ്രഹിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ലാ, സ്വാനുഭവങ്ങളെ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി പ്രകാശിപ്പിച്ചു് പരഹൃദയത്തിൽ പകർത്തുന്നതിനും

മലബാറിക്കുള്ള ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം ഈ ലേഖനപരമ്പരയിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു് അഭിജ്ഞന്മാർ സന്തോഷപൂർണ്ണരായി അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്നേഹിതന്മാരിൽ പലരുടെയും നിർബന്ധപ്രകാരമാണു് ആ ലേഖനങ്ങളിൽ പലതും കൂട്ടിച്ചേർത്തു് "ഗുജറാത്തും ഗുജറാത്തികളും" എന്ന പേരിൽ, ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലെ അല്ലൻകമ്പനിക്കാരെക്കൊണ്ടു്, മലബാറി ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പംക്തിയിൽ മലബാറിക്കു് നല്ലൊരു സ്ഥാനം നൽകിയതു് ഈ പുസ്തകമാണു്. സാഹിത്യകലാവിഭാഗത്തിൽ വേണ്ടപോലെയൊന്നും അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരാൾ ഇത്രയും ഹൃദയംഗമമായ രീതിയിൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്തതു കണ്ടു് പണ്ഡിതന്മാർക്കു് അത്ഭുതപ്പെടാതെ കഴിഞ്ഞില്ല. അഥവാ, വിദേശഭാഷയാണു് ഇംഗ്ലീഷെന്നിരുന്നിട്ടും തൽസാഹിത്യത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാർ സുലഭമായി നേടുന്ന വൈദഗ്ധ്യം ഇംഗ്ലീഷുകാരെത്തന്നെ അസൂയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യകാരന്മാരായിത്തീരുന്ന ഈ ഭാരതീയർ മാതൃഭാഷയെ തീരെ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നതാണു് വിഷാദകരം. സ്വകുടുംബത്തെ അനാഥമാക്കി ഉഴലുവാൻ വിട്ടു് പരകുടുംബത്തിൽ കടന്നു് ഭരണപാടവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവർ എങ്ങിനെയാണു് അഭിനന്ദനീയന്മാരാകുന്നതെന്നു് ഈയുള്ളവക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. മലബാറിയാവട്ടെ മാതൃഭാഷയെ സബഹുമാനം ആദരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു്, പരഭാഷാപോഷണത്തിൽക്കൂടി തനിക്കുള്ള കൃസലില്ലായ്മയെ ലോകസമക്ഷം വെളിപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണു ചെയ്തതു്. ഉൽകൃഷ്ടപരീക്ഷാവിജയിയോ, അഥവാ, പരിശ്രമപൂർണ്ണമായ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്താൽ കലാവിവേശാലിയോ അല്ലാ മലബാറി. ഗ്രന്ഥലോകത്തിൽ

തന്നെയും അദ്ദേഹം അങ്ങുമിങ്ങുമായി ഒട്ടൊട്ടു മാത്രമേ സഞ്ചരിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. അളവും അറവുമില്ലാതെ ഗംഭീരമായി പരന്നുകിടക്കുന്ന സാഹിത്യപാരാവാരത്തിൽ മുങ്ങിയും നീന്തിയും മിടുക്കു കാണിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനു പരിചയമൊട്ടുമില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾ പലനാളിരുന്ന് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു പഠിക്കുന്ന മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ അദ്ദേഹം സ്ഥൂലമായൊന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഏട്ടുകൾ മറിച്ചുതള്ളുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ഉർല്ലഭമായി കിട്ടുന്ന വിശ്രമസമയം മാത്രമാണു് അദ്ദേഹം മാതൃഭാഷാപോഷണത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഗുജറാത്തിഭാഷയ്ക്കു് ജീവകാലമത്രയും ആകർഷകമായി ശോഭിക്കാവുന്ന ഉജ്വലത്തായ മണിഭ്രഷണങ്ങൾ ധാരാളമായി സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. പൊതുക്കായ്ങ്ങളിൽ ദുഗ്ധവൃതനായും, ഒട്ടൊഴിവുകിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം മാതൃഭാഷാപോഷണത്തിൽ ജാഗരൂകനായുമിരിക്കവേ അദ്ദേഹത്തിനു് ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യത്തിൽ ഇത്രയും പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്വാൻ ശക്തിയുണ്ടായതു് ആ മഹാപുരുഷനിൽ അജ്ഞാതമായി കുടികൊള്ളുന്ന ഏതോ ദിവ്യപ്രഭാവംകൊണ്ടാണെന്നു്, പരമാർത്ഥപരമായ വിചാരകർമ്മങ്ങളിൽ മഹത്തരം വിളങ്ങുന്ന ശക്തിവിശേഷത്തെപ്പറ്റി ഒന്നുംതന്നെ അറിയാത്തവർ വിശ്വസിച്ചേക്കാം. ബഹുജനകാര്യാർത്ഥം സദാ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് വിശ്രമസുഖം കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അധികം പുസ്തകങ്ങളെഴുതുന്നതിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതോളംതന്നെ കൃതികളിൽ നിന്നു് ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് എത്രത്തോളം കീർത്തനീയനാകുവാൻ കഴിയുമെന്നു വെളിവായിട്ടുണ്ടു്.

"ഗുജറാത്തും ഗുജറാത്തികളും" എന്ന കൃതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ വെച്ച് പ്രചാരവും പ്രസിദ്ധിയും കൂടുതലായി നേടിയത്. ഗുജറാത്തികളുടെ മനോഭാവാചാരങ്ങളെ ശരിയായി ഗ്രഹിച്ച് അതിൽ രസകരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകളേയോ പുരുഷന്മാരേയോ ഓരോ ജനവിഭാഗങ്ങളേയോ കുറിച്ച് എഴുതീട്ടുള്ളതിലെല്ലാം മലബാറിയുടെ ഹൃദയം അതാതിൽ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ സാധാരണമായി ഇതരന്മാരെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നത് സ്വന്തം നിലയിലല്ലാതെ അവരുടെ നിലയിലായിരിക്കയില്ല. മനസ്സ് അതിവിപുലമായി വികസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു മാത്രമേ മറെറാരാളേയോ മറെറാരു വർഗ്ഗത്തേയോ കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ തദവസ്ഥയിൽ തൽഭാവത്തിൽത്തന്നെ നിൽക്കുവാൻ കഴികയുള്ളൂ. ഈ ഗുണം സവിശേഷം പ്രകാശിക്കുന്നതാണ് മലബാറിയുടെ കൃതിക്കുള്ള മികച്ച മെച്ചം. സ്വന്തം മനസ്സിൽ ദഹിച്ചു ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത പരാനുഭവത്തെ പച്ചയായിത്തന്നെ ഛർദ്ദിച്ചുവിടുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ ആസ്വാദ്യമാകാത്തതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. സ്വാനുഭവസന്താനങ്ങളാകയാലാണ് മലബാറിയുടെ കൃതികൾ ഹൃദ്യങ്ങളായി ഭവിച്ചത്. സ്വഹൃദയത്തിന്റെ സുവ്യക്തപ്രതിബിംബമായിരിക്കണം സ്വകൃതികളെന്ന് മലബാറി നിശ്ചയിക്കയും, അങ്ങിനെ സാധിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഗുജറാത്തും ഗുജറാത്തികളും എന്ന കൃതിയിൽ ഫലിതരസം ധാരാളമായി കാണാം. അദ്ദേഹം സാധാരണമായി ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണങ്ങളിൽത്തന്നെ ഫലിതത്തിനു കുറവില്ല. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുതരങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾ അകന്നുനിന്നു നോക്കുന്നവർ

അദ്ദേഹത്തിൽ ഈ വിനോദഭ്രമം കുടിയുണ്ടെന്ന് തീർച്ചയായും വിശ്വസിക്കയില്ല. ഉള്ളൂർ ഴിഞ്ഞിണങ്ങി അടുത്തു ചേർന്നു സഹവസിച്ചവർക്കു മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ഈ ഫലിതരസം അനുഭവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. മലബാറിയുടെ പ്രസ്തുത കൃതിയെക്കുറിച്ചു് അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരാൾ അസത്യം, കൃത്രിമഭാവം, ഉർ ബോധനം എന്നിവയിൽ വൈരസ്യവും; പ്രേമം, അനുകമ്പ, ഔദാര്യം എന്നിവയിൽ താല്പര്യവും; അനാഥന്മാർ, ദരിദ്രന്മാർ, പരാധീനന്മാർ എന്നിവരിൽ അനുതാപവും ഫലിതമിളിതമായ സാഹിത്യത്താൽ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ വളർത്തുന്നതിൽ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യകാരനായ തായ്ക്കറേ എന്ന മഹാശയനെ മലബാറി അനുകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരംശത്തിന്റെ സൌന്ദര്യലുബ്ധത്തായ ചിത്രമാണ് ഗ്രജറത്തും ഗ്രജറാത്തികളും എന്ന പുസ്തകം. വിവിധ ജീവിതാചാരങ്ങളെ അതിൽ അനുക്രമം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വിവിധസമുദായങ്ങളെ അതാതിനൊത്ത ഭാഷയിൽത്തന്നെ വിദ്വത്സമക്ഷം പ്രദർശിക്കുവാൻ പ്രത്യേക വൈദഗ്ധ്യമുള്ള റഡിയാർഡ് കിപ്ലിംഗ് എന്ന ഗ്രന്ഥകാരനോടു സദൃശനായിട്ടാണ് മനുഷ്യജീവിതാചാരവിവരണത്തിൽ മലബാറിയുടെ ഗതി. സ്വദേശീയരെക്കുറിച്ചു സ്വഭാഷയിൽത്തന്നെയാണ് കിപ്ലിംഗ് എഴുതീട്ടുള്ളതു്. മലബാറിക്കാവട്ടെ, സ്വന്തം നാട്ടുകാര്യങ്ങളും വിദേശഭാഷയിൽ എഴുതേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഓരോ വർഗ്ഗത്തേയും അതാതിനൊത്ത ഭാഷയിൽത്തന്നെ പ്രദർശിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതു് വിദേശഭാഷാദ്വാരേണ ചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽ, നൈസർഗ്ഗികസൌന്ദര്യം കുറ്റല്ലാതെ കുറഞ്ഞുപോയേക്കും. ഈ സ്ഥിതിക്ക്

സ്വാഭാവികതയ്ക്ക് ഭംഗം വരാതെ, ജീവനും രസവും ക്ഷീണിക്കാതെ സ്വദേശീയാചാരവിചാരങ്ങളെ അന്യഭാഷയിൽ പകർത്തുകയാൽ ഓഡിയാർഡ് കിപ്പ്ലിംഗനെക്കാൾ മലബാറിക്ക് സാമർത്ഥ്യം കൂടുമെന്നു പ്രശംസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യസ്വഭാവവൈചിത്ര്യത്തെ പല പല അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിലേതെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വർണ്ണിക്കുവാൻ മലബാറി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവിധകൃത്യങ്ങളിലും, വിവിധസ്ഥിതികളിലും വർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ അവരുടെ ഭിന്നഭിന്നാചാരവിചാരങ്ങളോടുകൂടി ആ ശ്രമത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുജറാത്തികളിൽ ഓരോ വർഗ്ഗത്തിന്റേയും ദൈനന്ദിനകൃത്യങ്ങളും, പരമ്പരാചാരങ്ങളും, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും, അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും, ഉർബോധഭൂഷ്ണമ്മങ്ങളും എന്നിവയെക്കുറിച്ച് അതാതിൽത്തന്നെ ലയിച്ചു നിന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന വിവരണമാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ വിഷയം. മനുഷ്യമനോഭാവനിരീക്ഷണം അസാമാന്യബുദ്ധിമാന്മാർക്കു തന്നെയും സുകരമായ കൃത്യമല്ല. നമ്മുടെ നിത്യപരിചിതന്മാരെക്കുറിച്ചുതന്നെ—അവരുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം നാം ശരിയായി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും, നാം അവരുമായി പല കാര്യങ്ങളിലും ഇടപെട്ടിരുന്നിട്ടും—മനോഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഏതാനുമെങ്ങാനുമല്ലാതെ തികവായൊരറിവും നമുക്കുണ്ടാകാറില്ല. പരസ്പരബോധം മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുണ്ടെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ഇത്രയേറെ വിഷമതകൾക്ക് ഹേതുവെന്ത്? തന്നെത്താനറിവാൻപോലും കഴിവില്ലാത്തവനാണ് മനുഷ്യൻ. എന്നാൽ, ജാതിമതഭാഷാദേശഭേദ

ങ്ങളാൽ അകന്നുകിടക്കുന്നവരെ നോക്കി, അവരുടെ ഹൃദയത്തെ അങ്ങിനെതന്നെ ഗ്രഹിക്കുന്നവൻ മഹാശയന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനല്ലയോ!

ഇന്ത്യയിൽ ഭരണാധികാരികളായി വരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഈ നാട്ടുകാരുടെ സ്വഭാവാചാരങ്ങളെ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ വഴി കാണാതെ പലപ്പോഴും വിഷമിച്ചുപോകാറുണ്ട്. അവരുടെ ഭരണകൃത്യങ്ങളെ ചിലതു പിഴച്ചുപോകുന്നതും, ചിലതു ദുർവ്യാഖ്യാനവിഷയമാകുന്നതും അവക്ക് ഈ നാട്ടുകാർ എങ്ങനെയുള്ളവരെന്ന് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഭരണാധികാരികൾക്ക് നഗരവാസികളുമായി മാത്രമേ ഒട്ടൊട്ടെങ്കിലും സഹവസിക്കുന്നതിന് ഇടയാകാറുള്ളൂ. ആ നാഗരികന്മാർ ദേശീയതയിൽ നിന്നകന്ന് പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ തനിക്കോപരങ്ങളായിരിക്കയാൽ അവരെ നോക്കി നാട്ടുകാരുടെ സ്വഭാവം നിർണ്ണയിച്ചാൽ അബദ്ധം പറയുകയേയുള്ളൂ. ഈ പൌരന്മാർ തന്നെ സ്വാർത്ഥതയാൽ സ്വാഭാവികത മറച്ച് സ്ഥിരമെന്ന ഭാവത്തിൽ കൃത്രിമഭാവമണിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്, സാധാരണമായി, അധികൃതസമക്ഷം ചെല്ലാറുള്ളതു്. നാട്ടുപുറങ്ങളിലാണ് അവ്യാജഭാരതീയപ്രകൃതി കുടികൊള്ളുന്നതെങ്കിൽ, അവിടങ്ങളിൽ ഓണം പോലെയോ, മാമാങ്കം പോലെയോ അതാതാണ്ടിലോ, പന്തീരാണ്ടു കൂടുമ്പോഴോ അധികൃതന്മാരിലാരാനും വന്നുചേരുമ്പോൾ, അതിഥിസല്കാരാഡംബരബഹളംകൊണ്ട് നൈസർഗ്ഗികപ്രകൃതി തിരസ്കൃതയാകുകയാണു പൊയ്യുന്നതു്. എന്നതന്നെയല്ലാ, സാധാരണന്മാർ ഭീരുത്വംകൊണ്ടും കുലീനന്മാർ ആചാരബന്ധംകൊണ്ടും ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി മുക്തഹൃദയം ഇട

പെട്ടന്നതിനാവാതെ നിൽക്കയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവം ഇങ്ങനെയെല്ലാമിരിക്കെ, ഇംഗ്ലീഷധികാരികളുടെ ഭരണകൃത്യങ്ങളിൽ ബാധിച്ചുകാണുന്ന കുറവുകളും കുറവുകളും അവർ ദുഷ്ടതകൊണ്ടോ, ഗർവ്വംകൊണ്ടോ ചെയ്യുന്നവയാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവരെ മലബാറി നിർദ്ദയം ആക്ഷേപിക്കയും, ആ ഭരണദോഷങ്ങൾ ഭരണീയരെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയുടെ ഫലമാണെന്നു തെളിയിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹമെഴുതിയ പുസ്തകം കൊണ്ട് ഗുജറാത്തിന്റെ വാസ്തവപ്രകൃതി ദൂരെ നിന്നുകൊണ്ട് വിദേശീയഭരണാധികാരികൾക്കു കാണാവുന്നതാണ്. അവർ അടുത്തണഞ്ഞു പരിചയിക്കുന്നതായാൽ ക്രമേണയും മനസ്സിലാകുവാൻ കഴിയാത്തതായ പല വിചാരകമ്മങ്ങളും മലബാറിയുടെ കൃതിയിൽ സുഗമമാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാർത്ഥപരന്മാരായ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് വിദേശീയാധികാരികളുടേയും നാട്ടുകാരുടേയും നടുവിൽ പരസ്പരം കണ്ടറിയുവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം തടിച്ച തിരശ്ശീലയായി നില്ക്കുന്നത്. ഇവരുടെ കൃത്രിമഭാവവും, ദുർബോധനങ്ങളും ഏറ്റവും രസകരമായ രീതിയിൽ തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ മലബാറി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം നാട്ടിനേയും നാട്ടുകാരേയും മറച്ചുവെച്ച്, അതും അവരുമെല്ലാം തന്നിൽ കാണുന്ന ഭാവംപോലെ തന്നെയെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുവാനായി കൃത്രിമപ്രയോഗകുശലതയോടെ പല പല ചായമണിഞ്ഞു് അധികൃതസമക്ഷം ചെന്നു നിൽക്കുന്ന സ്വാർത്ഥപരന്മാരായ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ആ ദുർജ്ജീവിതം, ഗുജറാത്തിനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം മലബാറിയുടെ വാഗ്ദോപ്രഹരത്താൽ തകർന്നു ചിതറീട്ടുണ്ട്.

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന് വളരെ വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായി. അതിൽ നിന്നു മലബാറിക്കു പൊരുളും പുകഴും ധാരാളമായി നേടുവാനാകയും ചെയ്തു. ഗുജറത്തിനെപ്പോലെ, മറ്റു ദേശങ്ങളേയും ഇതേ മട്ടിൽ ചിത്രവൽക്കരിക്കുവാൻ സ്നേഹിതന്മാർ പലരും നിർബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും, സ്വദേശത്തിലെന്നപോലെ അത്ര തികഞ്ഞു തെളിഞ്ഞ പരിചയം തനിക്കു മറ്റു ദേശങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നു കരുതി മലബാറി ആ ഉദ്യമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചില്ല. പക്ഷേ, തുടച്ചയായുള്ള ദേശസഞ്ചാരംകൊണ്ടു്, ഇന്ത്യയിലെ നാനാപ്രദേശങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള അറിവു് മലബാറിക്കു് ഉള്ളടത്തോളം അന്നു മറാക്കുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണു പറയേണ്ടതു്. ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനായി വിവിധ മനോഭാവനിരീക്ഷണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നില്ല; എന്നാൽ, ദേഹാരോഗ്യത്തിനോ താല്കാലിക വിനോദത്തിനോ വേണ്ടിയുമല്ലാ, ബഹുജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികളും നേരിൽ കണ്ടറിഞ്ഞു്, അവരുടെ ആവശ്യനിവൃത്തിക്കും അവകാശരക്ഷയ്ക്കും അധികൃതസമക്ഷം വാദിക്കേണ്ടതു് എങ്ങിനെയെല്ലാമെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു് അദ്ദേഹം ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യുവന്നതു്. രാജ്യാഭിവൃദ്ധിയെ ധരിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഭരണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് ഏകാവലംബമായുള്ള ബഹുജനാഭിപ്രായം താൻ നിനയ്ക്കുന്നെടത്തെല്ലാം തനിയേ വന്നു വീഴുമെന്നു സ്വയം നേതൃപദാഭിഷിക്തൻ മോഹിക്കേണ്ട. ആത്മപരിത്യാഗധീരതയോടേ നാടുനാടായി നടന്നു് ബുദ്ധിപൂർവ്വകം വിളിച്ചുണർത്തുകയും, വീടുവീടായി ചെന്നു് സ്നേഹപൂർവ്വകം ഉപദേശിക്കയും, കക്ഷികളംതോറും സംബന്ധിച്ചു് സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം വശീകരിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് വീരദേശാഭിമാനികളം ചെയ്യുന്ന നിരന്തരപ്രയത്നത്തിൽ നിന്നാണു്

ബഹുജനാഭിപ്രായം സഞ്ജാതമാകേണ്ടതു്. അതിലേക്കു തന്നെയാണു്, അങ്ങിനെ തന്നെയാണു് മലബാറി ചെയ്ത ദേശസഞ്ചാരം. അദ്ദേഹം ക്ഷീണശരീരനാകയാൽ സഞ്ചാരത്തിലുണ്ടാകുന്ന കാലാവസ്ഥാഭേദത്താൽ പല പ്പോഴും രോഗശയ്യയിൽ വീഴേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചിലപ്പോൾ പല നാളെക്കുതന്നെ ആ ശയ്യയിൽ നിന്നു് എഴുന്നേല്ക്കുവാൻ ആവാതെയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാർത്ഥപരമായ ദൃഢവ്രതത്തെ ചലിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തമായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ചെയ്ത ദേശസഞ്ചാരം, തന്റെ അകൃത്രിമമായ മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ വുഡ്ഡിന്റെ പത്രത്തിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു. പിന്നീടുണ്ടായതു്, പ്രൊഫസ്സർ മാക്സ്മുള്ളർ ഭാരതീയ മതതത്ത്വങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ടു് മതത്തിന്റെ സമുദായസമുല്ലൂഷ്ണങ്ങളെക്കുറിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടകൃതി ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ ഭാഷകളിലും പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ചെയ്ത ദീർഘസഞ്ചാരമാണു്. പാശ്ചാത്യരെയും ഭാരതീയരെയും പരസ്പരബോധത്താൽ സ്നേഹബദ്ധരാക്കേണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടിയാണു് മലബാറി ഈ ഗ്രന്ഥം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ തുനിഞ്ഞതു്. ഈ ഉദ്ദേശ്യം ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൽ അങ്കുരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും, എല്ലാ കായ്ക്കളിലും, ഈ ഉദ്ദേശ്യം രക്തനാഡിപോലെ വർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. പാശ്ചാത്യരുടെ വിചാരകമ്മസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ ഭാരതീയരെ പരിചിതരാക്കുവാൻ വേണ്ടി, മാക്സ്മുള്ളരുടെ പ്രസ്തുത കൃതിയും, അതുപോലെയുള്ള മറ്റു പല പുസ്തകങ്ങളും ഇന്ത്യയിലെ നാനാഭാഷകളിലും പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ പണ്ഡിതന്മാരെ അദ്ദേഹം പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് അന്നു പലെ

ടഞ്ഞും സഞ്ചരിച്ചുതു്. കേശവചന്ദ്രസേനൻ, രാജേന്ദ്രലാലമിത്രൻ എന്നീ മഹാശയന്മാർ അന്നു് ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിലും ഉദ്യോഗത്തിലും മലബാറിയെ സഹകരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണു്. മതസംബന്ധമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളം നീങ്ങി, ലോകത്തിൽ ഏകമതം പ്രബലപ്പെട്ടു് മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഒരേ കുടുംബമാകുന്നതിനായി ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം മഹാകൃത്യം ഫലസ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നതിനു് പല നൂറ്റാണ്ടുകളം തന്നെ വേണ്ടിവന്നേക്കാമെങ്കിലും, അതിലേക്കായി നിരന്തരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ മതപ്രവർത്തകന്മാക്കുള്ള ധർമ്മത്തെ ഇങ്ങിനെ ഇടയ്ക്കിടെയെങ്കിലും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുവാൻ ചിലർ ജാതരാകുന്നതു് ഈശ്വരകാരുണ്യംതന്നെ എന്നു സന്തോഷിക്കയും സമാധാനിക്കയും വേണ്ടതാണല്ലൊ. മഹാമഹോദ്ദേശമൊന്നു സാധിപ്പാൻ വേണ്ടിയുള്ള പ്രയത്നപരമ്പരയിൽ ഒരേ ഒരു പുസ്തകം തർജ്ജിമചെയ്തു പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടു മലബാറിക്കു് ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഫലം മാത്രമേ നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. അതെ; ഇങ്ങിനെ പല തുള്ളിയായിത്തന്നെ വേണം ആ ഫലം പെരുവെള്ളംപോലെ വർദ്ധിക്കുവാൻ. മാക്സ്മുള്ളരുടെ ആ കൃതിയോടുകൂടി മലബാറി ഇന്ത്യയിൽ പലപല ദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. തൽസംബന്ധമായി പല പല ലേഖനങ്ങളം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പല പല പൊതുയോഗങ്ങളിൽ ദീർഘദീർഘം പ്രസംഗിച്ചു. വിദ്വാന്മാർ, വിത്തവാന്മാർ, ജനപ്രമാണികളം, നാടുവാഴികളം എന്നിവരിൽ പലരെയും കണ്ടു് അഭിമുഖസംഭാഷണം ചെയ്തയുമുണ്ടായി. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി സിദ്ധിച്ചതു്, ആ പുസ്തകം ഗുജറാത്തി, മറാട്ടി, ബങ്കാളി, ഹിന്ദി എന്നീ നാലു ഭാഷകളിൽ മാത്രം പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതാണു്. ആ

ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആശയങ്ങൾ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നു വാദിച്ചു് സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ നിരാകരിച്ചുകളഞ്ഞു. തമിഴിൽ ചെയ്ത പരിഭാഷയെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ആർക്കുമുണ്ടായില്ല ഉത്സാഹം. സാധാരണന്മാരെക്കൊണ്ടു തന്നെ അധികം പണമെല്പവുക്രടാതെ നടത്താവുന്ന ഈ കായ്യം ക്രടിയും, സമ്മതന്മാരായ ജനപ്രമാണികൾ മുൻകടന്നു നിന്നിട്ടും വേണ്ടുന്നത്ര പണം കിട്ടായ്കകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ അലസിപ്പോയതു്, പൊത്തുക്കായ്ത്തിൽ ഭാരതീയർക്കു് അന്നുണ്ടായിരുന്ന അശ്രദ്ധയ്ക്കു മറെറാരുദാഹരണമാണു്.

മതൈക്യപരമായ ഇത്തരം കൃതികൾ പരിഭാഷപ്പെട്ടുത്തി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ, സർ വില്യം ഹണ്ടർ മലബാറിയെ സർവ്വഥാ സഹകരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ഇക്കായ്ത്തിൽ പല മട്ടം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലബാറിയുടെ സുഹൃന്മണികളിൽ ഒരാളാണു് വില്യം ഹണ്ടർ. പ്രയത്നത്തിൽ നൈരാശ്യം ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ അദ്ദേഹം മലബാറിയെ പലപ്പോഴും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലബാറിയുടെ ഉദ്ദേശ്യസാഫല്യത്തിനായുള്ള പ്രയത്നത്തെ തന്നാലാവുന്നെടത്തോളം ലഘൂകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം പല ലേഖനങ്ങളും പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകതന്നെയല്ലാ, ഭരണസഭയിൽ പ്രസംഗിച്ചു് അതിലെ അംഗങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. "ഈ മാന്യമഹാശയന്നുള്ള സ്നേഹാർദ്രമായ അനുതാപം നല്ലൊരു പിന്തുണയായി എന്നെ സഹകരിച്ചില്ലെന്നിരിക്കിൽ എന്റെ പ്രയത്നം ഇടയ്ക്കു വെച്ചു മുറിഞ്ഞു വീണുപോയിയെന്നു വരുവാൻ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം

സംഗതിയായിട്ടുണ്ട്" എന്നാണ് മലബാറി വില്യം ഫണ്ടറെപ്പറ്റി ഒരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ആംഗ്ലേയരേയും ഭാരതീയരേയും പരസ്പരബോധത്താൽ സ്നേഹബദ്ധരാക്കുന്നതിനു് ഭാരതീയവിചാരാചാരക്രമം ആംഗ്ലേയരെയെന്നപോലെ, ആംഗ്ലേയജീവിതസമ്പ്രദായം ഭാരതീയരേയും ഗ്രഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. മലബാറി ഓരോ ആവശ്യത്തിനായി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയപ്പോഴെല്ലാം ആ നാട്ടുകാരുടെ ആത്മികവും, ശാരീരികവുമായ ജീവിതക്രമം സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്തറിഞ്ഞു് അനുക്രമം കുറിച്ചുവെച്ചിരുന്നതു്, പിന്നീടു് "ഭാരതീയദൃഷ്ട്യാ ആംഗ്ലേയ ജീവിതക്രമം" എന്ന പേരോടുകൂടി ഒരു പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ്കാരേയും ഇംഗ്ലീഷാചാരങ്ങളേയും കുറിച്ചു് കായ്കാരണഗതിക്കൊത്തവണ്ണം ഒരു വിദേശീയനു് ഇത്രയും രസകരമായി എഴുതുവാൻ ഇതിനുമുമ്പു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് അഭിജ്ഞന്മാർ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ വിചിന്തനങ്ങളിലും വിവരണങ്ങളിലും ചിലതു് ആംഗ്ലേയദൃഷ്ട്യാ പിഴച്ചുപോയതായി കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിൽ മലബാറിയെ അപരാധിയാക്കുവാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിപുലാശയനും കുശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ അദ്ദേഹം ആംഗ്ലേയജീവിതത്തിലെ അന്തർഭാഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു്, സത്യം തെളിഞ്ഞുകണ്ടു് സംശയമകന്ന സംഗതികളാണു് സദുദ്ദേശ്യപ്രേരിതനായി പുറത്തെടുത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പ്രകൃത്യാ, പരാക്ഷേപത്തിൽ വിമുഖനാണു് മലബാറി. അഭിനന്ദനീയ കർമ്മമെന്നു് സ്വാനുഭവം സമ്മതിച്ചാൽ അതിനെ മുക്തകണ്ഠം സ്തുതിക്കാതിരിപ്പാൻ അദ്ദേഹ

ത്തിനു വയ്യ. പൊതുഉണ്ണത്തിനു വേണ്ടി സത്യം വിളിച്ചു പറയുമ്പോൾ അതിൽ ചിലതു് ചിലക്കു് അപ്രിയത്തി നിടയാക്കുമെന്നു കണ്ടാൽ, അവിടെ താൻ പ്രയോഗി ക്കുന്ന ഉദാരപ്രേമത്താൽ, ആ ചിലക്കു് തന്റെ ആ അപ്രിയകമ്മംതന്നെയും അനുഹിതമായി തോന്നുമാറാക്കു ന്നതിനു മലബാറിക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യം അന്യാദൃശമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ആംഗ്ലേയരുടെ ആചാരോപചാരങ്ങളിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവം ആംഗ്ലേയദ്വേഷ്ട്യാ അയുക്തമായിട്ടാണു വന്നതെങ്കിലും, അവക്കുതന്നെയും അതിൽ അഹിതമുണ്ടായിട്ടില്ല.

മലബാറിയുടെ ഈ കൃതിയിൽ ആംഗ്ലേയരുടെ ഗാഹ്കികവും, സാമുദായികവുമായ ജീവിതക്രമം അങ്ങിനെ തന്നെ ചിത്രവൽകൃതമായിട്ടുണ്ടു്. സൂക്ഷ്മദൃക്കും മഹാശയ നുമായ ഒരു വിദേശീയൻ തങ്ങളെ വീട്ടിലും വെളിയിലും ഏതേതു രീതിയിലാണു കാണുന്നതെന്നറിവാൻ ഇംഗ്ലീഷു കാക്കു് ഈ പുസ്തകം ഉപകരിക്കും. ഭാരതീയരടക്കമുള്ള വിദേശീയക്കാവട്ടേ, അകന്നിരുന്നതന്നെ, ആംഗ്ലേയരുടെ ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ എല്ലാ ജീവിതാവസ്ഥക ളിലും നിർബാധം കടന്നു ചെന്നു നോക്കുന്നതിനു് ഈ കൃതികൊണ്ടു സാധിക്കയും ചെയ്യും. ഇതുപയോഗിഷ്ട്യ മുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഇന്ത്യയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഫ്രാൻ സിലുമുള്ള പത്രങ്ങൾ ധാരാളമായി കൊണ്ടാടിയതും, അതിനു് ആദ്യത്തെ കൊല്ലം തന്നെ മൂന്നു പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവന്നതും അതു ശരിയായി അർഹിക്കുന്ന അന്തസ്സു തന്നെയാണല്ലോ. ഫ്രാൻസിൽ ആംഗ്ലേയ ജീവിതരീതി യെക്കുറിച്ചു് അക്കാലത്തു് ആദരണീയമായി രണ്ടു പുസ്തക ങ്ങളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതു്. പരാക്ഷേപതല്പരനായ മിസ്റ്റർ വോൾട്ടയർ ആംഗ്ലേയജീവിതസൌധത്തിന്റെ

അന്തർഭാഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ, ബാഹ്യസൌന്ദര്യത്തിൽ മാത്രമേ തന്റെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധി ചെലുത്തീട്ടുള്ളൂ. മിസ്റ്റർ മോൺഷിയർ ടെയിൻ വെളിയിൽത്തന്നെ നിൽക്കാതെ തനിക്കാവുന്നൊടത്തോളം അകത്തേക്കു കടന്നു നോക്കീട്ടുണ്ട്. സ്വദേശീയഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഈ രണ്ടു കൃതികളെക്കാൾ ഫ്രഞ്ചുകാക്ക് അധികം രസകരമായിത്തീർന്നതു് മലബാറിയുടെ പുസ്തകമാണു്. ഇതിലാണു് വിചിന്തനങ്ങൾക്കുള്ള കാര്യകാരണബന്ധവും, വിവരണങ്ങൾക്കുള്ള തന്മയത്വവും ക്രോടതലായി കണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അനുതാപമല്ലാതെ, അപഹാസമല്ലാ മലബാറി ചെയ്തിട്ടുള്ള ദുരാചാരനിരൂപണത്തിലെ ജീവൻ. അധ്യാപനമാർഗ്ഗേണ നോക്കുമ്പോൾ പ്രസ്തുത കൃതി ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്താണിരിക്കുന്നതു്. ഇതിലെ ഭാഷാരീതി സുഗമവും ലളിതമാണു്; ചിലെടത്തു പ്രൌഢഗംഭീരമായിരിക്കുന്നതുമുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ ഗുണങ്ങൾ പലതും വിളങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആംഗ്ലേയജീവിതസമ്പ്രദായത്തിലെ ശ്രദ്ധാഹ്മായ ചില ഭാഗങ്ങൾ പ്രമാദത്താൽ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതൃക്തം കാണാവുന്ന പുഴുക്കുത്തായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ന്യൂനത മലബാറിയുടെ എല്ലാ കൃതികളിലും കാണാം. കായ്യാലോചനയിലും, ഫലാനുഭവത്തിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അത്രയേറെ ക്ഷമ മറ്റാർക്കുമില്ലെന്നിരിക്കിലും, കർമ്മത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ തദന്തം കാണ്മാനുള്ള ദ്രുതഗതി കുറെയേറെയുള്ളതിനാൽ അതിൽ ചിലെടത്തു് താഴ്ചയോ വീഴ്ചയോ പറ്റിപ്പോകുന്നതു സാരമാക്കാതെ തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടു് തൽക്കർമ്മഫലം, സുഖാസ്വാദ്യംതന്നെയെങ്കിലും, മധുരൈകപൂർണ്ണമായിരിക്കാതെ, അല്പമൊരു പുളിപ്പു കലർന്നിരിക്കുന്നതായി പലതിലും കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യജീവിത

ഗതി അനിയന്ത്രിതമായിരുന്നതിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം ഇതു്.

മലബാറി പിന്നീടു രചിച്ച കൃതി, സ്വാനുഭവസംഗ്രഹമായ "അനുഭവിക" എന്ന പദ്യകാവ്യമാണു്. കൃത്യാകൃത്യോപദേശം തന്നെയാണു് ഇതിലും നിറഞ്ഞു കാണുന്നതു്. മാതൃദേശത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു് നിസ്സീമമായ ബഹുമാനവും അഭിമാനവുമുള്ളതു് ഈ കൃതിയിലും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽവെച്ചു് ഭാരതീയഭരണരീതിയെക്കുറിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറെറാരു പുസ്തകം. ബ്രിട്ടീഷധികാരികളിൽ ചിലരുമായി സംഭാഷണംചെയ്തു് അവരിൽനിന്നു പകർത്തെടുത്ത ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഇതിൽ അദ്ദേഹം സഗൌരവം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആംഗ്ലേയവിദ്യാഭ്യാസക്രമവും ആംഗ്ലേയാചാരരീതിയും ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പാകുന്നതുകൊണ്ടു് ഭരണഗതിയിൽ വിഷമതകൾ വർദ്ധിക്കയേയുള്ളുവെന്നും, ഭാരതീയജീവിതം എന്നും അങ്ങിനെതന്നെ കലർപ്പില്ലാതെ നിൽക്കയാണു വേണ്ടതെന്നും, പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരവ്യാപ്തിയാൽ നാട്ടുകാർ തമ്മിൽത്തന്നെയും, ഇന്ത്യാക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിലും അവിശ്വാസവും അകൽച്ചയും വർദ്ധിച്ചുവരികയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും മറും അദ്ദേഹം യുക്തിപൂർവ്വം വാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടും, അവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന പത്രപ്രവർത്തകന്മാരോടും പരസ്പരം മൈത്രിയോടെ വർത്തിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന സ്നേഹപൂർവ്വമായ ഉപദേശങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇതും അധികൃതന്മാരുടേയും ജനപ്രമാണികളുടേയും ഉദാരാദരത്തിനു് വിഷയമായ ഗ്രന്ഥമാണു്.

അഞ്ചാമദ്ധ്യായം

സമുദായപരിഷ്കർത്താവ്.

പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള യാത്രയിൽ എന്തെല്ലാം ആപത്തുകൾ നേരിട്ടാലും പിന്തിരിയാതെ തന്നെ മുന്നോട്ടു ചെല്ലുന്നതിൽ മലബാറിക്കുള്ള മനസ്ഥൈര്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ വിജയപൂർണ്ണമാക്കിയത്. കവിയെക്കാളും, പത്രപ്രവർത്തകനെക്കാളും, ഗ്രന്ഥകാരനെക്കാളും, അദ്ദേഹം സമുദായപരിഷ്കർത്താവിന്റെ നിലയിലാണ് സ്വരാജ്യത്തിനു ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹത്തായ ഋണം. ആ ഋണം, അകന്നിരുന്നു കേൾക്കുന്നവർക്ക് പക്ഷേ, നിസ്സാരമായി തോന്നിയേക്കാം. ഇവിടത്തെ ആചാരബന്ധദാർഢ്യത്തെപ്പറ്റി ഏതാണ്ടെങ്കിലും ബോധമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ, പൂർവികാചാരവ്യൂഹത്തെ പിളർക്കുവാൻ മലബാറി എത്ര ഘോരതരമായ യുദ്ധമാണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്നും, അതിൽ അദ്ദേഹം നേടിയ വിജയം എത്ര മഹത്തരമാണെന്നും മനസ്സിലാകയുള്ളൂ. പൂർവികസമുദായബന്ധം അദ്ദേഹമാണെന്ന മൂഢവിശ്വാസത്തെ പാടെ പറിച്ചുകളഞ്ഞു, സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനായി ആക്കം കടന്നുചെല്ലത്തക്ക സുഗമമായ മാർഗ്ഗം നിർമ്മിച്ചുതന്നതു മലബാറിയാണ്. അകത്തേക്കു കടക്കുവാൻ അത്രുവരേയും ആക്കം തന്നെ ആവാതിരുന്ന കോട്ടയെ ഒരുഭാഗം ഇടിച്ചുതകർത്തു തുറന്നിട്ടാൽ, അതിലധികം മഹാകൃത്യമാണോ, പിന്നിൽ നിൽക്കുന്നവർ ആ ദ്വാരത്തിൽ കൂടി ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്? മലബാറിയുടെ കാല

ത്തിനു മൻപു് സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം തീരെ അപജയപ്പെട്ടു പിന്മാറുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. അവക്കു നേടിവെയ്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് കുറെ പ്രസംഗങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു. ആചാരമുമുക്ഷുക്കൾക്കു് വിശ്രമാവസരത്തിൽ മനോരാജ്യസഞ്ചാരം ചെയ്യ രസിക്കുന്നതിനു മാത്രം ആ പ്രസംഗപരമ്പര ഉപകരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. സമുദായപരിഷ്കാരശ്രമമെന്നതു് കേവലം പ്രസംഗവർഷമാണെന്നും, അതിൽ കാണുന്നതു് അപജയത്തിന്റേയും നൈരാശ്യത്തിന്റേയും വികൃതി മാത്രമാണെന്നും ഇന്ത്യയിൽ രൂഢമൂലമായിക്കൊണ്ടുവന്ന ബോധത്തെ നിശ്ശേഷം പ്രമാജ്ജനം ചെയ്യാനായി മലബാറി ദുഢവ്രതനായി സ്വജീവിതത്തെ ഉഴിഞ്ഞുവിട്ട .ഏതെങ്കിലും ഒന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതു് സാധിക്കുന്നതുവരേക്കും അദ്ദേഹം അടങ്ങിയിരിക്കയില്ല. എത്രയെത്ര ദുസ്സഹക്ലേശങ്ങൾ വന്നിടയട്ടെ; അദ്ദേഹം ക്രുശുകയില്ല. മനുഷ്യജന്മത്തിനു് അപ്രാപ്യമായ സ്ഥാനമല്ലെന്നിരിക്കിൽ, അവിടെ അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും ചെന്നെത്തുകതന്നെ ചെയ്യും. ദൈവഹതനായിപ്പോയാൽ മാത്രമല്ലാതെ അദ്ദേഹം നൈരാശ്യപ്പെടുകയില്ല. സാധാരണമായുള്ള വിഘ്നങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമത്തിനു് ഊക്കം ഉണർച്ചയും കൊടുക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളായിട്ടാണു പരിണമിക്കുക. ശ്രമത്തിൽ കൈവെച്ചാൽ ഫലമനുഭവിച്ചല്ലാതെ വിടുകയില്ല. ഈ ധീരതകൊണ്ടുതന്നേയാണു് അസാദ്ധ്യമെന്നു് അഭിജ്ഞന്മാർപോലും വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കാര്യം അദ്ദേഹത്തിനു സുസാധമായതും, വിജയവീരനായി അദ്ദേഹം മാതൃഭൂമിയെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചതും.

മലബാറി ആദ്യമായി സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന് ബുദ്ധിഭ്രമമുണ്ടോ എന്നതന്നെയും ചിലർ സംശയിക്കയുണ്ടായി. പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം സർവ്വത്ര പ്രചരിച്ച്, മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള മഹാശയന്മാരുടെ പ്രയത്നഫലത്താൽ ഏതു സമുദായവും കാലോചിതം പരിഷ്കരണീയം തന്നെയെന്ന സിദ്ധിച്ച് പല പല ഭേദങ്ങളും സമുദായത്തിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തുകൂടിയും പൂവിക്കാചാരദോഷപരിഹാരത്തിനായി മുന്നിട്ടുവോഴേക്കും എത്രയെത്ര വിഘ്നങ്ങളും വിഷമതകളും വന്നിടയുന്നുവെന്ന് അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവർ ഏതൽപരിഷ്കാരോദ്യമത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസവും ലോകപരിചയവും ദുർല്ലഭം ചിലരിൽ മാത്രം അടങ്ങിയിരുന്ന ആ കാലത്ത്, സമുദായപരിഷ്കാരമെന്ന വാക്കു തന്നെ പുത്തരിയായിരുന്ന അന്ന് ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയായിരുന്നിരിക്കാമെന്ന് തെല്ലൊന്ന ചിന്തിക്കുന്നതായാൽ, നിശ്ചയമായും, ഭയപ്പെട്ടുകതന്നെ ചെയ്യുപോകും. നിർഭയനായ മലബാറി ആക്ഷേപങ്ങളെയൊന്നും വകവെയ്ക്കാതെ, പ്രതിബന്ധങ്ങളെയെല്ലാം തകർത്തുകളഞ്ഞും മുന്നോട്ട കടക്കുകയാൽ, തല്ക്കാലാനുഭവത്തിന് ഏറ്റവും ചെറിയ ഫലമേ കിട്ടിയുള്ളുവെന്നതല്ലാ, അതുവരെയും അനിരുദ്ധമായിരുന്ന പൂവിക്കാചാരദുർഗ്ഗം ദൃഢപരിശ്രമത്തിന് അഗമ്യമല്ലെന്ന സാധിച്ചതാണ് ഗണനീയമായുള്ളതു്. സമുദായകാര്യത്തിലോ മതവിഷയത്തിലോ തീർച്ചയായും പ്രവേശിക്കയില്ലെന്ന പറഞ്ഞു് മാറിനിന്നിരുന്ന ഗവമ്മെൻറിനെ, ആ നിൽപ്പ് നീതിവൽകൃതമല്ലെന്ന വാദിച്ചിട്ട് സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം നിലയിളക്കിവിട്ട്, അതു രണ്ടിലേക്കും ആദ്യമായി കാൽ വെപ്പിച്ച മലബാ

റിയെ ഇന്നത്തെ സമുദായപരിഷ്കാരകാംക്ഷികൾ ഭക്തി പൂർവം നാളിൽ നാളിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

മലബാറി സാധിച്ച ആചാരപരിഷ്കാരം, ഭാരതീയസമുദായഘടനയുടെ ദൃഢദൃഢതയും, പുരാതനത്വവും ഏതാണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള നൈറ്റിംഗേൽ എന്ന മഹാമനസ്വിനി, ലോകത്തിലുണ്ടായ സാമുദായികസംഭവങ്ങളിൽ വെച്ച് മഹത്തരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ആചാരപരിഷ്കാരശ്രമത്തിനായി സ്വജീവിതത്തെ സമർപ്പിച്ച് അതിലേക്കായി മരിക്കുവാൻതന്നെയും സന്നദ്ധനായി, തനിക്കുള്ള സുഖവും കീർത്തിയും തൽസിദ്ധിയിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടാണ് മലബാറി ബദ്ധകങ്കണനായി ഇറങ്ങിയത്. ഭാരതീയാചാരനിബന്ധനകളുടെ കാഠിന്യത്തേയോ, തൽപരിഷ്കാരശ്രമത്തിൽ നേരിടാവുന്ന വിഷമതകളേയോ കുറിച്ച് ഇന്നും വിദേശീയർക്ക് അധികമായൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂട. ഭാരതീയർ തന്നെയും പക്ഷെ, അതിൽത്തന്നെ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, അതിന്റെ ഭയങ്കരതയേ സംബന്ധിച്ച് ഇങ്ങനെ അവജ്ഞരായിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലാവട്ടെ, ആചാരബന്ധം അത്ര കഠിനമോ, സാവർത്രികമോ അല്ലായ്കകൊണ്ടായിരിക്കാം—ഈ നാട്ടുകാർ സ്വരാജ്യത്തിലെ പല കോടി ജനങ്ങളും ക്രൂരത്തോടെ അനുഭവിക്കുന്ന ഘോരദുഃഖത്തിൽ അജ്ഞരോ അശ്രദ്ധരോ ആയിത്തന്നെ കഴികയാണ്. സങ്കല്പത്തിനുതന്നെയും വിദൂരമായ അത്ര പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ ഇന്ത്യയിൽ വിശ്വാസപൂർവം അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന സമുദായാചാരങ്ങളും കാലദേശാവസ്ഥാഭേദത്താൽ ദൂഷിച്ചു വിഷമയമായിത്തീർന്നിട്ടും അതിൽനിന്ന് ഒരടിയെങ്കിലും മാറിനില്ക്കുന്നതു ജനങ്ങളും

ക്കാക്കും സമ്മതമല്ല. ഏറ്റവും തുച്ഛമായ കാര്യങ്ങളിൽ ക്കൂടിയും, അതു് ജീവിതത്തെ ഏതുതന്നെ ദുഃഖപൂർണ്ണമാക്കിയാലും, ഒട്ടൊന്നു ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ ആരാണും കയ്യൊന്നയത്തിയാൽ, ജനങ്ങൾ അവനെ ക്രുദ്ധത്തോടെ വന്നു നിന്നു ശപിക്കും. പൂർവ്വാചാരവിശ്വാസം ഇത്രയധികം ഇന്ത്യയിലെന്നപോലെ ലോകത്തിൽ മറ്റെങ്ങുംതന്നെയില്ല. ഇത്ര പഴകിച്ചീഞ്ഞ ആചാരങ്ങൾ ആ നിലയിൽത്തന്നെ ഇത്ര സംതൃപ്തരായി അനുഭവിക്കുന്ന ജനതയും ലോകത്തിൽ വേറെയില്ല. സമുദായാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രത്യക്ഷമായി പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന ആചാരങ്ങൾ തന്നെ ആദ്യമെങ്ങിനെയോ നടപ്പായിപ്പോയാൽ, അതിനടിയിൽ ചില കല്പിതപ്രമാണങ്ങൾ കൂത്തിക്കടത്തിയുറപ്പിച്ചുവെച്ചു് സമുദായാഭിമാനധ്വജമെന്നപോലെ പ്രതിഷ്ഠ നൽകിക്കഴിയും. വഴിയേതന്നെ, അതിന്മേൽ മതമുദ്രപതിച്ചു് ആക്കം അണഞ്ഞുകൂടാത്ത ദിവ്യപരിശുദ്ധവസ്തുവാക്കി വെയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്ത്യയിലെ ഏതൊരാചാരവും, ഏതൊരു വിശ്വാസവും, സാധാരണമായുള്ള ദിനകൃത്യങ്ങൾ തന്നെയും മതാധികാരത്തിനുൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മതമാവട്ടേ, സർവ്വേശ്വരകൃതവുമാണു്. ആചാരലംഘനത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കപോലും ചെയ്താൽ ഈശ്വരനിന്ദയെന്ന മഹാപാപത്തിനു് അവർ അർഹനായി! പാശ്ചാത്യ മതപുരോഹിതന്മാക്കു് രാജ്യഭരണാവകാശമുണ്ടായിരുന്ന പഴയ കാലത്തു്, അവക്കുതന്നെയും വിസ്മയിച്ചുപോകാവുന്ന അത്ര അധികാരശക്തി ഇവിടത്തെ വൈദികന്മാക്കുണ്ടു്. ആചാരങ്ങളുടെയെല്ലാം സൃഷ്ടിസ്ഥിതികർത്താക്കന്മാരായ് അവർ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രിയ എങ്ങാനുമൊട്ട കണ്ടാൽ അതിനെ മുളയിൽത്തന്നെ നുള്ളിയെടുത്തെറിഞ്ഞുകളയുമ്പോൾ, അതിൽ അവരോട്

മറുത്തൊരു വാക്കു പറവാൻപോലും ധൈര്യമുള്ളവരാരുമില്ല. അജ്ഞരായ സ്ത്രീജനത്തെ കല്പിതകഥാപ്രസംഗങ്ങളാൽ വശീകരിച്ച്, ആചാരലംഘനത്താൽ കുടുംബത്തിൽ നേരിടാവുന്ന ഭയങ്കരമായ സുഖസമാധാനഹാനിയെ ഉയത്തിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവർ വിദ്യാസമ്പന്നരായ പുരുഷന്മാരെ തലപൊക്കുവാൻ വിടാതെ അമത്തിക്കളയുന്നത്. അംഗങ്ങളെയും, കുടുംബങ്ങളെയും, അവാന്തരവർഗ്ഗങ്ങളെയും, ഉപസമുദായങ്ങളെയും കരസഹസ്രങ്ങളാൽ കെട്ടിമുറുക്കി ക്രൂരിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ആചാരഭ്രതഞ്ഞിന്റെ ആ നിശ്ചലസ്ഥിതി കാണുമ്പോൾ, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമിയായ സാധുമനുഷ്യൻ, ഈ ബന്ധത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ടാൽ, താൻ പതിച്ചുപോകാവുന്ന ആ വിവിക്തവും ഘോരവുമായ പാതാളത്തെ കണ്ടു ഭയപ്പെടുന്നതിനാൽ ആവലാതിയൊന്നും കൂടാതെ സമുദായത്തിനടിമപ്പെട്ടുകഴികയേ ശരണീകരണീയമായി അവനു തോന്നുകയുള്ളൂ. ജാതിഭ്രംശം എന്ന കഠിനദണ്ഡം ആക്ഷംതന്നെ സുസഹമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഇങ്ങിനെ പലതുകൊണ്ടും, സമുദായപരിഷ്കാരം തൽപ്രവർത്തകന്നു് ഏറ്റവും വിപൽകരമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. തുടച്ചയായി വന്നുചേരുന്ന വിവിധദ്രോഹങ്ങളൊന്നൊന്നും സഹിക്കവയ്യാതെയായി എത്രയെത്രയോ പരിഷ്കർത്താക്കന്മാർ ഭഗ്നാശയരായി പിന്മാറിപ്പോകുന്നുണ്ട്. ഉപദ്രവം തനിക്കുമാത്രമേ ബാധകമാകയുള്ളുവെങ്കിൽ, അതു സഹിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ മുന്നോട്ടു ചെല്ലുവാൻ പരിഷ്കാരതല്പരൻ ധൈര്യപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ, തന്റെ കൃത്യം നിമിത്തം കുടുംബം മുഴുവൻ സ്വകുലത്തിൽനിന്നു ഭ്രംശിച്ചുപോകയും, അവക്കു് ഗാർഹസ്ഥ്യവൃത്തിയിൽ ബന്ധുമിത്രങ്ങളുമായി ഇടപെടുന്നതിനു കഴിയാതാകയും ചെയ്തു് ജീവിത

യാത്രയിൽ വിഷമിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ആ ദുഃഖം കൂടിയും സഹിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടേണമെങ്കിൽ അവൻ എത്ര വിശിഷ്ടനായ മഹാമനസ്കനായിരിക്കണം! ഇത്തരം മഹാമനസ്കത ലോകത്തിൽ ഏതു കാലത്തും ദുർല്ലഭമായിട്ടേ കാണാറുള്ളുവല്ലോ. ഗുജറത്തിൽത്തന്നെ, കൃഷ്ണദാസമൂലജി ആചാരപരിഷ്കൃതിയിൽ ക്ലേശങ്ങളൊന്നും വകവെയ്ക്കാതെ മുന്നോട്ടു കടന്നു ചെല്ലുവാൻ ധീരതയോടേ പുറപ്പെട്ട മാന്യന്മാരിൽ ഒരാളാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം അന്ത്യനിമിഷംവരെക്കും ദുഃഖമയമായിട്ടാണു കഴിഞ്ഞതു്. ജാത്യാചാരസ്ഥാപനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സ്വ സ്വതന്ത്രജീവിതം ക്രൂരവും ദുർബ്ബലവുമാണെന്നു് അദ്ദേഹം ഒടുവിൽ ഗ്രഹിക്കയും വിഷാദിക്കയും ചെയ്തു. ജാതിഭ്രംശംകൊണ്ടു നിരാധാരമായിക്കിടക്കുന്ന തന്റെ കുടുംബത്തെ നോക്കി, കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യശ്വാസം. ഈ ഘോരഭണ്ഡം ആ കുടുംബത്തിനു് അധികം നാൾ അനുഭവിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടായില്ല. അവർ ദയനീയമാംവണ്ണം പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തു്, ജാത്യാചാരവ്യവസ്ഥയ്ക്കു കീഴ്പെട്ടപ്പോൾ, പതിതത്വത്തിൽ നിന്നു് ഉദ്ധൃതരായി. ഈ സംഭവത്താൽ, അന്ധവിശ്വാസപരമ്പരയും, മൂഢാചാരബന്ധവും ഒന്നുകൂടി വിജയഹർഷം ചെയ്തായാണുണ്ടായതു്. ഇതെല്ലാം കണ്ടതിൽപ്പിന്നെ, കൃഷ്ണദാസനെ അനുകരിപ്പാനോ, അനുസരിപ്പാനോ ആരാണൊരുങ്ങുക! സ്വന്തംസമുദായത്തിനു് കൃഷ്ണദാസമൂലജി ചെയ്ത ആത്മാവഞ്ചനമായ പാപം, അദ്ദേഹം കപ്പൽ കയറി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയി എന്നതാണു്. ഒരു ഹിന്ദുവിനു് ആഫ്രിക്കയിലേക്കു കൂടിയും കപ്പൽ കയറിച്ചെല്ലുവാൻ ആചാരാനുമതിയുണ്ടു്; യൂറോ

പ്പിൽ പോയി വന്നാലാണ് ആയാൾ ഭ്രഷ്ടനാകുക. കപ്പൽ യാത്ര ചെയ്യുന്നതാണ് ആചാരവിരോധമെങ്കിൽ, ആഫ്രിക്കായാത്രയെ അത് എന്തുകൊണ്ടു ബാധിക്കുന്നില്ല? അഥവാ അഹിന്ദുരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണു പാപകർമ്മമെങ്കിൽ ഒരു ഹിന്ദുവിന് യൂറോപ്പും ആഫ്രിക്കയും ഒരുപോലെയല്ലയോ? കഷ്ടം! ഇത്രയേറെ യുക്തിഹീനവും മൂഢമൂഢ്യവുമായ ഒരു നീചാചാരം എത്രയെത്ര ഭാരതീയസന്താനങ്ങളുടെ ശുഭജീവിതത്തെ ദുഃഖമഗ്നമാക്കിയിരിക്കുന്നു! കുത്സിതവും നിസ്സാരവുമായ ഈ ആചാരത്തോട് തന്നെ ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാസമ്പന്നന്മാർ എല്ലാവരും ചേർന്ന് ഒന്നിലധികം നൂറാണ്ടായി തുടർന്നു പൊരുതീട്ടും പൂർത്തിയായ വിജയം ഇന്നുവരെ നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കപ്പൽയാത്രകൊണ്ടുള്ള ജാതിഭ്രംശത്തെ മലബാറി തുച്ഛമായിട്ടാണു പരിഗണിച്ചതു്. യൂറോപ്പിൽ ചെന്ന് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാസമ്പന്നരായിത്തീർന്ന് ഇന്ത്യയിൽ വന്ന് ഉയർന്ന നിലയിൽ പലരും പ്രശോഭിക്കുമാറാകുമ്പോൾ, അവിടെ ജാതിഭ്രംശത്തിനു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഉപദ്രവത്തെ അത്ര സാരമാക്കുവാനില്ലെന്നാണ് മലബാറിയുടെ അഭിപ്രായം. സ്ത്രീജനാഭിവൃദ്ധിയെ അതികൃരമായി പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന പൂർവ്വാചാരങ്ങളുടെ നേരെയാണ് അദ്ദേഹം എതിർത്തുചെന്നതു്. കർമ്മമാർഗ്ഗം ദുർഗ്ഗമവും, ഫലലാഭം സന്ദിഗ്ധവുമായ ആചാരപരിഷ്കാരത്തിൽ, അതിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന നിരവധി ക്ലേശങ്ങളെയെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടു തന്നെ, അദ്ദേഹം നിർഭയം പ്രവേശിച്ചു. സമുദായാഭിവൃദ്ധിക്ക് സ്ത്രീജീവിതപരിഷ്കാരമാണ് മുഖ്യാവലംബം. സമുദായത്തിന്റെ ഉച്ചനീചഭാവങ്ങളും അതിലെ സ്ത്രീജനാവസ്ഥയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. സ്ത്രീജീവിതം പരിഷ്കൃതമായി, സ്ത്രീഹൃദയം വികസിതമാ

കാതിരിക്കുന്നെടത്തോളം കാലം സമുദായശ്രേയസ്സിനു നില കിട്ടുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് മലബാറി ആചാര പരിഷ്കൃതിയിൽ സ്ത്രീജനവിഷയത്തിൽത്തന്നെ പ്രവേശിച്ചതു്. പുരുഷന്മാക്കിടയിൽ പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങീട്ടും പൂർവാചാരങ്ങളൊന്നും നിലയിളകാതെതന്നെ നിൽക്കുന്നതു് അവയ്ക്കു് സ്ത്രീഹൃദയത്തിൽ സുരക്ഷിതസ്ഥാനം സിദ്ധിക്കകൊണ്ടാണു്. അവയെ അവിടെ നിന്നുക്രുടിയും അകറ്റാതിരുന്നാൽ, പുരുഷന്മാരുടെ ഈ വക പരിശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു് സമുദായം നിർമ്മലമാകുമെന്നു് ആക്ഷം പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതല്ല. പല പല കുടുംബങ്ങളും ക്രുടിയതാണല്ലോ സമുദായം. അമ്മ, ഭാര്യ എന്നീ സ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടാണു് കുടുംബം സൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നതു്. അവർതന്നെയാണു് അതാതു കുടുംബത്തിൽ സർവാധികാരശക്തിയോടെ പരാനധീനകളായി വിജയിക്കുന്നതും. തങ്ങൾക്കുള്ള ഈ ശക്തി ആചാരബദ്ധരായ ഇവർ ദുഷ്പഥത്തിൽ വിനിയോഗിച്ചുകളയുന്നു. ദുരധികാരപ്രമത്തതയും, ദുരാചാരതല്പരതയും, രണ്ടും ചേർന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ളവരെ വശീകരിക്കുവാൻ പരിഷ്കാരാഭിനിവേശത്തിനുണ്ടോ ശക്തി? "ചക്രവർത്തിമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ പ്രതിപുരുഷനായ വൈസ്രായിയേ ക്രുടിയും ചില കാര്യങ്ങളിൽ പരിഗണിക്കാതെ നില്പാൻ എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടു്; എന്നാൽ ഏതുകാര്യത്തിലും എനിക്കു് എന്റെ ഭാര്യാമാതാവിനെ പരിഭവിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ല" എന്നൊരു സമുദായപ്രമാണി ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. കൂട്ടുബാകലിതമായ സമുദായത്തിൽ സ്ത്രീജനാധികാരത്തിനു പരിവ്യാപ്തമായുള്ള ശക്തിയെക്കുറിച്ചു് ഏതാണ്ടെങ്കിലും അറിയുന്നവർ ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ അതിശയോക്തി

ഒട്ടംതന്നെ കാണുന്നതല്ല. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു വികസിതമതികളായി, തങ്ങൾക്കുള്ള ഈ ശക്തി സൽപഥത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുവാൻ അവർ ശക്തരാകുന്നതുവരെക്കും, സമുദായപരിഷ്കാരശ്രമം, തട്ടിൻപുറത്തു താമര നട്ടുന്നതുപോലെ മാത്രമേ കലാശിക്കയുള്ളൂ. "ഇന്ത്യയിലെ സ്ത്രീകൾ, കുടിലിലോ കൊട്ടാരത്തിലോ എവിടെ പാർക്കുന്നവരെങ്കിലുമാവട്ടെ; അവർക്ക് വീട്ടിൽ നിന്നു വെളിയിലിറങ്ങുവാൻപോലും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെങ്കിലും, ലോകത്തിലെ മറ്റെല്ലാ സ്ത്രീജനത്തെക്കാളും, അത്യന്തികമായ ശക്തിയോടുകൂടി സ്വകുടുംബത്തിൽ അവർ പൂർവാചാരങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു നിറുത്തുന്നു" വെന്ന് മിസ്സ് ഫ്ലാറൻസ് നൈറ്റിംഗേൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ ഓരോ അക്ഷരവും സത്യംതന്നെയാണ്. ഇതെല്ലാമോർക്കുമ്പോഴാണ്, സമുദായപരിഷ്കാരം സാധിക്കുന്നതിനായി, സ്ത്രീകളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും മൂഢാചാരങ്ങളേയും വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു ദൂരീകരിക്കുവാൻ എത്രയേറെ പ്രയത്നിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നു തെളിയുക. എന്നാൽ, സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, അവിടെയും കാണാം അഭേദ്യമായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ. ഇക്കാലത്തുകൂടിയും പലെടത്തും പല സമുദായങ്ങളിലും പൂർവാചാരങ്ങളാൽ പ്രതിബദ്ധമായി കിടക്കുന്ന സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം, മലബാറിയുടെ കാലത്തു് ഏതു നിലയിലായിരിക്കാമെന്ന് ആർക്കും ഊഹ്യമാണല്ലോ. കുടുംബത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള അധികാരം എത്രകവിഞ്ഞിരുന്നാലും സമുദായദൃഷ്ട്യാ അവർ പുരുഷന്മാരുടെ അടിമകളാണ്. സഹധർമ്മചാരിണിത്വം പുരുഷന്മാരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളേടത്തോളം

മാത്രമേ അംഗീകൃതമായിട്ടുള്ളൂ. ഭർത്തൃമതം അങ്ങിനെ തന്നെ അനുവർത്തിക്കയല്ലാതെ ശരീരത്തിനാവട്ടേ മനസ്സിനാവട്ടേ സ്വാതന്ത്ര്യമൊട്ടുംതന്നെ സ്ത്രീകൾക്കില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം കലീനകളായ സ്ത്രീകൾക്കു ഭ്രഷണമല്ലെന്നാണു വിധി. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽനിന്ന് അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ എത്രവേണമെങ്കിലും അവക്കു നകർന്നെടുക്കാം; അതു പുണ്യകർമ്മംതന്നെ. എന്നാൽ, ലോകപരിചയംകൊണ്ട് മനോവികാസമുണ്ടാകുന്നതിനായി അവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ, അതു മഹാപാപം പ്രായശ്ചിത്തംകൊണ്ടുപോലും പരിഹരണീയമല്ലാതാകും! വൈദികവിധിക്കു വിരോധമാണത്രെ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം. ഇതിലെല്ലാറ്റിലുംവെച്ചു കൂടുതൽ അത്ഭുതം, ഈ വക മൂഢനിബന്ധനകളിൽ, അതു തങ്ങളുടെ നന്മയെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നിട്ടും, സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷന്മാരെക്കാളധികം മുറുമുറുപ്പിയുള്ളതായി കാണുന്നതിലാണ്.

ഇങ്ങിനെ, ആചാരപരിഷ്കാരത്തിനു വേറെ മാർഗ്ഗം കാണാതെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ, അവിടെനിന്നും നാം ബഹിഷ്കൃതരാകുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ദുരാചാരബദ്ധരായ സ്ത്രീകളെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്തിനു മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ദുരാചാരനിരീകരണം സാധിക്കേണമെങ്കിൽ, വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ വേണംതാനും. ഇപ്രകാരം കാര്യവും കാരണവും ഏതേതെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ വിഷമമായി കിടക്കുന്ന വിഷയമാണു് സ്ത്രീജനപരിഷ്കാരം. ഒന്നു നിശ്ചയം തന്നെ; സ്ത്രീജനാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന ദുരാചാരങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ശൈശവവിവാഹവും വൈധവ്യാചരണവുമാണു്. ഇതു രണ്ടും തന്നെയാണു്

സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുകയും വിദ്യാഭ്യാസത്തെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നതു്. ഹിന്ദുമതപ്രകാരം, വൈദികമായ വിശിഷ്ടകർമ്മമാണല്ലോ വിവാഹം. ജീവിതത്തിൽ അതിന്മീതേ പ്രാധാന്യമുള്ള മറ്റൊരാചാരമില്ല. പിതൃജനധർമ്മത്തിൽ സർവ്വോപരിയായി നിൽക്കുന്നതു്, സ്വന്തം പെൺകുട്ടികളെ സ്മൃതിവിധിക്കൊത്തവണ്ണം വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയെന്നതാണു്. വൈവാഹികപ്രായം പിഴച്ചുപോയ ഒരു യുവതി പിതൃകുടുംബത്തിൽ പാർക്കുന്നതായാൽ, ആ കുടുംബം ഘോരപാപത്തിൽ പതിച്ചുപോകുമത്രെ. ആ കന്യകയെ പിശാചികയെപ്പോലെയും, ആ കുടുംബത്തെ നരകംപോലെയുമാണു്, പിന്നീടു്, ബന്ധുജനങ്ങൾ കരുതുക. മകൾ യഥാകാലം പരിണീതയായി, അവളിൽ സന്താനമുണ്ടാകാതിരുന്നാൽ, അച്ഛനു് ഇഹത്തിൽ മാത്രമല്ലാ പരത്തിലുമില്ലാ സൈ്വരം. ഈ സ്ഥിതിക്കു്, സ്വപുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ പിതൃജനം അക്ഷമരായി പ്രവർത്തിച്ചുകാണുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. ഈ വഴിക്കു നോക്കുന്നതായാൽ, ശൈശവവിവാഹം ഇന്ത്യയിൽ ഇത്രശക്തമൂലമാകുവാനുള്ള കാരണമേതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അധികം ദൂരെയെങ്ങാനും ചെല്ലേണ്ടി വരികയില്ല. വിവാഹത്തിന്റെ വൈദികത്വവും ഫലവും അതിർകടത്തി വെച്ചപ്പോൾ, സ്വന്തം പുത്രികൾ മാതൃപദസ്ഥിതരാകുവാൻ പ്രാപ്തരാകും മുമ്പേ തന്നെ വിവാഹത്തിനു വട്ടംകൂട്ടുവാൻ പിതൃജനം ബദ്ധശ്രദ്ധരായി. ജാത്യാചാരനിബന്ധനകളാൽ വരലാഭം ഇവിടെ സുലഭമല്ലല്ലോ. അതും പിതൃജനത്തെ പുത്രീവിവാഹകൃത്യത്തിനു ബദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഹേതുവായി. പെൺകുട്ടിയുണ്ടായ നാൾമുതൽ വരാന്വേഷണം തന്നെയായി പിതൃജനശ്രമം.

ഈ നടപ്പിൽനിന്നായിരിക്കണം ശൈശവവിവാഹത്തെ ഒരാചാരമായി സ്മൃതികളിൽ അംഗീകൃതമായിരിക്കുന്നതു്. വൈദികകാലത്തില്ലാതിരുന്നതും, ഇടക്കാലത്തു് ചില നിസ്സാരസംഗതികളാൽ വന്നുചേർന്നതുമായ ഒരു നടപടി, പിന്നീടു്, ഒന്നുകൊണ്ടും ലംഘിച്ചുകൂടാത്ത ഒരാചാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഒന്നുകൊണ്ടും വേർപെടുത്തുവാൻ വയ്യാത്ത അത്ര ദൃഢവും സ്ഥിരവുമായ ജീവിതബന്ധമാണല്ലോ വിവാഹം. എന്നാൽ, സ്ത്രീകളേ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമേ ഈ ബന്ധം അതിന്റെ പൂർണ്ണശക്തിയോടെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുള്ളു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് പിറെറന്നാൾ തന്നെ ഭർത്താവു മരിച്ചുപോയാലും സ്ത്രീക്കു് പരദർശനംപോലും വയ്യതന്നെ. പുരുഷന്നാവട്ടേ, പുനർവ്വിവാഹത്തിനും, ചിലെടത്തു് അനേകഭാര്യാത്വത്തിനും അവകാശമുണ്ടുതാനും. ഇങ്ങിനെ, സ്ത്രീയിലും പുരുഷനിലും വിവാഹബന്ധം ഭിന്നഭിന്നമായി വർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവിടെ ശൈശവവിവാഹത്തിനു കൂടിയും സ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അളവിട്ടവാനാവാത്ത അനർത്ഥകരംകൊണ്ടു് ഹിന്ദുസമുദായം ഇങ്ങിനെ ക്ഷീണവും ദീനവുമായി കിടക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? പത്തു വയസ്സിനു താഴെയുള്ള ഒരു ബാലികയെ അമ്പതോ അതിലധികമോ വയസ്സായ ഒരു വൃദ്ധൻ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടു്, അതിൽ ദാമ്പത്യസുഖംപോലും! ഇത്തരം ശൈശവവിവാഹം തന്നെയാണു് വിധവകളുടെ സംഖ്യ ഇത്രയേറെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യൌവനത്തിനു ശേഷമുള്ള വൈധവ്യം അത്ര ദോഷാസ്പദമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, ബാല്യത്തിൽത്തന്നെയും, യൌവനാരംഭത്തിലും വൈധവ്യം ഭവിക്കുന്ന ദുർഭഗകളാൽ സമൂ

ദായഭാവം എത്രയേറെയാണ ബീഭത്സമായിത്തീരുന്നത്. ഒരു വിധവയെ സമുദായത്തിലെ ഒരംഗമായിത്തന്നെ ഗണിക്കുന്നില്ല. അവളെ എങ്ങാനുമൊന്ന കണ്ടുപോയാൽത്തന്നെ അശുഭമായി. ലൌകികസുഖമൊന്നുംതന്നെ അവൾക്കനുഭവിച്ചുകൂട. പ്രകൃതിദത്തമായ ശരീരത്തെക്കൂടിയും അവൾ വികൃതമാക്കിവെയ്ക്കണം. സാധാരണമുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾപോലും അവൾ വർജ്ജിക്കണം. ദേശത്തിലേയോ കുടുംബത്തിലേയോ മംഗളകർമ്മങ്ങളിലൊന്നും അവൾ സംബന്ധിച്ചുകൂട. കഷ്ടം! ഈ ദുർജീവിതത്തിന് അവൾ എന്തപരാധം ചെയ്തു! ഇത്തരം നിഷ്ഫലവും, ദുഃഖമയവുമായ ജീവിതങ്ങൾ സംഖ്യയില്ലാതെ ചുമന്ന വിഷമിക്കുന്നതിന് സമുദായം എന്തപരാധം ചെയ്തു!

ബാല്യവൈധവ്യത്തിൽനിന്ന് ദുർവിചാരങ്ങളും ദുഷ്ക്രിയകളും ക്രൂരമാർഗ്ഗേണ പരന്ന നിറഞ്ഞു സമുദായത്തെ പല രീതിയിലും ദുഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ശൈശവവിവാഹമാകട്ടെ സമുദായത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാലയിൽ ജാതനാകുന്ന സന്താനം എങ്ങിനെ അരോഗദൃഢഗാത്രനാകും! അച്ഛനമ്മമാർ ഉള്ളിണങ്ങിയവരും പ്രായച്ചേർച്ചയുള്ളവരുമല്ലെങ്കിൽ, അമ്മ ശിശുസംരക്ഷണത്തിൽ സമർത്ഥയല്ലെങ്കിൽ, മക്കളെല്ലാം, ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും തെല്ലുമുറപ്പില്ലാത്തവരായിട്ടേ തീരുകയുള്ളൂ. ഭാരതഭൂമിയിൽ ധൈര്യവും സ്ഥൈര്യവും ക്ഷയിച്ചുപോയതും, ഭീരുക്കളും ദുർബലന്മാരും ഇത്രയും നിറഞ്ഞതും ഈ ശൈശവവിവാഹംകൊണ്ടാണ്. ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ അമിതപരാക്രമികളായ ഭടന്മാർ ക്രൂടിയും കുടുംബഭരണത്തിൽ തോറ്റുപോകാറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയിരിക്കേ, ലോകമെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ബാലികാബാ

ലന്മാർ ദാമ്പത്യബദ്ധരായി കുടുംബഭാരം വഹിക്കുമാറാ യാൽ അവരിൽനിന്ന് സമുദായം എന്തു ഗുണമാണു പ്ര തീക്ഷിക്കുവാനുള്ളതു്!

മലബാറിയുടെ കാലത്തും അതിനുമുമ്പായിത്തന്നെ യും, ബാല്യവിവാഹം, ബാല്യവൈധവ്യം എന്നീ രണ്ടു ഭയങ്കരദോഷങ്ങളിൽനിന്ന് സമുദായത്തെ മുക്തമാക്കു വാൻ വിദ്യാസമ്പന്നരായ ഹിന്തുപ്രമാണികൾ ശ്രമിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ വക ആചാരങ്ങൾ വേദോക്തമല്ലെന്നും, സ്മൃതികളിൽ ചിലതുതന്നെയും ഇവയെ അനാദരിക്കു ന്നുണ്ടെന്നും, കാലോചിതം ആചാരങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കാ വുന്നതാണെന്ന് ശ്രുതിയും സ്മൃതിയും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെ ന്നും അവർ യുക്തിപൂർവ്വം വാദിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ ശ്രമം, വൈദികന്മാരെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു് ആചാ രങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി മുറുക്കിപ്പിടിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ അ ക്കാലത്തു് ഉതകിയുള്ളൂ. വിധവാവിവാഹം ശാസ്ത്രോക്തം തന്നെയെന്നു വാദിച്ചു് അതിൽ ഒട്ടെങ്കിലും ഫലം നേടു വാൻ കഴിഞ്ഞതു് ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരനാണു്. അദ്ദേഹം അന്നു ചെയ്ത മഹോപകാരം ഭാരതഭൂമി ഏതു കാലത്തും വിസ്മരിക്കുന്നതല്ല. പലനാടും പാടുപെട്ട പണിയെടുത്തിട്ടു് വിധവാവിവാഹം നിഷിദ്ധകർമ്മമല്ലെ ന്ന ബോധം അദ്ദേഹം വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരിൽ പരത്തുക യാലാണു് ഇന്നു ഭൂർല്ലഭമായിട്ടെങ്കിലും അങ്ങുമിങ്ങുമായി അത്തരം വിവാഹം നടന്നുകാണുന്നതു്. ആ മഹാപുരു ഷൻ ഇന്ത്യയിലെ സമുദായപരിഷ്കർത്താക്കളിൽ അഗ്ര ഗണ്യനായിത്തന്നെ അനശ്വരയശഃശരീരനായി ശോഭി ക്കുന്നു.

ഹിന്തുജനസമുദായത്തിൽ മൂഢമൂലമായി ബാ ധിച്ചിരിക്കുന്ന ദോഷങ്ങൾ കണ്ടു്, മലബാറി ബാല്യ

ത്തിൽത്തന്നെ അനുശോചിക്കാറുണ്ട്. ദേശാഭിമാനപൂർണ്ണനായ ആ പാർസിവീരൻ ഹിന്ദുസമുദായം സ്വസമുദായത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമാണെന്നു കരുതീട്ടില്ല. ഗുജറാത്തിഭാഷ ഹിന്ദുഗുജറാത്തിയെന്നും, പാർസിഗുജറാത്തിയെന്നും രണ്ടു ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മലബാറിയുടെ കൃതികളെല്ലാം ഹിന്ദുഗുജറാത്തിയിലാണെന്നതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് ഹിന്ദുസമുദായത്തോട് പ്രത്യേകമെന്തോ പ്രതിപത്തിയുണ്ടെന്നതിനു നല്ലൊരു ലക്ഷണമാണല്ലോ. അഥവാ, ഹിന്ദുസമുദായപരിഷ്കാരത്തിനായി ഹിന്ദുക്കളിലാരാനും മുന്നിട്ടുമ്പോൾ അവർ വൈദികന്മാരുടെ ഘോരതരമായ കോപത്തിനും ശാപത്തിനും പാത്രമായി ജാതിഭ്രഷ്ടരാകുന്നതുകൊണ്ട്, പിന്നീട് സമുദായത്തിൽ കടന്ന് ആരബ്ധശ്രമം തുടരുവാൻ ശക്തരല്ലാതായി പോകുന്നതു കണ്ട്, വൈദികാധികാരത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ പരിശ്രമിച്ചു ഹിന്ദുസമുദായപരിഷ്കാരദ്വാരം ആദ്യം തുറന്നിടേണ്ടതിലേക്ക് അന്യസമുദായത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ധീരപുരുഷൻതന്നെ മുന്നിടേണ്ടതായിരിക്കുന്നുവെന്നുവെച്ച് ഭാരതമാതാവു തന്നെ തെളിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചു വിട്ട വീരസന്താനമായിരിക്കാം മലബാറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയായ ബിക്കിബായിക്ക് ഹിന്ദുക്കളുമായി സഹവസിക്കുന്നതിലാണ് അധികം താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നതു്. ആ സാധ്വി ഹിന്ദുവിധവകളെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധയായിരുന്നു. ചുറ്റുമുള്ള ഹിന്ദുകുടുംബങ്ങളെല്ലാം ബിക്കിബായിയെ അമ്മയെപ്പോലെയാണ് ആദരിച്ചും സ്നേഹിച്ചും വന്നതു്. അമ്മയുടെ ഈ സ്വഭാവം തന്നെ മകനിലും പകർന്നു. ഹിന്ദുവിധവകളുടെ ദുർജ്ജീവിതം മലബാറിയെ അത്യധികം പരിതപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതിയിൽത്തന്നെ ഈ അനുതാപം ഹൃദയംഗമമായി പ്രകടിതമായിട്ടുണ്ട്. പൃഥ്വികവീരന്മാരെപ്പോലെ, സമുദായത്തെ ഈ ഭയങ്കരമായ ആപത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുവാൻ താൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണെന്ന് സത്യവ്രതനായ അദ്ദേഹം ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ആ കൃതിയിൽ ഭീഷ്മശപഥം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായും കാണാം. ശൈശവവിവാഹംകൊണ്ടും, ബാല്യവൈധവ്യം കൊണ്ടുമുണ്ടാകുന്ന മർമ്മഭേദകമായ ദുഃഖാനുഭവങ്ങളിൽ ഒട്ടെങ്കിലും പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ദേശാഭിമാനി, സ്വജീവിതത്തെ ആ ദുഃഖത്തിൽനിന്ന് അബലകളെ മുക്തരാക്കുവാനുള്ള തീവ്രപ്രയത്നപരമ്പരയിലേക്കായി സമർപ്പിക്കാതിരുന്നാൽ, അതാണത്ഭുതജനകം. ഈ വിധവകളെ ഓർത്ത് മലബാറിരാപകലൊഴിയാതെ ഖേദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന "ഈ അനുഭവം എന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശീകരിക്കുന്നു" എന്നും; "വൈധവ്യദുഃഖം എത്ര ഘോരമാണെന്നു ഞാനറിയുന്നുണ്ടെന്നോ, അതിൽ ഞാൻ അനുതപിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ പറഞ്ഞാൽ എന്റെ മനോഭാവം ആ പ്രസ്താവത്തിൽ നിഴലിച്ചിട്ടുപോലുമുണ്ടാകയില്ല; ആ ദുഃഖം അതിന്റെ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽത്തന്നെ ഞാൻ അനുഭവിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്; ആ സമയത്തെല്ലാം എന്റെ തോന്നൽ ഞാനും ഒരു വിധവയാണെന്നാണു്" എന്നും അദ്ദേഹം ഓരോ അവസരത്തിൽ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടു തുറന്നു പറകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഉദ്ദിഷ്ടകർമ്മത്തിൽ മനസ്സു മുഴുവൻ സുദൃഢം ചെലുത്തുന്ന ആ മഹാത്മാവിന്റെ അവ്യാജഭാവം ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ മറിച്ചായി വരുന്നതല്ലല്ലോ. പരഗുണത്തിനായി ഈ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള മനോദാർഢ്യംകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം വീരപുരുഷനായി പ്രകീർത്തിതനായതു്.

ധർമ്മനിഷ്ഠയിൽ അദ്ദേഹം അദ്വിതീയൻതന്നെയായിരുന്നു. ആ ധർമ്മം, പ്രഭുക്കന്മാർ ആക്കാലമെപ്പോഴെങ്കിലും വല്ലതുമൊട്ട ദാനം ചെയ്യുന്നതുപോലെയല്ല. ദുഃഖാകുലന്മാർക്കായി തന്റെ സുഖവും തന്റെ ധനവും അതു മാത്രമല്ല, തന്റെ അറിവും, തന്റെ കഴിവും നിശ്ശേഷം ദാനം ചെയ്തതിലാണ് മലബാറിയുടെ ധർമ്മനിഷ്ഠ നിലകൊള്ളുന്നതു്. ബാലകുടുംബിനികളുടേയും ബാലവിധവകളുടേയും രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ കൃത്യം പരസമുദായത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്ന താൽക്കാലികവിചാരംതന്നെയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈശ്വരസന്നിധാനത്തിൽ ക്രീഡിക്കുന്ന അനുഗൃഹീതപുരുഷന്മാർക്ക്, മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേ ശക്തിയുടെ സന്താനങ്ങളാകയാൽ സർവ്വരും സഹോദരങ്ങൾതന്നെയെന്ന കാരണശരീരപരമായ ആത്മികബന്ധമല്ലാതെ, സൂക്ഷ്മശരീരപരമായ മനോബന്ധത്തെക്കാളും താണുകിടക്കുന്ന സ്ഥൂലശരീരപരമായ രക്തബന്ധമോ, മതബന്ധമോ ആദരണീയമാകുന്നതാണോ? സാക്ഷാൽ ധർമ്മസഹസ്രകിരണന്റെ മുമ്പിൽ മതബന്ധം, സമുദായബന്ധം, രക്തബന്ധം എന്നിവയെല്ലാം തീരെ നിഷ്പ്രഭങ്ങളാണ്. സ്വബന്ധുവിനോ, സ്വസമുദായാംഗത്തിനോ ഒരു മഹാപുരുഷന്റെ സ്വധർമ്മകൃത്യത്തിൽ അനുഭാവാവകാശം പ്രത്യേകിച്ചൊന്നുംതന്നെയില്ല. "ആ ധർമ്മം ആവശ്യപ്പെടുന്നവരാരോ, ആരുടെ സ്ഥിതി തദ്ധർമ്മകൃത്യത്തിൽ പ്രേരകമായിരുന്നുവോ അവർതന്നെയാണ് അതിനവകാശികർ" എന്നു് മലബാറി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഹിന്ദുവോ, പാർസിയോ, മുസ്ലീമോ, ക്രിസ്ത്യനോ ആരോ ആവട്ടെ, ദുഃഖം കാണുന്നേടത്തെല്ലാം അനുതാപം പ്രവേശിക്കതന്നെ ചെയ്യും. ദുഃഖ

നിവാരണശ്രമത്തിൽ മതഭേദമെന്തു്, സമുദായഭേദമെന്തു്?

വിത്തം, കീർത്തി, സുഖസമ്പത്തു്, അധികാരശക്തി എന്നിതെല്ലാം തന്റെ മുമ്പിൽത്തന്നെ വർഷിക്കുന്ന വിധം അത്ര സ്വാധീനവും പരിചകപവുമായിരുന്ന സാഹിത്യപരിശ്രമത്തേയും രാജ്യകാര്യവ്യവഹാരത്തേയും സന്തുഷ്ടിയോടെ പരിത്യജിച്ചു്, ശാപവും താപവും നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതായ സമുദായപരിഷ്കാരമാർഗ്ഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ധീരതയോടെ പ്രവേശിച്ചു. സാഹിത്യപരിശ്രമം അദ്ദേഹം കൈവിടാതിരുന്നുവെന്നിരിക്കിൽ പ്രഖ്യാതപണ്ഡിതനായി വന്ദ്യയജമാനനായി അദ്ദേഹത്തിനു സുഖിക്കാമായിരുന്നു. രാജ്യകാര്യത്തിൽത്തന്നെ ഉറച്ചുനിന്നുവെങ്കിലാവട്ടെ, അധികാരപ്രതാപത്താൽ കീർത്തനീയജനനേതാവായി അദ്ദേഹം ശോഭിക്കാതിരിക്കയില്ല. അനന്തരാപകുലനായ അദ്ദേഹം, അത്ര രണ്ടും വേണ്ടെന്നുവെച്ചു് ദുരാചാരബദ്ധക്കുള്ള ദുഃഖശതങ്ങളും മുഴുവൻതന്നെ കയ്യേറ്റു് തൽപരിഹാരത്തിനായി മരണംവരെ ക്ലേശിക്കുവാനാണു പുറപ്പെട്ടതു്. ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തിൽ ചെന്നെത്തേണ്ടതിലേക്കു് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒന്നൊന്നും ഏറ്റവും വിലയേറിയതായ മൂവായിരത്തിഅഞ്ഞൂറിയറുപത്ര ദിവസങ്ങളും ഒന്നൊഴിയാതെ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു് ചെലവിടേണ്ടി വന്നു. ഫ്രവൻർ-ലാണു് ബാല്യവിവാഹത്തേയും നിർബന്ധവൈധവ്യത്തേയും കുറിച്ചു് ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതിയതു്. ഈ ദുരാചാരശൃംഖലയിൽനിന്നു് സമുദായത്തെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആദ്യമായിത്തന്നെ ഗവമ്മെൻറിനോടാവശ്യപ്പെടുകയല്ലാ ചെയ്തതു്. ബഹുജനാഭിപ്രായം

രൂപവൽക്കൃതമാകുന്നതിനു മുൻപു് ഈ വിഷയത്തിൽ ഗവമ്മെൻറിനു് ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്യാൻ കഴികയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ആ ലഘുലേഖ അദ്ദേഹം സക്കാരധിക്യതന്മാക്കും, ജനപ്രമാണികൾക്കും അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചുകൊടുത്തു. അന്നത്തെ വൈസറോയിയും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭരണസഭാംഗങ്ങളും, ഗവണ്ണർമാരും മറ്റും മലബാറിയെ അഭിനന്ദിക്കയും ആചാരപരിഷ്കാരത്തിനായുള്ള ഈ ഉദ്യമം അനുമോദനാർഹമാണെന്നു സമ്മതിക്കയും, എന്നാൽ, തല്ക്കാലം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗവമ്മെൻറിനു് പ്രവേശിക്കുവാൻ വയ്യെന്നു വിഷാദിക്കയും ചെയ്തു. ബഹുജനാഭിപ്രായത്തിനനുസരിച്ചു് വിവിധകക്ഷിപ്രതിനിധികൾ ഏകോപിച്ചുനിന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടാലല്ലാതെ, ഗവണ്മെൻറിനു് ഒന്നും ചെയ്യുകൂടായ്കയാൽ, ജനസാമാന്യത്തിൽ പരിഷ്കാരാഭിനിവേശം വളർത്തുന്നതാണു് കാര്യസിദ്ധിക്കു ശരിയായ മാർഗ്ഗമെന്നു് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുമുണ്ടായി. അതിനനുസരിച്ചുതന്നെയായിരുന്നു മലബാറിയുടെ പിന്നീടുള്ള ശ്രമം. അദ്ദേഹം പല പത്രങ്ങളിലും തുടർച്ചയായി എഴുതുവാനും, പലേടത്തും ഇടവിടാതെ സഞ്ചരിച്ചു പ്രസംഗിക്കുവാനും തുടങ്ങി. പൊതുയോഗങ്ങൾ നാനാദേശങ്ങളിലും വിളിച്ചുകൂട്ടി, പ്രസംഗംകൊണ്ടു സദസ്യരെ വശീകരിച്ചു് പരിഷ്കാരം ആവശ്യംതന്നെയെന്നു സമ്മതിച്ചു് ഗവമ്മെൻറിലേക്കു ഹർജികളയപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു് സാമുദായികമായി ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ ഇളക്കവും മുഴക്കവും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുവരേയും പ്രയത്നമാർഗ്ഗം കാണാതേയും, വൈദികന്മാരെ ഭയപ്പെട്ടും അടങ്ങിയൊതുങ്ങിയിരുന്ന പരിഷ്കാരതല്പരന്മാർ അവസ

രോചിതം മലബാറിയെ പിന്തുടരുകയുമുണ്ടായി. നക്ഷത്രസഹസ്രങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ചന്ദ്രനെന്നതുപോലെയാണ് അന്ന് സമുദായപരിഷ്കർത്താക്കൾക്കിടയിൽ മലബാറി ശോഭിച്ചിരുന്നത്. പഞ്ചാബ് മുതൽ മദ്രാസ് വരെ സർവ്വത്ര സഞ്ചരിച്ച് അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ ഉണർത്തിവിട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയുമായതിൽ പിന്നെയാണ് സഹചരന്മാരായ ജനപ്രമാണികളോടുകൂടി ഗവർമ്മെൻറിന്റെ നേരെ മലബാറി ചെന്നത്. ഇതിനുമുൻപ് അനുതാപം മാത്രം കാണിച്ച്, ഒഴിഞ്ഞുനിന്ന ഗവർമ്മെൻറിന്, ഇപ്പോൾ എങ്ങിനെയുമെന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാതിരിപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ലെന്ന ബോധമുണ്ടായി. എന്നാൽ ബഹുജനാഭിപ്രായം ഉച്ചൈസ്വരം മുഴങ്ങിനിന്നിട്ടും ഗവർമ്മെൻറ് പിന്നെയും സംശയിച്ചു നിൽക്കയാണ് ചെയ്തത്. ഇതിനിടയ്ക്ക് പരിഷ്കാരവിമുഖമായ ആ പ്രതിക്രിയാശക്തി യഥാക്രമം രൂപവൽകൃതമായി ഗവർമ്മെൻറിന്റേയും ഉൽപതിഷ്ണുക്കളുടേയും നേരെ പരസ്യമായിത്തന്നെ ഇടഞ്ഞുപുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ശൈശവവിവാഹം മുതലായ ആചാരങ്ങൾ മതസംബന്ധമായ വൈദികക്രിയകളാണെന്നും, അതിൽ വല്ല മാറ്റവും ചെയ്യുന്നത് ഈശ്വരകോപത്തിനർഹമായ അപരാധമാണെന്നും, ഹിന്ദുമതത്തെ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു ഇവിടെ പരമതം സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേണ്ടി ചില കുടിലാശയന്മാർ സ്വാർത്ഥപരന്മാരായ ഏതാനും ഹിന്ദുവിദ്വാന്മാരെ വശീകരിച്ചു ചെയ്യുന്ന ദുഷ്കൃത്യങ്ങളാണിവയെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ ജനങ്ങളെയെല്ലാം ദുർബോധനത്താൽ മയക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നതന്നെയല്ല മതസംബന്ധമായ വിധികളിൽ ഗവർമ്മെൻറ്

കൈകടത്തിയാൽ തീർച്ചയായും ലഹളയുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞു് അവർ ഗവൺമ്മെൻറിനെ ഭയപ്പെടുത്തുവാനും മടിച്ചില്ല. പിപാസാത്തന്നു് പലമട്ടു പണിപ്പെട്ടു കിട്ടിയ ജലം ചുണ്ടോളമെത്തിയതു് പെട്ടെന്നു താഴെ വീണുപോയാലുണ്ടാകാവുന്നേടത്തോളം മനോവേദന ഈ ഘട്ടത്തിൽ മലബാറിക്കുണ്ടായി. ഒട്ടൊട്ടിണങ്ങി വന്നിരുന്ന ഗവൺമ്മെൻറു്, ജനക്ഷോഭം കണ്ടു് തീരെ പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുകതന്നെ ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇത്ര കൊണ്ടൊന്നും ധൈര്യം വിടാതെ മലബാറി മുറയ്ക്കു് യത്നിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികധൈര്യം ഏറ്റവും വമ്പിച്ചതായിരുന്നിട്ടും, അവരുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം ഒരടിപോലും മാറിക്കൊടുത്തില്ല. അവരുടെ അന്ധവിശ്വാസപരമായ ഉപദ്രവങ്ങളേയും, ആധാരഹീനമായ ഭീഷണികളേയുമെല്ലാം അദ്ദേഹം ബാക്കി വെയ്ക്കാതെ തകർത്തുകളഞ്ഞു. ആ ധീരന്റെ ആരുകൊല്ലത്തെ നിരന്തരശ്രമത്താൽ, യുക്തിവാദസമരത്തിൽ യാഥാസ്ഥിതികന്മാക്കു് ഒരിടത്തും നിലകിട്ടാതെ വിഷമിക്കുകതന്നെ വേണ്ടിവന്നു. ഇനി, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചെന്നു പരിശ്രമിച്ചു് അവിടത്തെ ധീമാന്മാരെക്കൊണ്ടു നിർബന്ധിപ്പിച്ചു് ഇൻഡ്യാഗവൺമ്മെൻറിനെ ഉണർത്തിവിടുകയാണു വേണ്ടതെന്നറിഞ്ഞു്, അദ്ദേഹം ആ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, മുഖ്യമായി സ്ത്രീജനത്തെയാണു് കൂട്ടുപിടിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതു്. തന്റെ ശ്രമം സ്ത്രീവിഷയകമായ പരിഷ്കാരത്തിലാകകൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷ് മഹിളാമണികളും ഇതിൽ സഹകരിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്ന വിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നതന്നെയല്ല, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണവിഭാഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സ്ത്രീജനത്തിനുള്ള സ്വാധീനശക്തി ഗണനാതീതമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനറികയും

ചെയ്യാം. ആ ശക്തിയെ ഗവൺമെൻറിൻെറ നേരെ തിരിച്ചുവിടുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ വിജയസിദ്ധി തീർച്ചയെന്നെയെന്നു് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു. ഇതിലേക്കായി മാത്രം അദ്ദേഹം മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടു്. പല പല ആംഗ്ലേയമഹതികളെ കണ്ടു് സംഭാഷണം ചെയ്തയും, പലേടത്തും പ്രസംഗിക്കയും, ലേഖനങ്ങൾ പലതും പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിനും ഉണരാതിരിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനുമുമ്പൊരിക്കലും തന്നെ സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിധം ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളൊന്നൊഴിയാതെ ഈ ഇന്ത്യൻകാര്യത്തിൽ മലബാറിക്കനുകൂലമായി വാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടെ ചില മഹാശയന്മാർ ഇതിൽ ആദ്യം വിരോധിച്ചു നിൽക്കയുണ്ടായിയെങ്കിലും, വാദത്തിൽ ഒട്ടുക്കും മലബാറിയുടെ പക്ഷത്തിലേക്കുതന്നെ അവക്കു് ചായേണ്ടി വന്നു. ഇവരിലൊരാളാണു് മഹാപുരുഷനായ ഹെർബർട്ടു് സ്പെൻസർ. ഇത്രയുമായതിൽപ്പിന്നെ, ആചാരപരിഷ്കാരത്തിനനുസരിച്ചു് നിയമനിർമ്മാണം ചെയ്യാനായി ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിനെ നിർബന്ധിക്കേണ്ടതിലേക്കു് ലണ്ടൻപട്ടണത്തിൽ ഒരു സമാജം സ്ഥാപിതമായി. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇവരുടേയും ഇന്ത്യയിൽ പല പല സമാജങ്ങളുടേയും ശ്രമത്താൽ ലാൻഡ്സ്ഡൌൺ പ്രഭുവിൻെറ കാലത്തു് ഏവൻഫ്-ൽ വൈവാഹികനിശ്ചിതപ്രായം ഏറ വയസ്സിൽ നിന്നു് ഏഴു വയസ്സിലേക്കു മാറുന്നതായ ഒരു നിയമം ഗവൺമെൻറിനാൽ നിർമ്മിതമാകുകതന്നെ ചെയ്തു. ആംഗ്ലേയമഹാശയന്മാരുടെ അഭിപ്രായം, ഇത്ര നിസ്സാരമായ പരിഷ്കാരംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൂടെന്നും, നിശ്ചിതപ്രായം, ചുരുങ്ങിയതു് ഏഴു വയസ്സെങ്കിലുമാക്കേണമെന്നുമായിരുന്നുവെങ്കിലും ജനക്ഷോഭത്തിനിടകൊടുക്കാതെ,

പതുക്കെപ്പതുക്കേ മുന്നോട്ട കടന്നാൽ മതിയെന്നാണ് മലബാറി സമാധാനിച്ചത്. ഇന്ത്യയിലെ പൊതുജനാഭിപ്രായം അങ്ങിനെയായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അതിനപ്പുറം തൽക്കാലം കടക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാതിരുന്ന മലബാറിക്ക് കതിച്ച ചാട്ടത്തിൽനിന്ന് തന്റെ ഇംഗ്ലീഷ്സ്നേഹിതന്മാരെ പിടിച്ചുമത്തിനിറുത്തുന്നതിനു്, അവരെ ഇക്കായ്ത്തിൽ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചിറക്കുവാൻ വേണ്ടിവന്നതിലധികം ശ്രമമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തന്റെ മരിശ്രമകാലത്തു്, ഗവമ്മെൻറിന്റെ ഔദാസീന്യം, തന്നെ പലപ്പോഴും വിഷാദമഗ്നനാക്കീട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ അദ്ദേഹം ഗവമ്മെൻറിനെ നിന്ദിക്കയോ വിഷമിപ്പിക്കയോ ഒരിക്കലും ചെയ്തിട്ടില്ല. സമുദായപരിഷ്കാരസംബന്ധമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ ഗവമ്മെൻറിന്റെ ഔദാസീന്യം സഹേതുകമാണെന്നും, സമുദായം തന്നെയാണ് ഇതിൽ ആദ്യന്തം പ്രയത്നിക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും അദ്ദേഹത്തിനറിയാം.

മലബാറിയുടെ കാലത്തിനു മുൻപു്, പത്തു വയസ്സുതികയുമ്പൊഴേക്കും ബാലികകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കേണമെന്നായിരുന്ന ആചാരവിധി. ആ നിശ്ചിതപ്രായമാണ് പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുവരെ ഇപ്പോൾ നീട്ടിക്കിട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ആരോഗ്യസംബന്ധമായി നോക്കുന്നതായാൽ, ഭാരതീയസ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിൽ പത്തും പന്ത്രണ്ടും വയസ്സിനിടയ്ക്കുള്ള കാലം കറേ ആപൽക്കരമായിട്ടുള്ളതാണ്. അക്കാലത്തും ആ ബാലികയിലുണ്ടാകുന്ന സന്താനത്തിന്റെ ജീവിതം സന്ദിഗ്ധമായിട്ടേ കലാശിക്കാറുള്ളൂ. എന്നതന്നെയല്ല, ആ കാലത്തു് ആ ഇളംമനസ്സിനു് ദാമ്പത്യജീവിതം ദുർഭരമായിത്തീരുന്നതിനാൽ ആ ബാലികയുടെ മാനസികമായ വളർച്ച

നിലച്ചുപോകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്രയധികം ദോഷം പറ്റുണ്ടും പതിന്നാലും വയസ്സിനിടയ്ക്കുണ്ടാകാറില്ല. അക്കാലത്തു് ശാരീരികമായ വളർച്ച പൂതിയൊരു ഘട്ടത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞുകഴിയും. മനസ്സിനു് ഒട്ടൊട്ടു നിലയുറപ്പു കിട്ടീട്ടുമുണ്ടാകും. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധമെന്നാൽ എന്തെന്നുള്ള ബോധം ആ ബാലികയിൽ സൂക്ഷ്മതരമായെങ്കിലും അക്കാലത്തു് അങ്കുരിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് നിശ്ചിതവയസ്സു പത്തിൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടിലേക്കു നീട്ടിക്കിട്ടിയതു് പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിലും ഗണനീയമായ പരിഷ്കാരംതന്നെയാണു്. ഈ സിദ്ധിയുടെ മഹത്വം മുഴുവനും പരോക്ഷമായിട്ടാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ ഭ്രരിപക്ഷമനുസരിച്ചു് നിയമനിർമ്മാണം ചെയ്യാൻ ഗവർമ്മെൻറിനു് അധികാരവും ചുമതലയുമുണ്ടെന്നു് ഈ പരിഷ്കാരംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചിരിക്കയാൽ, ശ്രമത്തിനു് ഒരുതിരെങ്ങും കാണാതെ പരിഭ്രമിച്ചുനിന്നിരുന്ന പരിഷ്കർത്താക്കന്മാർക്കു് ഫലലാഭത്തിൽ ആശയോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കാമെന്നായിട്ടുണ്ടു്. പൂർവ്വാചാരങ്ങളും മതസംബന്ധമാകയാൽ അതെല്ലാം അലംഘനീയമാണെന്ന ദുർബ്ബോധം ഈ പരിഷ്കാരത്താൽ നീങ്ങിപ്പോയതോടുകൂടി സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ പരക്കെ ഉത്സാഹം വർദ്ധിക്കയുമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇത്രയുംതന്നെയായിരുന്നു മലബാറിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. എത്രയെത്രയോ കാലം മുമ്പുമുതൽക്കേ സുസ്ഥിരം നടന്നുവരുന്ന ആചാരങ്ങളും മുഴുവൻ തൻെറ ചുരുങ്ങിയ ജീവകാലംകൊണ്ടു മാറ്റി മറിച്ചിടണമെന്ന ദുർമ്മോഹം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. പലർകൂടി പല കാലം പരിശ്രമിച്ചാൽ മാത്രമേ ഇതിൽ ഏതാനുമെങ്കിലും ഫലം നേടുവാൻ

കഴികയുള്ളുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതു്, ദുരാചാരധ്വംസനത്തിനു മാർഗ്ഗവും സ്ഥാനവും നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്തു് അനന്തരകാലീനന്മാർക്കു് ഉത്സാഹം വളർത്തുക എന്നതായിരിക്കേണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കയും ആ യത്നത്തിൽ പൂർണ്ണവിജയം നേടുകയും ചെയ്തു. ശ്രമഫലം എത്രയെന്നു് അളന്നുനോക്കിയല്ലാ, അത്രയും ഫലം നേടുന്നതിലേക്കു് എത്രയേറെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും അനുഭവിക്കയും, എത്ര വലിയ പ്രതിബന്ധങ്ങളും തകർത്തുകളകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നു ഗണിച്ചു നോക്കിയാണു യഥാർത്ഥമഹത്വത്തെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, സമുദായപരിഷ്കാരികളിൽ പ്രധാനിയും പ്രമാണിയുമായ മലബാരി തീർച്ചയായും ഒരു മഹാപുരുഷൻ തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. സ്ഥിരോത്സാഹംകൊണ്ടും, നിരന്തരപരിശ്രമംകൊണ്ടും ഒരു മനുഷ്യനു് എത്രയെത്ര വിജയം നേടുവാൻ കഴിയുമെന്നു് മലബാരിയുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണാം.

ഉപസംഹാരം.

ലോകോപകാരാർത്ഥം സംജാതരാകുന്ന മഹാപുരുഷന്മാർ, അവർ ഉദ്ദേശിച്ചു വന്ന മഹാകാര്യം സാധിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നീട് മറ്റൊന്നിലും കരം ചെലുത്താതെ, ലോകരംഗത്തിൽനിന്നു മറയുകയാണു സാധാരണമായി കണ്ടുവരാറുള്ളതു്. സമുദായപരിഷ്കാരപ്രചാരം തുറന്നുവെച്ച മലബാറിയാവട്ടേ, തദനന്തരം താദൃശമായ പുതിയ കർമ്മങ്ങളിലൊന്നും പ്രവേശിക്കയുണ്ടായില്ലെങ്കിലും, ആക്ഷം നിർബാധം സഞ്ചരിക്കാവുന്നവണ്ണം ആ മാർഗ്ഗത്തെ സുഗമവും വിസ്തൃതവുമാക്കുകകൂടിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നിശ്ചിതവിവാഹപ്രായത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിയമംകൊണ്ടു് ദുരാചാരവൃക്ഷത്തിന്റെ ആണിവേർ തന്നെ അറുത്തു കളയുന്ന കാലത്തു് മലബാറിക്കു നവവയസ്സു മാത്രമേ പ്രായമായിരുന്നുള്ളു. പിന്നെയുള്ള ശ്രമം മുഴുവൻ, സമുദായപരിഷ്കാരബോധം നാട്ടിലെങ്ങും പരത്തുന്നതിനായിരുന്നു. വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും, ലഘുലേഖകളും, പ്രസംഗങ്ങളും എന്നീ വഴിക്കു് പുതിയ പുതിയ വിചാരകർമ്മങ്ങൾ സർവ്വത്ര അങ്കുരിപ്പിച്ചു. സമുദായപരിഷ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സംഘങ്ങളും പലേടത്തും സ്ഥാപിതമായി. പ്രബുദ്ധജനങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി, ഇത്തരം പരിശ്രമങ്ങൾക്കായി ധനം ശേഖരിക്കയും, അതു് അതാതു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് ആവശ്യംപോലെ വീതിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്യുവന്നു. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സിനു് അധികം മുമ്പായി ബാലികകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കരുതെന്നു് അദ്ദേഹം ജനങ്ങളോടുപദേശിക്കയും, പ്രായം

ക്കുട്ടന്നതുകൊണ്ട് പാവപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങൾക്ക് ആപത്തു ണ്ടായാൽ അതിൽ താൻതന്നെ രക്ഷ നൽകുകയും ചെയ്യു കൊണ്ട്, ശൈശവവിവാഹത്തിൽ, കഴിയുന്നതു, വൈ രസ്യം പരത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. പാവപ്പെട്ട എത്രയെത്രയോ വിധവകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമ ത്താൽ സഭത്തുകകളായിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലമുണ്ടായ ജാതി ഭ്രംശത്താൽ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നവരെ അദ്ദേഹം യഥോ ചിതം സഹായിച്ചു് സംതൃപ്തരാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പിന്നിൽ താങ്ങുന്നതെന്തെന്നു വന്നപ്പോൾ, ദുരാചാരലം ഘനം സർവ്വത്ര സാധാരണമായിത്തീർന്നതു സംഗതംത ന്നെയാണല്ലോ. ഈ ക്രമത്തിൽ ശൈശവവിവാഹത്തിൽ വിമുഖതയും, വിധവാവിവാഹത്തിൽ ഉന്മുഖതയും രാജ്യത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേ വന്നു. മലബാറിയുടെ പ്രോത്സാഹനത്താൽ സാമുദായികസംഘങ്ങൾ കൂളിത്തു തളിത്തു വളർന്നുതുടങ്ങി. പൂർവികാചാരങ്ങൾ കാലോ ചിതം പരിഷ്കരിക്കാമെന്നും, അതിൽ വൈദികന്മാർ കോപിച്ചു പിണങ്ങിനിന്നാലും ഗവർമ്മെൻറിന് ഇട പെടാമെന്നും സാധിക്കണമെന്ന മാത്രം കരുതിയാ ണല്ലോ; വൈവാഹികനിശ്ചിതപ്രായം നിയമനിർമ്മാ ണംകൊണ്ടു് പത്തിൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പത്തു കൊല്ലം തികച്ചും നിരന്തരപ്രയത്നം ചെയ്തതു്. അതിൽ വിജയിയായപ്പോൾ ആ വിജയം തന്നെ, അപ രിഷ്കൃതാചാരധ്വംസത്തിനു ദിവ്യശക്തിയൊത്ത മഹായു ധമായിത്തീർന്നു. പിന്നീടു് മൂവേഴുകൊല്ലം ഉല്ലംഘിക്കാസ്സദ മായ സദാചാരങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുവാനായി, ദുരധികാര പ്രമത്തതയോടേ ആപദ്ധർഷം ചെയ്യുന്ന ദുരാചാരസഹ സ്രങ്ങളോടു് അദ്ദേഹം ധീരധീരനായി, ഘോരഘോരം പടവെട്ടി നിന്നതു് ഇന്ത്യാരാജ്യം ഏതു കാലത്തും മറന്നു

കളയാവുന്ന സംഭവമല്ല. ഇന്നു് ഇക്കാണായ സമുദായ പരിഷ്കാരശ്രമങ്ങൾക്കെല്ലാം മുഖ്യഹേതുഭൂതൻ മല ബാറിയാണു്. ഇന്നും ഇനിമേലുമുള്ള സമുദായപരി ഷ്കർത്താക്കൾക്കെല്ലാം കുലദൈവമാണു് അദ്ദേഹമെ ന്നുകൂടിയും നമുക്കു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്. കുറേ സരസപ്രസംഗങ്ങൾ തുടർച്ചയായി ചെയ്യുന്നവനെ നാം അഭിനന്ദനീയനായ സമുദായാഭിമാനിയായി ഗണി ക്കാറുണ്ടു്. പ്രസംഗത്തിനൊത്തവണ്ണം പൂർവികാചാര മൊന്നേതാനും ലംഘിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നവനെ നാം മാതൃകാപുരുഷനായി ഉയർത്തിവെയ്ക്കുന്നു. സമുദായ ക്ഷേമത്തിനു് സ്വാർജ്ജിതവിത്തത്തിൽ ചെറിയൊരംശം ചെലവു ചെയ്യുന്നവനെയാവട്ടെ, നാം പരോപകാരിക ളിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്നു പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എ ന്നാൽ, മുപ്പത്തിയൊന്നുകൊല്ലം, ഒരു നിമിഷംപോലു മൊഴിവില്ലാതെ, സമുദായക്ഷേമത്തിനു് തീവ്രമായി അധ്വാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും, പൂർവാചാരവ്യവസ്ഥ ലംഘനീയംതന്നെയെന്നു സാധിക്കയും, സമുദായപരി ഷ്കാരമാർഗ്ഗം വിസ്തൃതമായി വെട്ടിത്തുറന്നിടുകയും, സുമധുരഫലങ്ങളാൽ സമ്പൂർണ്ണമായി, ശാഖോപശാഖക ളായി പടർന്നു പരന്നു്, അക്ഷയശ്രീ വിളങ്ങിനിൽക്ക മാറു് ആചാരനവീകരണോദ്യമത്തെ നട്ടുവളർത്തുകയും, സ്വന്തം സുഖവും, സ്വന്തം ക്ഷീണവും, സ്വന്തം ധനവു മെല്ലാം സമുദായ—അല്ലാ, പരസമുദായ—അർത്ഥമല്ലാ, മാതൃരാജ്യക്ഷേമത്തിനായി നിശ്ശേഷം സമർപ്പിക്കയും, അനാഥകളായി ആശു തകർന്നു കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞു കിട ന്നിരുന്ന അനേകശതം വിധവകളെ സനാഥകളായി, സുമംഗലികളായി ആഹ്ലാദപൂർണ്ണകളാക്കുകയും, സുമ ങ്ങളും ഫലങ്ങളും നഷ്ടമോ, ദുഷ്ടമോ ആകുമാറു്—

അഥവാ, നീചകർമ്മം, ക്ഷീണവിചാരം, ദീനസന്താനം എന്നിവയ്ക്കുള്ളാദ്യസ്ഥാനമാകുമാറ് ബാലികാജീവിത മൂടലതികയെ ശൈശവവിവാഹരൂപേണ ദൃഢതമം ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ദാമ്പത്യശൃംഖലയെ സാവധാനമായി ഒട്ടൊന്നയച്ചുവിട്ടതിനു പുറമേ, പലേടത്തും മറിച്ചുകളയുകതന്നെയും ചെയ്ത് ലക്ഷോപലക്ഷം കുടുംബങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകുകയും, ദുരാചാരലംഘനം നിമിത്തം വൈദികശാപത്താൽ ഗ്രസ്തരായിത്തീർന്ന വിഷമിക്കുന്നവക്കെല്ലാം അഭയപ്രദനായി പ്രശോഭിക്കുകയും ചെയ്ത മലബാറിയെ—നമ്മുടെ സ്വന്തം പരിതപ്തിക്കു വേണ്ടിത്തന്നെയാവട്ടെ—നാം ഏതൊരു പദം കൊണ്ടാണു വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടതു്?

ഇനി, ഈ ജീവിതചരിതം ഇതിലധികം ദീർഘിപ്പിക്കേണമെന്നു് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ബി. എം. മലബാറി രാജ്യാഭിവൃദ്ധിക്കായി ചെയ്ത വിശിഷ്ടകർമ്മങ്ങളിൽ എത്രയെത്രയോ എണ്ണം എന്റെ കാഴ്ചയിലും കേഴ്വിയിലും പെടാതെ വിട്ടുപോയിരിക്കാം. അതെല്ലാം തേടിപ്പിടിച്ചു്, എന്റെ അറിവിൽ പെട്ടന്നേടത്തോളം സംഗതികളും മാത്രം, വ്യാഖ്യാനമോ വിചിന്തനമോ ഒന്നും ക്ലേശിക്കാതെ നഗ്നമായിത്തന്നെ ഇവിടെ നിരത്തുന്നതായാൽ, അതൊരു "മഹാഭാരത"മായി ചമഞ്ഞേക്കാം. ആ ദുഷ്കരകർമ്മത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ മലബാറിയുടെ സാധാരണ ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ചു് ഒട്ടൊന്നു വിവരിച്ചിട്ടു് ഈ കൃതി ഉപസംഹരിക്കയാണുചിതം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം കേവലം ആഡംബരഹീനമായിരുന്നു. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളിലും വ്യക്തമായി പ്രതിബിംബിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

വിശിഷ്ടാശയനും വിക്രാന്തചരിതനുമായ അദ്ദേഹം വിന
തനും വിനീതനുമായിട്ടാണ് മാതൃഭൂമിയെ സേവിച്ചത്. മരണംവരേയും അദ്ദേഹം ഏറ്റവും ഒതുങ്ങിയ മട്ടിൽത്ത
ന്നെ കഴിഞ്ഞു. അഹങ്കാരം നിശ്ലേഷമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ലാ
അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചത്. അഹങ്കാരമെന്നത് ഒർ
ഗുണങ്ങളിലൊന്നാണെങ്കിൽ, മഹാശയന്മാരിൽ സാധാ
രണമായുള്ള ആ ദോഷം മലബാറിയിലും കൂടുതൽതന്നെ
യുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, മനോനിയന്ത്രണത്തിൽ അദ്ദേ
ഹത്തിനുള്ള അന്യാദൃശസാമർത്ഥ്യത്താൽ ആ ദോഷം
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യങ്ങളിലൊന്നും പകരാതെ ഉള്ളി
ലൊതുങ്ങിക്കിടക്കയാണു ചെയ്തത്. സമുദായസേവനത്തി
നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ മലബാറിയുടെ ജീവിതചരിതത്തിൽ
നിന്ന് ഈയൊരു ഗുണം മാത്രം ഗ്രഹിച്ചാൽ മതി, അവ
രുടെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ഫലവത്താക്കുവാൻ. പരോപ
കാരികളെന്നു ഭാവിക്കുന്നവരിൽ അധികം പേരും ജന
ങ്ങളെ ഭ്രമിപ്പിച്ച് സ്വന്തം ധനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള
കാപട്യത്താലോ, ചുരുങ്ങിയ ചെലവിൽ കീർത്തി നേടാ
മെന്ന ദുർമ്മോഹത്താലോ പ്രേരിതരായിരിക്കും. അവർക്ക്
തങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങളെ നോക്കി, ചുറ്റുമുള്ളവർ അത്ഭുത
പരതന്ത്രരായി പ്രശംസിക്കുന്നതു കേൾക്കുന്നതിന്മീതെ
ആഹ്ലാദകരമായി മറ്റൊന്നില്ല. മലബാറിയാവട്ടെ, അ
ത്തരം സ്തുതികളിൽനിന്ന് ദൂരെയകന്നു നിൽക്കയാണു
ചെയ്തത്. ക്ലേശമൊട്ടുമില്ലാത്ത നിർബാധസ്ഥിതിയിൽ
വിശ്രമിച്ചുകഴിയേണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിട്ടേ
യില്ല. തന്റെ ശുഭകർമ്മങ്ങളാൽ സ്വയമേവാഗതയായ
കീർത്തിവരാംഗിയെ അദ്ദേഹത്തിന് ഗത്യന്തരമില്ലായ്ക
യാൽ പരിഗ്രഹിക്കേണ്ടിവന്നുപോയിയെന്നേയുള്ളൂ. സ്വ
ന്തം (ദൃശ്യ) കുടുംബിനി അസാധാരണമായ ഒരു സിദ്ധി

യാണെന്നു് യുവകാമുകന്മാരല്ലാത്തവരാരും കരുതാറില്ലെന്നിരിക്കെ, നിഷ്കാമകർമ്മയോഗിയായ മലബാറിക്കു് (അദ്ദശ്യ)കുടുംബിനിയായിത്തീർന്ന കീർത്തിയെക്കുറിച്ചു്, പ്രത്യേകതയൊന്നുമുണ്ടാകാതിരുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. അധികാരപ്രതാപവും ചിത്തവൈഭവവുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു്, ശുഷ്കതൃണം പോലെയാണു തോന്നിയതു്. തന്റെ മുൻപിൽ സ്വയം വന്നുചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സുഖദനയശസ്സുകളെയെല്ലാം തള്ളിത്തള്ളിയകറ്റി, വെറും സാധാരണനെപ്പോലെ ജീവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. സ്വന്തം പുസ്തകങ്ങളും വഴിയായും മറ്റും ഒട്ടൊട്ടു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പണംതന്നെ പൊതുകായ്യത്തിലേക്കാണു് അധികവും ചെലവു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. സമ്പാദ്യം തുച്ഛമായിരുന്നിട്ടും, തികഞ്ഞ പരിതൃപ്തിയോടുകൂടി അദ്ദേഹം ജീവിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു് അതിന്റെ രഹസ്യമറിയാതെ പലരും അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെപ്പറ്റി ചോദ്യമുണ്ടായപ്പോൾ, തന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനോടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി ഇങ്ങനെയാണു്: "ആ രഹസ്യമെന്തെന്നു് ഞാൻ പറയട്ടെയോ? ധരിക്കുവാനായി ആദ്യം കിട്ടിയ വില കുറഞ്ഞ ഒരേ വസ്ത്രംതന്നെ, മറെറാരു പുതിയതിനാഗ്രഹിക്കാതെ, പലകൊല്ലത്തേക്കു് ഞാൻ ഉപയോഗിക്കും. ഇതുപോലെതന്നെ മറെറല്ലാകായ്യത്തിലും, കൈയിലുള്ളതുകൊണ്ടു കഴിയുന്നെടത്തോളം നീണ്ടകാലത്തേക്കു് ഞാൻ കഴിച്ചുകൂട്ടും. മാളികയും, വണ്ടിയും, ഭൃത്യവർഗ്ഗവുമൊന്നും എനിക്കു വേണ്ട. ആഡംബരപ്രിയന്മാരുമായുള്ള സഹവാസവും എനിക്കു വേണ്ട. വിദ്യാധികാരവിദ്യാസമ്പന്നന്മാരിലാരായാലും, അവരുമായി കേവലം താൽക്കാലികരസത്തിനായി സോല്ലാസം സമ്മേളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം എനി

ക്കെപ്പോഴുമില്ല. വെറും സാധാരണനെപ്പോലെ ഇങ്ങി
നെ ജീവിക്കുമ്പോൾ, റോഡിൽക്കൂടി ആരുടേയും ശ്രദ്ധ
യെ ആകർഷിക്കാത്ത താണമട്ടിൽ ഒതുങ്ങിനടക്കവേ, ഒരു
ആഡംബരരസികന്റെ വണ്ടി എന്നെ തുണവൽഗണിച്ച്
എന്റെ ശരീരത്തിൽ കയറുവാൻ വന്നുവെന്നും, അവന്റെ
കുറവിനു് എന്നെ ഉത്തരവാദിയാക്കി, കുതിരച്ചമ്മട്ടി
കൊണ്ടു് എനിക്കു് ഒന്നരണ്ടു തന്നുവെന്നും വരാം. ഇങ്ങി
നെ പല സംഭവങ്ങളിലും, ദിവസേനയെന്നതന്നെയല്ല,
മുഹൂർത്തംതോറും തന്നെ ദേഹാഭിമാനപരിത്യാഗത്തിനിട
യായേക്കാം. ആദ്യമാദ്യം ദുസ്സഹമായി തോന്നിക്കൊണ്ടി
രുന്ന ആ ത്യാഗം ഇപ്പോൾ സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും
നിറഞ്ഞ വിജയമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. രഹസ്യം
ഇതുതന്നെ."

യൌവനകാലത്തു് സർവ്വസമ്മതനായി. പ്രഖ്യാത
നായി ഉയർന്നുനിൽക്കുമ്പോൾ ബാല്യത്തിൽ തന്നോടൊ
ന്നിച്ചു വളർന്നുവന്ന കർത്തവ്യകർമ്മത്തെ അദ്ദേഹം ഒരി
ക്കലും വിസ്മരിക്കയുണ്ടായിട്ടില്ല. സമ്പൽപൂർണ്ണമായ ഉന്ന
തസ്ഥാനം തനിക്കായി ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിട്ടും, തന്റെ
ക്രൂടെപ്പിറപ്പായ ദാരിദ്ര്യം തന്നെയാണു് അദ്ദേഹത്തിനു
പ്രിയതരമായിരുന്നതു്. സ്വന്തം സന്താനങ്ങൾ, അവർ
തന്റെ ആത്മജന്മാരാണെങ്കിൽ, തന്നോടൊന്നിച്ചു കഷ്ട
പ്പെടുവാൻ കടപ്പെട്ടവർ തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു്,
അവർക്കായിട്ടു ക്രൂടിയും വകയൊന്നും കരുതാതെ, തനി
ക്കു സുലഭമായി സിദ്ധിച്ചിരുന്ന സുഖം, മാനം, ധനം
എന്നിതെല്ലാം അദ്ദേഹം ബഹുജനഹിതത്തിനായി പരി
ത്യജിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ആരംഭം
മുതൽ അവസാനംവരെ സ്വാതന്ത്ര്യവിചാരകർമ്മങ്ങളിൽ

ഒരു ശകലംപോലും സ്വപ്നത്തിൽക്കൂടിയും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. രാജാക്കന്മാർ തുടങ്ങി താണതരം വിദ്യാർത്ഥികം വരെ എത്രയെത്രയോ പേർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശസഹായങ്ങളാൽ സുരക്ഷിതരായി സുഖാവസ്ഥയിലെത്തീട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം, പണം നേടുവാനുതകുന്ന ഓരോ വക ജോലികളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചും, അപ്പൊഴപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളകറ്റിക്കൊടുത്തും പരിരക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സംഖ്യ എത്രയെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ ആക്കും വയ്യ. ഇവരിൽത്തന്നെ ചിലർ ശുദ്ധാശയനായ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് വ്യാജഭാവത്താൽ പണമപഹരിക്കയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വിശ്വസ്തരെന്നു നടിച്ചുനിന്ന് ഒട്ടുക്കം വഞ്ചിക്കയും, അസത്യപ്രസ്താവത്താൽ അപകടത്തിൽ ചാടിക്കയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാവാഹരെന്നു മറ്റുള്ളവരെ ധരിപ്പിച്ചു കപടകൃത്യങ്ങളിലേപ്പെട്ടു അദ്ദേഹത്തെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുകയും മറ്റും പലപ്പൊഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ എന്തെല്ലാം ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ആരെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചാലും, ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അനുതാപകലിതമായ മനോഭാവം ഒരിക്കലും ചലിച്ചിട്ടില്ല. നൈരാശ്യവും ക്ലേശവും സാധാരണമായിരുന്നിട്ടും, അതു പലപ്പോഴും ദുസ്സഹമായിത്തീർന്നിട്ടും അദ്ദേഹം പരോപകാരതല്പരതയെയല്ലാ, സ്വമനസ്ഥൈര്യത്തെയാണു പഴിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിൽ ഇത്രയും മനോഹരണം തികഞ്ഞു കണ്ടിട്ട് സമ്മതനായ ഒരു ഭരണാധികാരി ആത്മത്യാഗികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ബുദ്ധമഹർഷിയെ സ്മരിക്കയുണ്ടായിപോൽ. വിദ്യാഭ്യാസവും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും അല്പമായുള്ള വക്കുപോലും ആയാസമെന്നിയേ പ്രവേശിച്ചു്, നിസ്സംശയം ശ്രേയസ്സു നേടാവുന്നതായ രാജ്യകാര്യവ്യവഹാരവിഷയത്തിൽ നിന്ന്

വിദ്യാസമ്പന്നനും വരധീമതിയുമായ മലബാറി തീരെ ഒഴിഞ്ഞു മാറിയതിൽ പ്രകടിതമായ മനോനിയന്ത്രണ ശക്തിയിൽ ബുദ്ധമഹാത്യാഗത്തിന്റെ നേർപകർപ്പല്ലാ തിളങ്ങിക്കാണുന്നതെന്ത് ആക്കു വാദിപ്പാൻ കഴിയും? ഭാരതഭ്രസന്താനങ്ങളിൽ ശ്രുകൻ, ബുദ്ധൻ എന്നീ രണ്ടു പേർ കഴിഞ്ഞാൽ, കീർത്തിയിൽ നിശ്ലേഷം വിരക്ത നായ മൂന്നാമത്തെ മഹാൻ മലബാറിയാണ്. എത്ര യെത്രയോ കോടി ജനങ്ങളും എത്രയെത്രയോ കാലം പല പല കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളനുഭവിച്ചു നിരന്തരം ചെയ്ത തീവ്ര യത്നപരമ്പരയാൽ സിദ്ധമായ സുഖസൌകര്യങ്ങളാ ണല്ലോ ഇന്ന് നമുക്കു ചുറ്റും കാണുന്നവ. പൊതു സ്വത്തായ ഈ സുഖവും സൌകര്യവും അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടു വളർന്നിട്ടുള്ളതാണ് നമ്മുടെ ജീവിതം. പൊതു പ്രയത്നത്താൽ സംരക്ഷിതമായ നമ്മുടെ ജീവിതം പൊതുജനങ്ങളുംകൂടാതെ, മറ്റാർക്കാണവകാശപ്പെടുക? പൂർവികകർമ്മപരമ്പരയിൽനിന്ന്, സഹജീവികളാൽ സം രക്ഷിതമായിക്കൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളൊന്നൊന്നും സംജാതമാകുന്നത്. ബഹുജനങ്ങളുടേതായ തൽകർമ്മഫല ങ്ങളും, നാം കാപട്യത്താൽ സ്വന്തമാക്കി അടക്കിവെച്ച്, ആവശ്യമുള്ളവർക്കു മാത്രം കൂടുതൽ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കുന്ന വെറും കച്ചവടമാണ് നമ്മുടെ ജീവിതംകൊണ്ടു നിർ വഹിക്കാറുള്ളത്. ഒരാൾ കുടുംബത്തിലെ പൊതുവകയിൽ നിന്നു ചിലതെല്ലാം മോഷ്ടിച്ചെടുത്ത്, ഒട്ടൊട്ടു രൂപഭേ ദപ്പെടുത്തിയതിൽപ്പിന്നെ സ്വന്തമാക്കി വെച്ച് അതു തന്റെ സഹോദരനുതന്നെ വിലയ്ക്കു കൊടുത്തു പണം നേടുന്നതുപോലെ, പൂർവികജനപരമ്പരാപ്രയത്നത്തെ അവലംബിച്ച്, ആധുനികജനസാമാന്യമല്യത്തിൽ സം രക്ഷിതമായി, നമ്മളിൽ ഉത്തുതങ്ങളാകുന്ന കർമ്മങ്ങൾ

അവനവനേറതാക്കി വെച്ചു്, ബഹുജനസമക്ഷം നിര
ത്തി, ഒന്നൊന്നായി എടുത്തുകൊടുത്തു് കീർത്തിധനം
പ്രതിഫലമായി പറവന്നതും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ പോലും
ചെയ്യാത്ത അത്ര ഭയങ്കരവും ക്രൂരവുമായ വഞ്ചന
യാണു്.. എന്നിട്ടു് ഈ മനുഷ്യരാണുപോൽ ഉൽകൃഷ്ടാശയ
ന്മാർ! ഉണ്ണുന്നതിലും ഉടുക്കുന്നതിലും നമുക്കു് ആരെയെ
ങ്കിലും സ്തുതിക്കുവാനുണ്ടോ? അതുപോലെയുള്ള ദിനകൃത്യം
തന്നെയാണു പരോപകൃതിയുമെന്നും, കടം മേടിച്ച പ
ണത്തിനു് പലിശ കൊടുക്കുന്നതു് കീർത്തനീയമായ ദാന
ധർമ്മമല്ലെങ്കിൽ പൊതുസ്വത്തനുഭവിച്ചു ജീവിക്കുന്ന മനു
ഷ്യൻ തന്റെ കടമപ്രകാരം പരാർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ
പ്രത്യേകം ശ്ലാഘ്യമായി ഒന്നുമില്ലെന്നുമാണു് മലബാ
റിയുടെ സിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ, സ്വന്തം കടമയെക്കുറിച്ചു്
ഒട്ടുംതന്നെ ബോധമില്ലാതെ ശാപഗ്രസ്തമായ നികൃഷ്ടജീ
വിതം ധരിക്കുന്ന നാം, പണം കടം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയ
വൻ അതിന്റെ പലിശ കൊണ്ടുവന്നു തരുന്നതുപോലെ
യാണു്, മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള മഹാശയന്മാർ ചെ
യ്യുന സമുദായസേവനമെന്നു് അശ്രദ്ധമായി ഗണിക്കു
വാൻ തക്ക അത്ര മനോവികാസമുള്ളവരല്ലല്ലോ.

ഒതുങ്ങിയിരുന്നുകൊണ്ടു്—ആരുമേതുമറിയാതെ
യെന്നതന്നെ പറയാം—അങ്ങിനെയാണു് മലബാറി
ജീവകാലമത്രയും പരോപകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ജന
ങ്ങൾ സ്തുതിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ എന്തുതന്നെ ചെയ്താ
ലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മഗതിക്കു് ഭംഗമു
ണ്ടായിട്ടില്ല. രാജ്യകാര്യവ്യവഹാരത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേ
ഹം പിന്നെയും ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്നു വരികിൽ "ജന്മനാ
ജനനേതാവു്" എന്നു് കണ്ണൽ ഓർക്കോട്ടിനാൽ പ്രകീ

ത്തിതനായ മലബാറി ലൌകികസുഖാവസ്ഥയിൽ അത്യ
ന്തം ഉയർന്നകയറുമായിരുന്നു! സാഹിത്യവീരനാവേണ
മെന്നാണ് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചതെങ്കിൽ,
വിജയവും കീർത്തിയും നേടി ഐശ്വര്യപൂർണ്ണനായി വിള
ങ്ങുവാൻ ആ മാർഗ്ഗവും അദ്ദേഹത്തിനു തുറന്നുകിടന്നി
രുന്നു. അതെല്ലാം കൈവിട്ടുകളഞ്ഞു, പാവങ്ങൾക്കിട
യിൽ കടന്ന് അവരെ സംരക്ഷിക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം
മുതിർന്നത്. അനാഥരും നിർഗ്ഗതികളുമായ ദീനന്മാർക്കു
വേണ്ടി തന്റെ സർവ്വസുഖങ്ങളേയും, തന്റെ ബന്ധുജന
ത്തെത്തന്നെയും അദ്ദേഹം പരിത്യജിച്ചിരുന്നു. ആരേയും
പരിഭവിപ്പിക്കേണമെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നി
ല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു ശത്രുക്കൾ വളരെയധികമുണ്ടാ
യിട്ടുണ്ട്. വൈദികാചാരപ്രതിപന്നന്മാർക്ക് ഈ ആചാര
പരിഷ്കർത്താവിൽ വിദ്വേഷമുണ്ടാകുന്നതു സംഭാവ്യം
തന്നെയാണല്ലോ. അദ്ദേഹമാവട്ടെ, തനിക്കു കുടുംബ
കാര്യത്തിലും പൊതുക്കാര്യത്തിലും മറുള്ളവർ പലതു
പലതായിച്ചെയ്ത ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം അപ്പോഴപ്പോൾ
തന്നെ ക്ഷമിച്ചു വിസ്മരിച്ചുകളകയാണു ചെയ്തത്. കീ
ർത്തിമോഹത്താൽ പ്രേരിതനായ താന്തോന്നിയാണെന്നും
മറ്റും പറഞ്ഞു് മലബാറിയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രു
ക്കൾ ഒട്ടല്ലാതെ അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ സുഖ
സൌകര്യങ്ങളെയെല്ലാം പരിത്യജിച്ചു്, സഹായത്തി
നായി ഓടിക്കൂടിവന്ന സ്നേഹിതന്മാരെക്കൂടിയും മുഷിപ്പി
ച്ചയച്ചു്, ബഹുജനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രശംസയിൽ
നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞകന്നു്, രാജകീയബഹുമതികൾ
ക്രൂടിയും ഇന്ത്യാക്കാക്കെല്ലാം വിസ്മയജനകമാംവണ്ണം നി
രാകരിച്ചു്, പുസ്തകമോ ലേഖനമോ എഴുതുന്നതിൽ
നിന്നു കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ പ്രതിഫലത്തിൽ നിന്നു കയ്യ

യച്ച ചെയ്യുന്ന ദാനധർമ്മം കഴിച്ച് ബാക്കി വരുന്ന സംഖ്യകൊണ്ട് ദരിദ്രനെക്കാളും കഷ്ടപ്പെട്ട ജീവിച്ച്, ലക്ഷോപലക്ഷം പാവങ്ങൾ ചുറ്റുമുടെ വാക്കുന്ന ബാഷ്പ പൂരം ഒട്ടെങ്കിലും തോൻകാണുന്നതിനായി രാപകലൊ ഴിയാതെ അധ്വാനിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനെ "കീർത്തി മോഹത്താൽ പ്രേരിതനായ താന്തോന്നി"യെന്ന് അഭി സംബോധനം ചെയ്യാമെങ്കിൽ, ഈ ലോകത്തിൽ ആക്ഷേപാർഹമായ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞുകൂടാ! ദോഷരഹിത മായ ഏകവസ്തു ലോകത്തിൽ ഒന്നുംതന്നെയി ല്ലല്ലോ. സുരഭിലവിചാരസമീരണസഞ്ചാരത്താൽ ആലോ ലസുന്ദരമായി, വികസിതകമ്മാരവിന്ദസമൃദ്ധിയാൽ ഹൃദയാകർഷകമായി വിലസുന്ന മലബാറിയുടെ നിർമ്മല ജീവിതസരോവരത്തിൽ അടിമുങ്ങിത്തപ്പുന്നവർക്ക് ചേറും ചെളിയും ഒട്ടധികംതന്നെ കണ്ടേക്കാം. എന്നാൽ, തന്നി ലുള്ള ദോഷങ്ങൾ അദ്ദേഹം മറച്ചുവെയ്ക്കുകയല്ലാ, ആർക്കും കാണത്തക്കവണ്ണം തുറന്നുവെയ്ക്കുകയാണു ചെയ്തത്.

ഇങ്ങിനെ മലബാറിയുടെ ജീവിതചരിത്രത്തിൽ അലംകൃതമായിരിക്കുന്ന വിശിഷ്ടരത്നങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി എടുത്തു നോക്കിത്തുടങ്ങിയാൽ അതിനൊരവസാനമുണ്ടാ കയില്ല. ദാരിദ്ര്യത്തിനു ഒരു വക്കുപോലും കടിച്ചെടുത്തു വിഴുങ്ങുവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അത്ര മഹത്തരമാണ് മലബാറിയുടെ ജീവിതം. പാവങ്ങൾക്കിടയിൽ കടന്ന് പാവപ്പെട്ടവനെന്നപോലെ തന്നെ നടമാടി അവരെ സഹായിക്കയും സമാശ്വസിപ്പിക്കയും ചെയ്യുവാനതുകൊണ്ട ആഡംബരഹീനമായ വേഷം ധരിയേണ്ടതിലേക്ക് മല ബാറിയുടെ ജീവിതത്തെ ഗംഭീരാശയനായ അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ ആജ്ഞാതൃഗ്രതയാൽ വിനതയായി, ഭയവി

ഫലമായിത്തീർന്ന ദാരിദ്ര്യം നീക്കുപോക്കില്ലാതെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുനിൽക്കുമാത്രമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അതുപോലെതന്നെ, കീത്തികെട്ടുംബിനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അജ്ഞയ്ക്കനുസരിച്ചു് അന്തപ്പുരത്തിൽ അടങ്ങിപ്പാർക്കുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. മലബാറി മരിച്ചതിൽപ്പിന്നേയാണു് സ്വതന്ത്രയായിത്തീർന്ന ആ കീത്തി ലോകമെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. മലബാറി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ദേശാഭിമാനികളിൽത്തന്നെ ചിലർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ കേട്ടിട്ടുകൂടിയില്ലായിരുന്നു. പരോപകൃതിയൊന്നൊന്നും, അതിന്റെ ഏതൊരു ഭാവത്തിലും തേജോമയം തന്നെയാകയാൽ പരമാത്മജീവിതധരനായി ബഹുജനസേവനമദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരാൾക്കു് ഇതുയും അപ്രസിദ്ധനായി ഒതുങ്ങിയ നിലയിൽ ജീവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതുതന്നെ മറ്റു ദേശാഭിമാനികൾക്കെല്ലാം ഇതുവരേയും ദുഷ്പ്രാപമായി കിടക്കുന്ന സിദ്ധി വിശേഷമാണു്. അതേ: എന്തിനാണു കീത്തി! എന്തിനാണു ധനം! മനസ്സമാധാനസംപൂർണ്ണനായിത്തന്നെ മലബാറി ജീവിച്ചു. മനസ്സമാധാനസംപൂർണ്ണനായിത്തന്നെ അദ്ദേഹം സ്വധർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചു. മനസ്സമാധാനസംപൂർണ്ണനായിത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ ചെല്ലുകയും ചെയ്തു.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.

Cl. No. M08 *Acc. No.* 13413

This book should be returned on or before the date last stamped below.

M08 134-13

ജനാർദ്ദനമേനോൻ
കുന്നത്ത്
വിനാംബിവിനവാങ്ങ്ജി
മലബാറി.

. OTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M.S..... Acc. No. 13413

Author ഇന്നാരുന്നതിനുതാൻ ദേവൻ

Title ബിനാക്കി ഗിനവാങ്ങി
ഗീതങ്ങൾ

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org